

ΙΛΙΣΟΣ

ΕΡΕΥΝΑ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ-ΤΕΧΝΗ

Φῶς γιὰ τὸν νοῦ, ἀ-
γάπη γιὰ τὴν καρδιά, κα-
τανόηση γιὰ σκέψη: τρία
πράγματα σὲ κάθε ἄν-
θρωπο ἀποραίτητα στὴν
πορεία του πρὸς ἀναζή-
τηση τῆς ἀληθινῆς εἰρή-
νης.

Dr. de Purucker

ΕΤΟΣ 22ον ΤΕΥΧΟΣ 123

ΜΑΪΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ 1977

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ «ΙΛΙΣΟΥ» (Δραγατσανίου 6)

Δευτέρα - Τετάρτη - Παρασκευή 9.30 — 12.30, τηλ. 32.46.837

C. Leadbeater	Σ' εκείνους που πενθούν	10
Besant - Leadbeater	Ἡ Ἄτραπὸς τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ	150
N. Sri Ram	Προσέγγισις πρὸς τὴν Πραγματικότητα	30
»	Αἱ βαθύτεραι ὄψεις τῆς Ζωῆς	30
»	Εἰς ἀναζήτησιν τῆς Σοφίας	50
Ed. Arnold	Τὸ Φῶς τῆς Ἀσίας	50
Irving S. Cooper	Ἡ Μετενσάρκωσις	80
Βενετοῦ — Ἰλαρίωνος	Φῶς στὴν Ἄτραπὸ	30
Krishnamurti	Στὰ πόδια τοῦ Διδασκάλου (έκδ. 1966)	30
»	Στοχασμοὶ πάνω στὴ ζωὴ (Α' σειρά) δεμ.	210
»	Στοχασμοὶ πάνω στὴ ζωὴ (Β' σειρά) »	210
»	Ἐλευθερία, ἀρχὴ καὶ τέλος »	160
»	Ἐκπαίδευσις καὶ σημασία ζωῆς ἀδ.	80 δεμ. 130
»	Στὴ σιγὴ τοῦ Νοῦ	140
»	Ἡ ἀναγκαιότητα τῆς ἀλλαγῆς	120
Ἄντ. Ἀδριανόπουλος	Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ Ζωὴ	150
»	Ἀρχαῖοι Ἑλληνες Φιλόσοφοι	200
»	Οἱ Νόμοι τῆς Ζωῆς	100
K. Μελισσαροπούλου	Ἀποκρυφισμὸς καὶ Μυστικισμὸς ἀδ.	40, δεμ. 70
»	Μελετήματα ἀδ.	90, δεμ. 120
»	Εἰσαγωγή στὴ Θεοσοφία ἀδ.	100, δεμ. 150
»	Τὰ θέματα τῆς Φιλοσοφίας ἀδ.	80, δεμ. 120
»	ΜΗΤΙΣ (Τὸ βιβλίον τῆς σοφίας) δεμ.	140
»	Ἐκλογαὶ ἀπὸ τὸν Κρισναμούρτι ἀδ.	80 δεμ. 130
»	Ὁ Ἰησοῦς	60
»	Ὁ Κομήτης (Θέατρο ἰδεῶν)	40
»	«Ἀγνώστῳ Θεῷ»	15
Πίναξ	Αἰώνιος Δεῖπνος	25
«ΙΛΙΣΟΣ»	Ἐπιλογὴ ἐτῶν 1956 - 58 καὶ 1959 - 61, ἐκάστη χρυσῶδ.	200
	Διὰ τοὺς συνδρομητὰς ἐσωτερικοῦ τοῦ «ΙΛΙΣΟΥ»	160
Περιοδικὸν «ΙΛΙΣΟΣ»	Τόμοι εἰς τεύχη 1959 - 61, 65 καὶ 69 - 70 δρχ.	120
	Τόμοι χαρτόδετοι 1971 - 76 δρχ.	130

Ἀποστέλλετε τὸ ἀντίτιμον διὰ νὰ τὰ λάβετε ταχυδρομικῶς.

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ «ΙΛΙΣΟΥ» Δρχ. 30

ΣΥΝΔΡΟΜΗ «ΙΛΙΣΟΥ» Δρχ. 150 Ἐξωτερ. \$ 6

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΣΚΕΨΕΩΣ
Δραγατσανίου 6 (Πλ. Κλαυθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ - 122

Διευθυντής ΚΩΣΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐπιμελητής ὕλης ΧΡΗΣΤΟΣ ΡΙΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ 22ον

◆ Μάιος - Ἰούνιος 1977

◆ ΤΕΥΧΟΣ 123

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

Στο Ἄντυαρ τῆς Ἰνδίας, ὅπου τὸ ἀρχηγεῖον τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας, ὑπάρχει ἓνα γλυπτόν ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀδελφότης».

Τὸ ἀγαλμα παρουσιάζει ἓνα κορίτσι ποῦ μεταφέρει στὸν ὄμο του τὸ μικρότερο ἀδελφάκι του, γιὰ νὰ περάσῃ ἓνα ποτάμι, πατώντας πάνω σ' ἐνδιάμεσες πέτρες.

Εἶναι ἓνα ἀληθινὸ ἀριστουργημα στὴ σύλληψη καὶ ἐκτέλεση, μέχρι τῆς μικροτέρας λεπτομερείας. Ποτὲ δὲν κουράζεται νανεῖς νὰ τὸ θαυμάσῃ.

Ὁ Ζιναραγιαντάσα διηγεῖτο μιὰ ἱστορία, ἡ ὁποία ἴσως ἔχει σχέσηιν μὲ τὸ ἀγαλμα.

Ἐνὸ κοριτσάκι, ἔχοντας ἓνα φορτίο στὴν πλάτη, περνοῦσε ἓναν χείμαρρο, πατώντας πάνω σ' ἐνδιάμεσες πέτρες. Ἐνας περαστικός τὴν ρώτησε ποῦ πῆγαινε καὶ τοῦ ἀπήντησε: «Πάω στὸ χωριό, μένω ἐκεῖ».

«Μὰ δὲν εἶναι μακρυνά;», ἐρώτησε ὁ περαστικός.

«Ὅχι, ἀφοῦ εἶναι τὸ σπίτι μου».

«Τὸ φορτίο σου δὲν εἶναι βαρύν;».

«Ὅχι, γιὰτὶ εἶναι τὸ ἀδελφάκι μου».

**ΑΠΟ ΤΟ «ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ»
ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ**

Διοτίμα

Της φιλολόγου **ΝΑΝΑΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗ**

Κανείς δὲν μπορεί νὰ μᾶς δε-
βαιώσει ὅτι ἡ μάντισσα ἀπὸ τῆ
Μαντιναία ὑπῆρξε πρόσωπο ἱστο-
ρικό. Καί κανείς δὲν μπορεί νὰ
τὸ ἀποκλείσει.

Τὸ ὄνομα, ὁ τόπος τῆς κατα-
γωγῆς τῆς συνηγοροῦν γιὰ τῆ
μαντική τῆς ιδιότητα. Ὁ Πλά-
των ἀναφέρει πῶς ἡ Διοτίμα, μὲ
τῆ δαιμονική τῆς δύναμη κα-
τῶρθωσε νὰ ἀναβάλλει γιὰ δέκα
χρόνια τὸν λοιμὸ τοῦ 440. Μ' αὐ-
τὸ δὲν στηρίζει φυσικά τὴν ἱστο-
ρικότητά τῆς, ἀλλὰ τὸ γεγονός
τῆς μαγικῆς τῆς δυνάμεις.

Ὁ Πλάτων εἰσάγει τὴ Διοτί-
μα στὸ Συμπόσιόν του. Ὅχι ὡς
συνδαιτυμόνα, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀνα-
πτύξει τὴ διδασκαλία τῆς μὲ τὸ
στόμα τοῦ Σωκράτη. Τὴν ὑπέ-
ροχη διδασκαλία τῆς γύρω στοῦς
τέσσερες ἀναβαθμούς τῆς ἐρωτι-
κῆς μυσταγωγίας.

Σὲ κανένα ἄλλο κείμενο ἄλλου
συγγραφέα δὲν ἀναφέρεται ἡ Διο-
τίμα. Αὐτὸ, φυσικά, δὲν εἶναι
ἀπόδειξη, οὔτε καὶ ἐνδειξη πῶς
δὲν ὑπῆρξε. Γνωρίζουμε πολὺ κα-
λὰ πόσοι θησαυροὶ γραπτῶ λό-
γου, πόσα ἔργα τῶν ἀρχαίων μας
συγγραφέων χάθηκαν ἢ κατα-
στράφηκαν κατὰ καιροῦς.

Ἐνα ἐπιχείρημα ὡστόσο ὑπάρ-
χει, ἴσως τὸ σταθερότερο καὶ τὸ
μόνο, γιὰ τὴν ἱστορικότητα τῆς

Μαντινικῆς ξένης: τὸ γεγονός
ὅτι ὁ Πλάτων δὲν εἰσάγει ποτὲ
στὰ ἔργα του φανταστικά πρόσω-
πα. Τὸ δεδαιώνουν οἱ μελετητές
του.

Ἄλλὰ, τὸ ἂν ὑπῆρξε ἢ ὄχι
ἡ Διοτίμα, ἔχει ὅπωςδήποτε δευ-
τερεύουσα σημασία. Πρωταρχικά
ἐπιβάλλεται νὰ γνωρίζουμε γιὰτί
τὴν εἰσάγει στὸ Συμπόσιον ὁ Πλά-
των. Μήπως ἀπὸ—πρώιμες γιὰ
τὴν ἐποχὴ— φεμινιστικὲς τάσεις;
Γιὰ νὰ δώσει μιὰ θέση στὴ γυ-
ναίκα, νὰ τὴν ἀποκαταστήσει, αὐ-
τὴν τὴν παραγκωνισμένη καὶ τα-
λανισμένη ἀπὸ τὸν ἀνδρικό δε-
σποτισμὸ ἀθηναία δέσποινα τοῦ
5ου αἰώνα;

Ἡ ἀπάντηση ἔρχεται ἀρνητι-
κῆ ἀπὸ τὴν «Πολιτεία» τοῦ ἴδιου
τοῦ Πλάτωνα. Στὸν—κατὰ τὰ ἄλ-
λα—ιδανικό τῆς χώρα ἢ Πολιτεία
διαθέτει γιὰ τὴ γυναίκα τὴ δεύ-
τερη πάντα θέση. Εἶναι: καὶ ἐκεῖ
ἢ ἀδούλη, ἢ πνευματικά, σωμα-
τικά καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἢ κοι-
νωνικά ἀνίσχυρη, κοντὰ στοῦς
γέροντες καὶ τὰ παιδιὰ.

Κι' ὅμως, ἓνα παραμένει τὸ γε-
γονός: μιὰ γυναίκα, ἡ Διοτίμα,
εἰσάγεται στὸ Συμπόσιον. Καὶ λα-
λεῖ μὲ τοῦ Σωκράτη τὰ γείλη.
Τὸν ἔχει διδάξει, αὐτόν, τὸν σο-
φώτερο τῶν σοφῶν.

Ἴσως θὰ πρέπει νὰ θυμηθοῦ-

με ποιό ύπῆρξε τὸ θέμα τῆς δι-
δαχῆς: τὸ πάντα μεγάλο καὶ
πάντα συζητήσιμο θέμα "Ἐρω-
τας".

Αὐτὸ τὸν τρόπο διάλεξε ὁ Σω-
κράτης τοῦ πλατωνικοῦ διαλόγου
γιὰ νὰ διηγηθῆι τὶς προσωπικὲς
τοῦ ἀναμνήσεις, περιγράφοντας
τὸν δύσκολο, ἀνηφορικὸ δρόμο πρὸς
κατέκτησε ἀργὰ ἀργά. Τὸ 440,
ἀρχὴ τῆς πορείας του αὐτῆς,
δὲν ἦταν οὔτε τριάντα ἐτῶν, καὶ
ἡ Διοτίμα ἀμφέβαλλε ἀκόμα ἂν
θὰ ἦταν σὲ θέση νὰ παρακολου-
θῆσαι τὶς ἀποκαλύψεις τῆς.

Τὸ Συμπόσιο τοῦ Ἀγαθῶνα
τοποθετεῖται χρονικὰ τὸν Ἰανου-
άριο ἢ Φεβρουάριο τοῦ 416. Κι
ἐδῶ ὁ Σωκράτης δὲν εἶναι διαλε-
κτικὸς ὅπως πάντα σχεδόν, ἀλ-
λὰ μονολογικός. Κι ὅταν γίνεται
μονολογικός, τότε συνήθως μιλεῖ
μὲ τὰ χεῖλη του κάποιος ἄλλος,
καθὼς στὸ Συμπόσιο ἡ Διοτίμα.

Ἡ ὀρθὴ αὐτῆ πλατωνικὴ οἰ-
κονομία στὸ διάλογο ξεκινᾷ ἀπὸ
ἓνα αἶτιο βασικώτατο.

Διαλεκτικὴ εἶναι ἡ πορεία τῆς
λογικῆς ἐπάνω στὸ στέρεο ἔδα-
φος τῶν ἐπιχειρημάτων.

Ἀπὸ ἐπιχείρημα σὲ ἐπιχείρη-
μα, ἀπὸ ὄμμα σὲ ὄμμα, κατακτά-
ται ἡ ἀλήθεια.

Ἡ ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια ὁμοί-
α. Σὲ κάποιον ἀκρατὴ σύνορο, σὲ
κάποιον ἀπρογινώστου γνώση, τὸ
στέρεο ἔδαφος τῆς λογικῆς τε-
λειώνει. Ἀπὸ καὶ καὶ πέρα ἀ-
πλώνεται ἡ ἄβυσσος τοῦ ἀπολύτου.
Γὰς μεγάλα πιεσματικὰ προσλή-
ματα, οἱ ὑψηλὲς ἐννοιες, τὰ ὑπερ-
βατικὰ ἐρωτήματα, δὲν κατα-
κτώνται: καὶ δὲν ἐπιλύονται: μὲ

τὸ περπάτημα τῆς λογικῆς στὸ
χωμάτινο ἄλωνα, ἀλλὰ μὲ τὸ ἀ-
πλωμα τῶν φτερῶν πάνω ἀπὸ
τὴν ἄβυσσο. (Ὅσο πιὸ μεγά-
λες, γερὲς καὶ τολμηρὲς οἱ φτε-
ροῦγες, τόσο ψηλότερα ἀνεβάξουν
τὸ στοχαστή.

Στὴν περιοχὴ τοῦ ἀπολύτου ἡ
διαλεκτικὴ σταματᾷ: καὶ ἀρχίζει
ὁ μονολογικὸς τρόπος. Ὁ Πλά-
των κατέχει τὴ γνώση τοῦ πεπε-
ρασμένου τῆς λογικῆς. Γνωρίζει:
πῶς οἱ μεγάλες ἀλήθειες φανε-
ρῶνται, δείχνονται, δὲν ἀπο-
δείχονται: μὲ μαθηματικὸ
τρόπο. Ἐπιβάλλονται: μὲ τὸ ἠθικὸ
καὶ ὄχι: μὲ τὸ γνωστικὸ τους περι-
εχόμενο. Προβάλλονται μὲ μιὰ
οὐσία ἄλλη, ὄχι: γήινη, σὲ μιὰ
γλῶσσα ἄλλη, ὄχι: ἐπιστημονικὴ,
ἀλλὰ μαντικὴ, χρησιμολογικὴ, ἱε-
ρατικὴ, ποιητικὴ.

Νὰ γιατί τὸ ἀνηφορικὸν στοῦς
ἀναδοχικοῦς τοῦ "Ἐρωτα χρειάζο-
ταν μιὰ ἄλλη φωνὴ ἀπ' τοῦ Σω-
κράτη, ἔστω καὶ ἂν λαλοῦσε μὲ
τὰ δικά του χεῖλη. Καὶ μάλιστα
μιὰ φωνὴ γυναικεία.

Πρῶτα πρῶτα, τὸ ξετύλιγμα
τῆς ἀλήθειας γύρω στὸν "Ἐρωτα
εἶναι: ὀδυνηρό, γαιμάτο κόπο, σὰ
γέννα. Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ μιὰ γυ-
ναίκα θὰ μπορούσε καλύτερα νὰ
ξετυλίξει: ἓνα τέτοιο μῦθο καὶ ἓνα
τέτοιο μῦθο.

Ἐπειτα, ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸ
θῆλυ εἶναι κοντότερα στὴ φύση;
Καὶ σὰν πιὸ πρωτόγονο στοιχεῖο
ἀπὸ τὸν ἄνδρα, διαθέτει: τὶς δυ-
νάμεις: ἐκείνες πρὸς ὁρίζονται:
πέρα καὶ ἔξω ἀπ' τὴ λογικὴ: προ-
αίσθησι, διαίσθησι, ὑπέρτατη εὐ-
αίσθησι: στοῦς λεπτότερους κρα-

δασμούς τῆς πλάσης, στὶς πιὸ ἀσύλληπτες σεισμικὲς δονήσεις ποὺ συντελοῦνται στὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς, κι' ἢ προέλευσή τους δὲν εἶναι ἀνθρώπινη, ἀλλὰ μιὰ ἀντανάκλαση ἀπ' τὸ ἐσώτερο φῶς ποὺ φωλιάζει μέσα στὸν ἄνθρωπο.

Γυναῖκες ἦσαν πάντα στὴν ἀρχαιότητα οἱ μάντισσες. Κι' αὐτὸ γιατί ἢ δαιμονική, χαοτική ψυχὴ τους μπορεῖ ν' ἀποτελέσει τὸ δεκτικὸ αὐλὸ ὅπου οἱ ὑπερφυσικὲς δυνάμεις, θεϊκοὶ ἀνεμοὶ, τονίζουν τὸν προφητικὸ λόγον.

Κι' ἀκόμα, στὸ πλατωνικὸ Συμπόσιο, ἢ Διοτίμα, ἢ Μαντινική ξένη, εἶναι ἢ ἐνσάρκωση τοῦ ὑπερλογικοῦ στοιχείου ποὺ ὑπάρχει μέσα στὸν ἴδιο τὸ Σωκράτη, ἓνα ἄλλο κομμάτι τοῦ μυστικοῦ, παράδοξου ἑαυτοῦ του. Εἶναι ὁ Σωκράτης ποὺ διδάσκει κι' ἀποκαλύπτει, στὸ Σωκράτη ποὺ «οὐδὲν οἶδε» καὶ πάντα τείνει τὸ οὐς γιὰ νὰ μαθαίνει καὶ νὰ διδάσκειται.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ διαλόγου μὲ τὴ Διοτίμα, ὁ Σωκράτης τὴ ρωτᾷ κι' ἐκείνη ἀποκρίνεται. Ἡ πνευματέμφορη ξένη ὑπόσχετα: μάλιστα νὰ μὴν ὑστερήσει σὲ καλὴ θέληση γιὰ νὰ τὸν καθοδηγήσει. Καὶ παροτρύνει τὸν Σωκράτη νὰ τὴν παρακολουθήσει, ἢ ὅσον μπορεῖ. Σιγὰ σιγὰ, ὁ σοφὸς μυεῖται ἀπὸ τὴ Διοτίμα. Καὶ σιωπηλὸς, ναρ-

κωμένος, ἐκστατικός, τὴν ἀκούει. Καὶ ἔτσι χαράζεται ἐντὸς τοῦ τῆς ψυχῆς του ὁ δρόμος. Αὐτὸς ποὺ θ' ἀκολουθοῦσε γιὰ πάντα, ὡς τὸν στερνὸ ἀναδαθμὸ, τὴ θέωση. Ἐκεῖ ποὺ θεᾶται κανεὶς τὴν ἀπόλυτη ἀλήθεια καὶ γίνεται, ὅσο εἶναι ἐπιτρεπτό σὲ ἄνθρωπο, ἀθάνατος...

Περαίνοντας τὸ λόγον τοῦ ὁ Σωκράτης στὸ Συμπόσιο, λέγει στοὺς σοφοὺς ποὺ κρέμονταν ὡς τότε ἀπ' τὰ χεῖλη του: «Αὐτὰ εἶπε ἢ Διοτίμα, αὐτὰ πιστεύω κι' ἐγώ». Εἶναι πολὺ σοφὸς ὁ ἴδιος καὶ γι' αὐτὸ πολὺ σεμνός, γιὰ νὰ θελήσει νὰ θεβαιώσει τοὺς ἄλλους σὲ πιὸ στάδιο θρίσκειται. Ἀφίνει νὰ τὸ συμπεράνουν ἀπὸ τίς πράξεις του, ἀπ' τὴν ταμμένη ζωὴ του, ἀπ' τὴν εὐεργετικὴ ἀκτινοβολία τῆς προσωπικότητάς του.

Ὅσο γιὰ τὴν Διοτίμα, εἴτε ὑπῆρξε εἴτε ὄχι, μοιάζει: νὰ ἐνσαρκῶνει μιὰ ἀπὸ κείνες τίς ἐνθεες μυστικὲς φωνές τοῦ ἐσώψυχου μαντείου τοῦ Σωκράτη, ποὺ τίς ἀκουγε συχνά, ὅπως ὁ ἴδιος θεβαίωνε, νὰ τὸν καθοδηγοῦν ἀπὸ πράξη σὲ πράξη, ἀπὸ ἀναδαθμὸ σὲ ἀναδαθμὸ, ὡς τὸ μεσουράνημα τῆς ἀλήθειας, ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ ἠλιολούξει καὶ σήμερα, ὕστερα ἀπὸ 2.500 χρόνια τοὺς πολιτισμούς μας, καθὼς θὰ τίς φωτίζει ἀέναα, ἰδεῖσθες ἄφθαρτο κι' ἄφθαστο.

**‘Από τό 101^{ον} συνέδριον
τῆς παγκοσμίου Θεοσοφικῆς ‘Εταιρίας
«“Ανοιγμα» στήν ἀλλαγῆ
κηρύσσει ὁ Τζῶν Κόατς**

‘Ο ἑαυτός μας στήν ὑπηρεσία τοῦ συνόλου

Τό 101^{ον} παγκόσμιον συνέδριον τῆς Θεοσοφικῆς ‘Εταιρίας συνήλθε μέ μεγάλη ἐπιτυχία στό “Αντσαρ τῆς ‘Ινδίας, ὅπου τό διεθνές ἀρχηγεῖον. Παρέστησαν 1086 ἀντιπρόσωποι ἀπό ὅλον σχεδόν τόν κόσμον (πλήν Σοβιετικῆς ‘Ενώσεως καί τῶν ὁμοφρόνων χωρῶν).

Ήταν τό συνέδριον τοῦ 101^{ου} ἔτους. Τό 1^{ον} τοῦ δευτέρου αἰῶνος τῆς ‘Εταιρίας. Στήν ‘Ινδία ὁ ἀριθμός ἕνα τιμᾶται πολύ περισσότερο ἀπό τό 100.

Σύμφωνα μέ τό ἔθιμον, τό συνέδριον ἀνοίξε μέ τήν «προσευχῆ τῶν θρησκαιῶν». Λειτουργοί ὅλων τῶν μεγάλων θρησκαιῶν ἀπήγγειλαν ἕκαστος τήν προσευχή καί ὅλοι μαζί τήν εὐχή περὶ φωτισμοῦ καί ἐνόητος τῶν ἀνθρώπων γιά τήν εἰρήνη καί τήν ἀδελφωσύνη.

**‘Ο ἐναρκτήριος λόγος
τοῦ Τζῶν Κόατς**

‘Ο παγκόσμιος πρόεδρος τῆς

‘Εταιρίας Τζῶν Κόατς, ἐξεφώνησε τόν ἐναρκτήριον καί τόν τελικό λόγο τοῦ συνεδρίου.

‘Ο παγκόσμιος πρόεδρος ἀνεφέρθη στόν ἐναρκτήριον λόγο του σ’ ἕνα ἄρθρο πού εἶχε γράψει τόν Δεκέμβριον τοῦ 1883 ὁ Πρόεδρος — ‘Ιδρυτής Χένρυ “Ολκοττ.

«Οἱ ἀνταγωνισμοί καί οἱ ἀντιπάθειες τοῦ ἀνθρωπίνου γένους — εἶχε πῆ — ἀπόκεινται στήν ἐπιδερμίδα τῆς ὑπάρξεως, ἐνῶ ὁ ἐσωτερικός ἀνθρωπος εἶναι συγγενής πρός τήν ἀθροπότητα. ‘Ο ἐπιφανειακός χεῖμαρρος εἶναι λασπερός, ἐνῶ τὰ βάθειά νερά εἶναι διαυγῆ. Καί τὰ νερά πού πέφτουν ἀπό τὰ νέφη, ἔχοντας ξεκινηθεῖ ἀπό τὰ χιόνια τῶν κορυφῶν, εἶναι κρυστάλλινα. Αὐτό εἶναι τό μυστικό τῆς Ζωῆς — αὐτό εἶναι καί τῆς Θεοσοφίας τό μυστικό. Καί τό κλειδί τῆς ἐπιτυχίας».

“Οπως εἶπε πῆ ὁ “Ολκοττ τότε, πού ἦταν μόνον τό 8^{ον} ἔτος τῆς ‘Εταιρίας, ἡ θεοσοφική κί-

νησις ήταν ήδη πολύ δυνατή, ώστε να την σταματήσει κανείς. Οι ιδέες της θα εξακολουθούσαν τον ρυθμό των και θα εισέδυσαν στην ανθρώπινη πλάνη.

Και σήμερα, έτόνισε ο Τζών Κόατς, ανταγωνισμοί και αντίπαθεις εξακολουθούν, αλλά και ή θεοσοφική σκέψις διαδίδεται όλοένα και πλατύτερα, όλοένα και βαθύτερα στον κόσμο. Μεγάλες αλλαγές έσημειώθηκαν στον επιστημονικόν τομέα, καθώς και στον τομέα των θρησκειών. Πρέπει και ή Θεοσοφική Έταιρία να πραγματοποιήση «άνοιγμα» στην αλλαγή. Το ενδιαφέρον για την απόκρυφη πλευρά της ζωής έχει μεγαλώσει. Μεγάλοι ψυχολόγοι όπως ο Γιούγκ άνοιξαν τις πύλες στον κόσμο του ύπνου· οι ιδήτου και άπεκάλυψαν την σημασία του για την καθημερινή μας ζωή, για κάθε στιγμή της ζωής μας, άκόμη και όταν κοιμόμαστε ή άνειρευόμαστε ή περπατούμε.

“Ωστε, αυτό που μας χρειάζεται δεν είναι ή αλλαγή χάριν της αλλαγής, αλλά μεταβολή στάσεως, για να είμεθα άνοιχτοί στις νέες έμπειρίες, με θάρρος ν’ αντιμετώπισουμε νέα δεδομένα, να συνεργασθούμε με άλλους ανθρώπους. Οι θεμελιώδεις νόμοι της ζωής δεν αλλάζουν, ώστόσο άνοιγονται ευρύτερα πεδία, για την κατανόηση των οποίων πρέπει να είμεθα έτοιμοι να ξεφύγουμε από τα «σχέδια σκέψιων» του παρελθόντος.

Έδιάβασα προσφάτως σε μιá έφημερίδα ένα άρθρο για το πώς μιá ομάδα νέων έκαμαν ένα θή-

μα θυσίας, κληροδοτούντες τα μάτια τους, από ένα μάτι τους, στην Πανινδική Έταιρία Όφθαλμών, ή όποια φαίνεται ύπάρχει. Και ή έφημερίδα έσχολίασε το γεγονός έτσι: “Όταν βλέπομε νέους να κάνουν ένα τόσο τολμηρό θήμα, την στιγμή που διστάζουν οι γέροντες, δεν είναι μόνον ο σωστός τρόπος ένεργείας, αλλά και σημάδι των καιρών μας. Δεν θα έπρεπε να θεωρήσωμε αυτούς τους νέους σαν τρελλούς που τρέχουν εκεί όπου και οι άγγελιοί θα έφοβούντο. Είναι μιá περίπτωση της νεολαίας, ή όποια αντιμετώπιζει την πρόκληση των καιρών μας και μάλιστα την προσπερνά. Η υπό άναχώρησιν γενεά δεν έδιάλεξε αυτόν τον δρόμο. Άνήκει ο πιό μεγάλος σεβασμός σ’ αυτούς τους νέους, οι όποιοι προσφέρουν το ένα μάτι τους για να δώσουν ξανά την χαρά της όράσεως σε ανθρώπους που την έστερήθηκαν. Και ή πράξις των είναι ένα σημάδι των έπερχομένων εξελίξεων, που θα έπρεπε οι Θεόσοφοι να την προσέξουν.

“Ο Τζών Κόατς συνέχισε: Οι νέοι σήμερα, σ’ όλον τον κόσμο, κάτι άναζητούν που δεν μπορούν να το βρουν στη θρησκεία. Αισθάνονται μη πλήρεις, άναζητούν κάτι άκόμη. Το άναζητούν στα ναρκωτικά, στον ύπνωτισμό και άλλα μέσα. Γιατι όμως δεν έχουμε στις στοές μας άρκετούς ένδιαφερομένους να βοηθήσουν τους νέους; Το ίδιο θα μπορούσαμε να πούμε για την γιόγκα. Σχολές γιόγκα φυτρώνουν παντού σαν τα μανιτάρια. Άλλά σε πόσες

στοές έχουμε μαθήματα γιόγκα; Θά πητε ότι Γιόγκα είναι μόνον ή Χάτχα Γιόγκα (Σημ. τὸ «ι» τῆς λέξεως Hatha προφέρεται ὡς «ε» καὶ ὄχι ὡς «θ» ὅπως στὸ nothing = τίποτε. Σημαίνει δὲ τὴν «ἐξαναγκαστική». Εἶναι ἡ Γιόγκα ποὺ ἐξαναγκάζει τὸν νοῦ νὰ ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ πράγματα). Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ λαβῆ ἡ Χάτχα Γιόγκα τὴν θέση τῆς στήν μεγάλη φιλοσοφία τῆς Γιόγκα καὶ στήν καθολικότητα τοῦ ἀνθρώπου; Δὲν μπορούμε νὰ ἐντάξουμε αὐτὴ τὴ νέα ροπή στὸ ἔργο μας; Θά ἔπρεπε νὰ τὸ ἐπιχειρήσουμε, γιὰ νὰ βοηθήσουμε τὴ νεολαία καὶ νὰ φυλάξουμε τοὺς ἀνθρώπους γενικῶς ἀπὸ τὸν ψευδο-ἀποκρυφισμὸ καὶ ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ψευδο-σοφῶν (ἰνδῶν διδασκάλων), ἀλλιῶς θά ἔγωμε παραλείψει τὸ χρέος μας. Καὶ θά ἔγωμε «χάσει τὸ πλοῖον» ἐπίσης. Βεβαίως, εἶναι δύσκολο. Ἀλλὰ, δὲν εἶπε κανεὶς ὅτι εἶναι εὐκολο. Τὸ ξέρομε ὅτι τὸ ὄλον ἔργον μας εἶναι δύσκολο. Καὶ τὸ ἔχομε πάρε: ἀπόφαση.

Δὲν γεννᾶται ζήτημα ὅτι ἔχομε στήν Ἑταιρία ν' ἀντιμετωπίσωμε πολλὰ ζωτικὰ προβλήματα. Ὁ σημερινὸς μας πολιτισμὸς ἔχει περιγραφή ὡς αὐτοχειριακός, ἀλλὰ ἔχομε ἀνακληθῆ στή ζωὴ γιὰ νὰ προσπαθήσωμε νὰ κάμωμε κατὶ χρήσιμο καὶ θετικὸ σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη καὶ ἐξαιρετικὴ κατάσταση, φέρνοντας τὸ φῶς τῆς Θεοσοφίας σ' ἕναν σκοτεινιασμένον κόσμον, ἐποχὴ τῆς Κάλι-Γιόγκα (Σημ. ἐποχὴ, κύκλος τῆς Κάλι, Ἰνδικῆς θεᾶς, συ-

ζύγου τοῦ Σιδά, θεᾶς φοδεράς, δυσπροσίτου στοὺς ἀνθρώπους, τῆς ὁποίας ἡ ἐποχὴ—ἡ παρούσα τοῦ κόσμου—χαρκτηρίζεται ἀπὸ κάθε κακοβουλία). Περιβαλλόμεθα ἀπὸ τὸν ματεριαλισμὸ καὶ δὲν εἶναι εὐκολο νὰ ἐπιδράσωμε πάνω του, ἀλλὰ ὀφείλομε ν' ἀγωνισθῶμε.

Γύρω μας ἀκούγονται θρήνοι. Πρέπει ν' ἀπαντήσωμε. Δὲν μπορούμε νὰ ξεφύγωμε ἀπὸ τὸ καθήκον μας. Τὸ νὰ εἰμεθα Θεοσοφισταὶ μᾶς ἐπιβάλλει ἕνα χωριστὸ τρόπο συμπεριφορᾶς. Δὲν ἀρκεῖ νὰ διαβάξωμε ἕνα βιβλίον καὶ ν' ἀκοῦμε μία ἢ δύο ὁμιλίαι στήν ἐβδομάδα καὶ νὰ νομίζωμε ὅτι αὐτὸ εἶναι ὄλον τὸ Θεοσοφικὸ ἔργον. Ἡ ἐργασία μας δὲν περιορίζεται μέσα στη στοά, ἀλλὰ ἐκτείνεται σ' ὅλη τὴ ζωὴ. Ἄς θέσωμε τὸν ἑαυτὸ μας στήν ὑπηρεσία τοῦ συνόλου. Ἄς ζωντανέψωμε μέσα μας τὸ μεγάλο πνεῦμα στήν ὑπηρεσία τῆς ἀδελφότητος. Οὐδεὶς ἐξαιρεῖται. Ἐργασία ὑπάρχει πολλή.

Ἡ δύναμις τῆς Θ.Ε.

Ἀπὸ ἐκθέσεις ποὺ ἐλήφθησαν στὸ διεθνὲς ἀρχηγεῖον τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρίας, ἡ δύναμις τῆς ἀνερχομένης περίπου σὲ 32.000 μέλη, κατανέμεται ὡς ἀπο-

Η.Π.Α. 5637 ἐνεργὰ μέλη, Ἀγγλία 2182, Ἰνδία 9737, Αὐστραλία 1331, Σουηδία 315, Νέα Ζηλανδία 400, Ὀλλανδία 1000, Γαλλία 1400, Ἰταλία 596, Κούβα 430, Φινλανδία 470, Νότιος Ἀφρικὴ 378, Βέλγιοι 262,

Βιρμανία 112, Αυστρία 240, Δανία 380, Αργεντινή 893, Βραζιλία 1024, Ισπανία 250, Πορτογαλία 260, Ούρουγουάη 190, Γιουγκοσλαβία 100, Ελλάδα 237, Φιλιππίνες 297, Ανατολική και Κεντρική Αφρική 1113, Πακιστάν 96, Βόρειος Ιρλανδία 38, Καναδική Όμοσπονδία 142, Περού 96. Δέν ελήφθησαν εκθέσεις από Ίνδονησία, Χιλή, Καναδά, Νορβηγία, Ουαλία, Πόρτο Ρίκο, Κολομβία.

Τά προβλήματα τῆς νέας ἐποχῆς

Ὁ ἐθνικός λέκτωρ τῆς Ἰνδίας Σ. Κρισναμαρτύ, μιλώντας γιὰ τὴν «Πρόκληση τῆς Νέας Ἐποχῆς» ἐτόνισε:

Τά κύρια προβλήματα τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου εἶναι:

1. Ἡ πληθυσμιακή ἔκρηξις, πού ὑπολογίζεται σέ 8 δισεκατομμύρια ἐντός 30 ἐτῶν.

2. Ταχεῖα ἐξάντλησις τῶν γηγένων πόρων, ἡ ὁποία σέ μερικές δεκαετίες μπορεῖ νά δημιουργήσῃ δυσχέρειες ἀνυπέρβλητες.

3. Μόλυνσις τοῦ ἀέρος, τῆς γῆς καί τοῦ ὕδατος σέ κλίμακα πού θά καταστήσῃ ἀδύνατη τὴν ὑγιεινὴ διαβίωση τοῦ ἀνθρώπου.

4. Οἰκονομικὴ διατάραξις μεταξὺ ἀνεπτυγμένων καί μὴ ἐθνῶν, μὲ ἀποτέλεσμα σύρραξι τῶν λαῶν τοῦ κόσμου.

5. Χάσμα τῶν γενεῶν, δοθέντος ὅτι ἡ γεροντικὴ γενεὰ εἶναι φανατικὰ ἐθνικιστικὴ, ἐνῶ ἡ νέα

γενεὰ, βλέποντας αὐτὴ τὴν ὑποκρισία, γίνεται δλοένα καί πιὸ πολὺ διεθνιστικὴ, ἀπομακρυνόμενῃ ἀπὸ τὸ ἴδιον ἔθνος.

Ἡ εἰκόνα θά ἦταν σκοτεινὴ, ἂν δὲν ὑπῆρχαν νέοι ἄνθρωποι, πού νά σκέπτονται ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ προβλήματα εἶναι δυνατόν νά λυθοῦν ἐπὶ ὑδρογείου θάσεως. Σ' αὐτούς τοὺς ἀνθρώπους ἔγκριεται ἡ ἐλπίδα γιὰ μίαν ἀληθινὰ νέα τάξη. Οἱ θεόσοφοι πρέπει νά τοὺς βοηθήσουν.

Ὁ κόσμος περιμένει τὸν νέον ἄνθρωπο

Μέ θέμα «Ὁ κόσμος περιμένει τὸν νέον ἄνθρωπο», διεξήχθη ὁμοεθρικὴ συζήτησις, πού τὴν διηύθυνε ἡ Μίς Τζόυ Μίλλς. Ἐτόνισε στὴν εἰσήγησή της, μεταξὺ ἄλλων:

Δέν ὑπάρχει λόγος νά προσθέσουμε καί τοὺς δικούς μας θρήνους σ' ἐκείνους πού σημαίνουν συναγεμὸ γιὰ ἐπερχόμενη καταστροφὴ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἄλλως τε, δὲν ἔχει νόημα νά ἐξακολουθήσωμε τὰ μοιρολόγια τῆς λιτανείας. Ἡ τεχνολογία μας δὲν στερεῖται μέσων γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση ὄλων τῶν σημερινῶν προβλημάτων πού ἀντιμετωπίζει ἡ ἀνθρωπότης.

Οἱ θεόσοφοι δὲν ἤλθαν γιὰ ν' ἀρνηθοῦν τὸ παρελθόν ἢ νά καταδικάσουν τὸ παρόν. Ἦλθαν νά βοηθήσουν γιὰ τὸ μέλλον, δείχνοντας τίς δυνατότητες ἀναπτύξεως, κηρύσσοντας τὴν ἀδελφότητα. Ἔτσι θ' ἀναδειχθῇ ἓνας

κόσμος βασισμένος όχι στο φόβο, την ανασφάλεια, την δία και την άμοιβαία δυσπιστία, αλλά στην αγάπη, την κατανόηση, την συμπάθεια, την άμοιβαία συνδρομή. Τέτοια αναμόρφωση του κόσμου εξαρτάται από την αναμόρφωση του ατόμου. Ο κόσμος περιμένει τον καινούργιο άνθρωπο.

Στή συζήτηση υπεστηρίχθη ότι ο νέος άνθρωπος δεν θα είναι υπεράνθρωπος ή ήρωας, αλλά ένας άνθρωπος συνηθισμένος, απλός, ασχολούμενος με την εργασία του, ο οποίος, όμως, θα έχει ανακαλύψει τη ταυτότητα του έαυτού του και θα λάμψει στο φως της Αγάπης. Τέτοιοι άνθρωποι υπάρχουν και σήμερα, αλλά εκείνο που χρειάζεται ο κόσμος είναι στα πρότυπά των αναπτυχθῆ μία νέα γενιά.

«Μελλοντολογία»

“Έδρα Μελλοντολογίας στα πανεπιστήμια πρέπει να ιδρυθῆ, εἶπε ἡ Μις Ίάνθη Χόσκινς, γεν. γραμματεὺς τῆς Θ.Ε. Ἀγγλίας, υποστηρίζοντας ἀποψη τῆς Ἀμερικανίδος ἀνθρωπολόγου Μαργκαρετ Μήντ κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ ἀνώτατα πνευματικὰ ἰδρύματα πρέπει νὰ μὴν ἐνδιαφέρονται μόνον γιὰ τὸ παρελθὸν ἢ τὸ παρὸν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ μέλλον. Ποιὸ θὰ ἦταν τὸ ἀντικείμενον μιᾶς ἐδρας; Στὴν φιλοσοφία, μελέτη τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ προσωρισμοῦ του, τῆς προόδου καὶ τῶν ἀξιών. Στὴν τεχνολογία, ἀξιολόγησις τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, ἐπιλογή τῶν ἐφαρ-

μογῶν καὶ μελέτη τῶν συνεπειῶν τῶν ἐφαρμογῶν. Στὴν παιδεία, προαγωγή τῶν δυνατοτήτων, ἀντιμεταδόσεως γνώσεων. Μελέτη τῆς μυσταγωγικῆς καὶ τῆς γιόγκας. Στὴ θρησκεία, ἐπανεκτίμησις τῶν λειτουργιῶν, ἀνάπτυξις τοῦ διαλογισμοῦ καὶ γενικῶς ἀξιοποίησις τοῦ ρόλου τῆς θρησκείας στὸ φῶς τῆς λογικῆς καὶ τῆς γνώσεως, ἐν συνδυασμῶ μετὰ τὴν πίστιν.

Ἄδελφούνη : Ἡ ὑψηλότερη θρησκεία

Ο ἔθνικὸς λέκτωρ τῆς Θ.Ε. Ἰνδίας Α. Σουρράραγια Μούρτι, ἀνέπτυξε τὸ θέμα, «Δὲν ὑπάρχει ὑψηλότερη θρησκεία ἀπὸ τὴν ἀδελφούνη».

Στὴν ἀρχὴ ἀνεφέρθη σ' ἓνα στίχο τοῦ ποιητοῦ Ρόμπερτ Μπράουνιγκ, κατὰ τὸν ὁποῖον «Στὰ οὐράνια ὁ Θεὸς καὶ στὴ γῆ ἡ τάξις».

Δὲν εἴμεθα θεῶδιοι, εἶπε, ἂν ὁ Θεὸς εἶναι στὰ οὐράνια, ἀλλὰ εἴμεθα ἐντελῶς θεῶδιοι ὅτι, στὴ γῆ δὲν ὑπάρχει τάξις. Κάποτε, οἱ μεγάλοι πολιτισμοὶ ἀνεπτύσσοντο γύρω ἀπὸ τίς θρησκείας, ἀλλὰ σήμερα αὐτὲς δὲν εἶναι ἱκανές νὰ ἀνταποκριθοῦν στὸ κάλεσμα τῶν καιρῶν διότι ἔχουν ἀνταγωνισμὸ μετὰξὺ τους. Ἡ Θεοσοφία ἐξηγεῖ ὅτι οἱ θρησκείαι εἶναι διαφορετικοὶ κλάδοι τῆς θρησκείας τῆς ἄχρονης Σοφίας, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ μὴν ἀνταγωνίζωνται, ἀλλὰ νὰ συμπληρώνωνται καὶ νὰ υποστηρίζωνται ἀμοιβαίως. Ἐχρὸν δώσει τίς θεμελιώδεις ἀ-

λήθειες στον κόσμο. Έχουν όλες τους διδασκαλίες εξωτερικές και έσωτερικές. Στις εξωτερικές, που προορίζονται για τον συνήθη άνθρωπο, εμφανίζονται διαφορές. Στις έσωτερικές, διαπιστώνεται ενότητα. Ο σύγχρονος άνθρωπος αγνοεί τις ύψηλότερες θρησκευτικές διδασκαλίες. Χρησιμοποιεί τον Θεό για τις προσωπικές του υλικές απαιτήσεις. Προσεύχεται σαν δούλος, απαιτώντας εύνοιες και ή τέτοια λατρεία τον κάνει φανατικό. Τώρα είναι καιρός, στά πρόθυρα μιας νέας εποχής και ενός νέου πολιτισμού, να έδραιωθή μία νέα σχέση του ανθρώπου προς τον Θεό. Η καινή έντολή θα μπορούσε να διατυπωθή έτσι: «Πράττε τὸ καλὸν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους». Η έδραίωσις τῆς ἀδελφότητος θα έφερνε τὴν τάξιν ἐτή γῆ».

“Ας αφιερωθούμε στοὺς σκοπούς μας

Στὴν τελικὴ ὁμιλία του ὁ παγ-

κόσμιος πρόεδρος Τζὼν Κόατς ἐτόνισε:

— Περάσαμε ἀπὸ ἓνα μεγάλο ὀρόσημο, καθὼς εἰσήλαμε στὸν δεύτερο αἰῶνα ὑπάρξεως τῆς Ἑταιρίας μας. Σὲ πολλές χῶρες τοῦ κόσμου σπᾶνε οἱ παληές παραδόσεις καὶ γίνονται ἄλματα πρὸς τὴν ἀλλαγὴ. Οἱ παλιοὶ ἠγέται τῆς Ἑταιρίας, σὰν ἀγωνιστὰι τῆς ἀλήθειας, δὲν ἐφοβοῦντο νὰ ἀντιμετωπίζουσι τὴν ἀλλαγὴ. “Ας αφιερωθούμε στοὺς σκοπούς μας. Σὲ μία ἀπὸ τὶς «Ἐπιστολὲς τῶν Διδασκάλων» λέγεται:

«Δὲν μπορεῖτε νὰ εἰσθε ἀληθινὰ σπουδασταὶ τῆς Θείας Σοφίας, πλὴν ἐὰν εἰσθε ἐν ἐνεργείᾳ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Θείας ζωῆς. “Οπου ὑπάρχει ταραχὴ, ὅπου ὑπάρχει πόνος, ὅπου ὑπάρχει ἀγνοία, ὅπου ὑπάρχει ἔρις, ὅπου ὑπάρχει ἀδικία, ὅπου ὑπάρχει τυραννία, ὅπου ὑπάρχει καταπίεσις, ὅπου ὑπάρχει σκληρότης — ἐκεῖ συναντοῦμε τὰ σοβαρώτερα μέλη τῆς Ἑταιρίας μας ἐν δράσει».

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Τρόπος και μέσον ύμνολογήσεως τῆς
Συμπαντικῆς τελειότητος καὶ τοῦ Θεοῦ

Προλογισμὸς τοῦ Ἀνδρέα Λ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ
στὴ θρησκευτικὴ συναυλία τῆς ΧΑΝ (1-4-'77)

Τὸ μεγαλεῖο τῆς τελειότητος βρίσκεται στὴν ἁρμονικὴ ἀπλότητα.

Καὶ ἡ ἁρμονικὴ ἀπλότητα στὴν τέλειά της ἔκφραση, σὲ ὁδηγεῖ στὴν πηγὴ τοῦ Θείου, στους θείους κανόνες τῆς ζωῆς. Ζωῆς αἰρήρονης. Ζωῆς πού πέρασε, πού ζοῦμε καὶ πού θάρρη.

Καταπιάστηκα, σήμερα μ' ἓνα προεισαγωγικὸ - στὴ μουσικὴ πανδαισία πού θ' ἀκολουθήσῃ - θέμα, τόσο βαθύ καὶ τόσο πλατύ, ὅσο εἶναι τὸ θάθος καὶ τὸ πλάτος τοῦ ψυχικοῦ καὶ συναίσθηματικοῦ κόσμου τοῦ καθενὸς ἀπὸ ἑσᾶς ἀκροατές. Δὲν εἶναι ὅμως καθόλου δύσκολο τὸ θέμα μου. Δύσκολο, ἴσως, εἶναι νὰ καταλάβετε πόσο εὐκολο εἶναι, γιατί οἱ μεγάλες ἰδέες, τὰ μεγάλα θέματα τῆς ζωῆς, ὅσο ἀπομακρύνονται στὴν ἔκφρασή τους, στὴν πραγματοποίησή τους ἀπὸ τὸν θεῖο στόχο τους, τόσο καὶ γίνονται δυσνόητα καὶ δυσεπίλυτα. Ὅσο ὅμως πλησιάζουν, ἀγγίζονται τὸ θεῖο καὶ συμπαντικὸ ἁρμονικὸ μεῖδιωμα, τότε γίνονται εὐκόλα καὶ κατανοητά, διότι, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ Ἀϊνστάϊν «εἶναι ἀκατανόητον στὸν κόσμον ὅτι ὁ κόσμος

εἶναι κατανοητός». Κι' ὅποιος ἀπὸ σᾶς στὸ τέλος τῆς ὄλης μουσικῆς τελετῆς πεῖ: «Κάτι γίνεται γύρω μου. Κάτι μοῦ φωτίζει, κάπου ὀδηγοῦμαι. Κάτι εἶμαι» - τότε, κάτι θάχω πετύχει. Θὰ ἔχω ἐπιτύχει τὴ διαλογικὴ σας ἐσωστρέφεια. Θὰ μιλήσετε τότε μὲ ἑσᾶς τοὺς ἴδιους τοὺς ἑαυτοὺς σας. Θὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν εἴσθε μόνον. Καὶ ἔτσι εἶναι: Ὁ Ἄνθρωπος ποτὲ δὲν εἶναι μόνος.

Εἶναι ὁ ἴδιος μιὰ νότα, στὴν ἁρμονία τοῦ σύμπαντος. Ὁ κόσμος ὁλόκληρος καὶ ὁ ἄνθρωπος μαζί, μοιάζουν μὲ μουσικὰ ὄργανα, πού κάθε τους χορδὴ θὰ πρέπει νὰ εἶναι τέλεια τοποθετημένη, ὥστε νὰ μὴν ἀκούγονται παραφωνίες.

Ἡ νομοτέλεια τοῦ σύμπαντος, οἱ μαθηματικὲς ἀναλογίες καὶ σχέσεις, στὰ λεγόμενα ἄψυχα καὶ ἔμψυχα ὄντα καὶ ἡ ἀνθρώπινη λογικὴ, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο, παρά μιὰ μουσικὴ ἁρμονία δοσιμένη ἀπὸ τὴ θεία πρόνοια πού γιὰ τὸν ἔνθρησκο ἄνθρωπο λέγεται Θεός. Γιὰ τὸν ἄθρησκο «τέλεια φύση» καὶ γιὰ τὸν μηθδενιστὴ εἶναι ἓνα διχασμένο ἐρωτηματικὸ.

Γιὰ τὸν Πυθαγόρα καὶ τὸν Πλά-

των αὐτῆ ἢ συμπαντικῆ νομοτέλεια ἦσαν ἀκατανόητη στὸν ἀγεωμέτρητο καὶ στὸν ἄμυσο.

Ὁ ἐξιδανικευμένος στὴν ψυχὴ καὶ στὸ συναίσθημα ἄνθρωπος, ἀκούει τὴ μουσικὴ τοῦ περιβάλλοντος. Δέχεται τὴ μουσικὴ ὄλου τοῦ ἐπιστητοῦ, κι' ἀκόμη μπορεῖ νὰ αἰσθανθῆ σὰν μουσικὴ ἄρμονία καὶ τὸ θρόϊσμα ἐνὸς λουλουδιοῦ.

Ἡ γέννηση κι' ὁ θάνατος ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ κι' ἐνὸς λουλουδιοῦ εἶναι μιὰ μουσικὴ θλίψη. Θλίψη ὅμως ΖΩΗΣ!

Ἄν θέλῃς νὰ γνωρίσης τὸν Θεό, πρέπει νὰ πεθάνῃς μέσα στὸν ἑαυτό σου ἑναρμονισμένος μ' αὐτόν, γνωρίζοντάς τον καὶ κατακυριεύοντάς τον. Δὲν πεθαίνεις, ἀλλὰ ζεῖς, ὅταν πεθάνῃς γιὰ τὸν ὑπέροχο τὸν ἄλλον ἑαυτό σου καὶ τὸν πλησίον.

Διότι, ποιὸς ἐνίκησε τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν ἔγινε ὄσιος, δηλαδὴ ἐλεύθερος ἀπὸ τὶς μηδαιμότητες;

Ἡ ζωὴ κάθε ἀνθρώπου εἶναι μιὰ συμφωνία στὴν ὁποία μπορεῖ νὰ ὑπερέχουν εἴτε ἀρμονικοὶ εἴτε παράφωνοι τόνοι.

Ἡ δύναμη ποὺ παράγει τὴν ἄρμονία εἶναι ἡ Ἀγάπη, ἡ παγκόσμια Ἀγάπη, ποὺ σὲ κάνει νὰ λές: κάθε χώρα εἶναι χώρα μου, κάθε ἄνθρωπος ἀδερφός μου. Καὶ ἐνῶ ἡ Ἀγάπη παράγει ἐνότητα καὶ ἄρμονία, ἀντίθετα τὸ μῖσος παράγει παραφωνία.

Ἡ συνειδητοποίηση αὐτῆς τῆς θέσης καὶ τῆς ἄρνησης φανερῶν τὴν ἄρμονία τῆς ζωῆς.

Ἡ ζωὴ σὲ θέσῃ εἶναι ἄρμονία.

Σὲ ἄρνηση, παραφωνία.

Μὲ τὴν παραφωνία χάνεις τὰ ἔχνη τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς συμπαντικῆς τελειότητος. Μὲ τὴν θετικὴ ἄρμονικὴ ζωὴ γίνεσαι ἔχνηλάτης τοῦ Θεοῦ. Γίνεσαι ἐλεύθερος πολίτης τοῦ σύμπαντος. Γίνεσαι γίγαντας στὴ γνώση!

Κι' ὅσο γιγαντώνεται ἡ ἀνθρώπινη γνώση, τόσο καὶ τὸ ἄγνωστο γίνεται γιὰ τὸν μελετητὴ πλατύτερο καὶ θαυότερο καὶ περιτυλίγεται μὲ τὸν πέπλο τοῦ δέους καὶ τοῦ μυστηρίου.

Γεννιέται ἔτσι ἡ ψυχικὴ ἀγῶνία γιὰ τὴν «εἰς τὸ ἄχρονο διηνεκὲς» τύχη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, ποὺ χωρὶς τὴν καταξίωσή της, ὁ ἄνθρωπος ξεφεύγει ἀπὸ «τὸν ἀπὸ Θεοῦ» προορισμό του. Τῆ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπινου «εἰδέναι» ἀπὸ τὸ ἄγχος τοῦ ἄγνωστου καὶ τῆς μεταφυσικῆς, τὴν προσφέρει: «προνοία Θεοῦ» ἢ φιλοσοφημένη θρησκεία. Αὐτὴ ἡ φιλοσοφημένη καὶ μαθηματικὰ ἑναρμονισμένη θρησκεία, εἶναι λύτρωση ψυχικὴ καὶ σωματικὴ. Εἶναι ἔνωση-δεσμός, γνωστοῦ καὶ ἄγνωστου παρόντος καὶ μέλλοντος, ζωῆς καὶ θανάτου. Εἶναι: «κλιμαξ μετὰγούσα πρὸς τὴν ἀνω ζωὴν τὰ ἀνθρώπινα».

Εἶναι ἡ θρησκεία, ἡ ἄρμονία Λογικῆς καὶ Συναισθήματος. Μὲ τὴ Λογικὴ ἐπιζητεῖς, ἀνευρίσκεις, ἀνέρχεσαι, «μεθίστασαι», αὐτο-ὀδηγεῖσαι πρὸς τὸ «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν». Μὲ τὸ συναίσθημα στοχάζεσαι, ὑμνολογεῖς, συγκινεῖσαι, «διαχέεσαι», διαμελίζεσαι, γίνεσαι «ἄρτος καὶ οἶνος», γίνεσαι ἀσκητής. Μὲ τὴ Λογικὴ καὶ

τὸ Συναίσθημα μαζί, χαράζεις και ακολουθείς τὴ θρησκευτικὴ σου πορεία, μέσα στὴν ἄρμονία τοῦ σύμπαντος.

Αὐτὴ ἡ θρησκευτικὴ πορεία εἶναι ὁ ὑπέροχος Γολγοθᾶς κάθε ψυχοσωματικῆς καταξίωσης. Ἀρχὴ καὶ τέλος αὐτῆς τῆς θρησκευτικῆς πορείας ὁ «Οἶκος τοῦ Θεοῦ», ἡ τέλεια φύση. Ἡ διὰ μέσου τῶν μουσικῶν γραμμῶν μονοφωνικὴ ἢ πολυφωνικὴ ὑμνολογία τῶν πλοσμάτων τοῦ Θεοῦ, τῆς ἰδίας τῆς ἀψυχῆς καὶ ἐμφυχῆς φύσης δὲν εἶναι ἀνθρωπινὸ ἐφεύρημα. Δὲν εἶναι κἄν ὄρος ἢ ἀπόφαση κάποιας ὁποιασδήποτε ἄρχῆς. Εἶναι οὐσία τῆς ἰδίας τῆς θρησκείας. Ἀπὸ τῆς Λογικῆς καὶ τὸ Συναίσθημα εἶναι θρησκεία, ἔπεται ὅτι καὶ ἡ μουσικὴ ποὺ ἀγγίζει τὸ συναίσθημα, εἶναι στοιχεῖο τῆς θρησκείας.

Τὸ ἄλλο στοιχεῖο τῆς θρησκείας, ἡ Λογικὴ, ἀντιπροσωπεύεται στὴ μουσικὴ μὲ τὴν ἄρμονία. Λογικὴ ἴσον ἄρμονία. Ἄρμονία ἴσον μελωδία. Μελωδία ἴσον μουσικὴ τελειότητα. Καὶ τελειότης ἴσον Σύμπαν - Θεός. Ἀραγε μέσα ἀπὸ τὴν ἄρμονικὴ Λογικὴ πρόπει νὰ περᾶσης **ΑΝΘΡΩΠΕ** γιὰ νὰ γνωρίσης τὴ θεϊότητα ποὺ σοῦ προσφέρει ἡ μητέρα **ΦΥΣΗ**.

Κι' ἔτσι καταλήγουμε εἰς τὸ νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ἡ μουσικὴ διαποτίζει καὶ ἐπενδύει τὰ βασικά στοιχεῖα τῆς θρησκείας. Τὴ Λογικὴ καὶ τὸ Συναίσθημα. Ἡ μουσικὴ, ζωντανεύει τίς μορφές ποὺ ἀφιερώθηκαν στὸ Θεό, δηλαδὴ στὸν πλησίον. Μέσα ἀπ' αὐτὴ βλέπεις τὸν ἀσκητή, τὸν

μελετητὴ, τὸν στοχαστὴ, τὸν ὄσιο, τὸν Ἅγιο, τὸν ἴδιο τὸν Θεό. Τὸ Θεῖο δρᾶμα τὸ ζεῖς μὲ τὴν μουσικὴ. Μ' αὐτὴν ἐπικοινωνεῖς μὲ τὸν Οὐρανό, γνωρίζεις τὸ Σύμπαν, ζεῖς τίς ἑπτὰ ἡμέρες τῆς Δημιουργίας.

Στὴν Ὀρθοδοξία ἡ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ εἶναι ἡ βυζαντινὴ, ποὺ ἀπαρασάλευτη διὰ μέσου τῶν αἰώνων δεσπόζει στίς θρησκευτικὰς μας τελετουργίας. Εἶναι, πραγματικά, ἡ βυζαντινὴ μουσικὴ ἕνας ἐθνικοθρησκευτικὸς θησαυρός, ποὺ καλεῖται κάθε ἐκκλησιαστικὸς ἡγέτης καὶ κάθε μουσικὸς ἐκτελεστὴς νὰ διατηρήσῃ, ἀξιοποιήσῃ, καὶ μεταλαμπαδεύσῃ. Σ' ὅλες ὅμως τίς θρησκείες ὁ Θεός ὑμνολογεῖται μὲ τὴν μουσικὴ, εἴτε Εὐρωπαϊκὴ εἴτε Βυζαντινὴ εἴτε μονοφωνικὴ εἴτε πολυφωνικὴ. Σ' ὅλες τίς περιπτώσεις τῆς ἀνθρώπινης ἀγωνίας γιὰ τὸ ἀγνωστο, τῆς φυσικῆς μας ἀδυναμίας γιὰ τὴ δύναμη τῆς φύσης καὶ προπαντὸς τῆς ἀδυναμίας μας νὰ γνωρίσουμε καὶ νὰ κληρῶμε τὸν ἴδιο μας τὸν ἑαυτό, ἡ μουσικὴ εἶναι ἐκείνη ποὺ σέ κάνει καὶ γνωρίζεις τὸ Θεό καὶ διὰ τοῦ Θεοῦ λύεις τὰ προβλήματα σου.

Ἡ ἡχογένεια τῆς μουσικῆς, οἱ δυναστημικὸς κλίμακες τῆς οἱ ἐπιδράσεις τῶν φθορῶν καὶ ἡ ψυχροαθηματικὴ ἐπίδραση τῶν ἡχῶν καὶ τῶν ποικίλων παραλλαγῶν τους εἶναι τὰ μόνυ στοιχεῖα τῆς ἄρμονίας τῆς μουσικῆς τάξης καὶ εὐπρέπειας, ποὺ προσδιάξουν στὴν ὑμνολογία τοῦ Θεοῦ.

Μὲ τὴν μουσικὴ ἢ προσευχὴ πειθαρχεῖ στὸν θεοσοφικὸ προορισμὸ τῆς, ἀγγίζει: τὴ μύχια τῆς ψυχῆς, λυτρῶνει ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἐξιλιώνει ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες καὶ παραδίδει τὸν προσευχητὴ μετουσιωμένο σὲ «ἄρτο καὶ οἶνο», ἔτοιμο γιὰ θυσία. Τὸν παραδίδει στὸν Θεὸ του. Μὲ τὴ μουσικὴ ποῦ σὰν στοιχεῖο τῆς θρησκείας γεννιέται: τὸ κύκλωμα τῆς Λογικῆς, τοῦ Συναίσθηματος καὶ τῆς Φιλοσοφίας, ὁ ἄνθρωπος τελειοῦται στὴ δεδομένη στιγμή τῆς ἑξαρσῆς του.

Αὐτὴ ἡ στιγμαία τελείωση, τοῦ ὑπενθυμίζει τὸν προορισμὸ του, τοῦ δείχνει τὸν Θεὸ του, τὸν κάνει νὰ μηδενίξῃ τὰ ἐγκόσμια καὶ τὴν ὕλη, καὶ τοῦ προσφέρει τὸν ἰδεαλισμὸ, τὸν εἰρηγισμὸ, τὴν ἐλευθερία, τὴν Ἀγάπη. Ἡ Μου-

σικὴ ἀριθμοποιεῖ τὴν ψυχὴ, γεωμετρεῖ τὸ συναίσθημα, ἐξαυλῶνει τὸν στοχασμὸ, οὐρανοδομεῖ τὴν ποίηση, καταξιώνει τὸν λόγο, ἀνθρωποποιεῖ τὸν **ΑΝΘΡΩΠΟ!**

"Ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα καὶ οἱ ιδιότητες τῆς μουσικῆς δὲν εἶναι ἀφρηνημένες ἔννοιες. Εἶναι ὑποστάσεις Λόγου, Ἀλήθειας, Ἀγάπης καὶ Ἀνθρωπισμοῦ. Εἶναι «ἔργα τῶν δακτύλων του». Εἶναι μέρος τῆς Δημιουργίας τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὅπωςδήποτε ἡ μουσικὴ, ἔργο τῆς ἐβδόμης ἡμέρας τῆς Δημιουργίας. Εἶναι οὐσία τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι Ἀγάπη Θεοῦ. Εἶναι παγκόσμια γλώσσα πανανθρώπινο συναίσθημα, πανυφήλια ψυχὴ, παγκόσμιον κήρυγμα Εἰρήνης. Εἶναι ἡ μουσικὴ, τὸ «Ἀγαπάτε Ἀλλήλους» τοῦ σύμπαντος τοῦ κόσμου.

"Ἐνα πολὺ καλὸ βιβλίον

A. Besant - C. Leadbeater

Ἡ Ἀτραπὸς τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ

Μετάφρασις ΔΗΜ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Σελίδες 400 — Δρχ. 150

Ύποθῆκες ζωῆς

Αὐτὲς οἱ ἑννέα ὑποθῆκες συνδέονται ἄμεσα μὲ τὰ γνωστὰ ἀποφθέγματα διασήμων ἀνθρώπων –τοῦ Γεωργίου Οὐάσιγκτων, τοῦ Τζέφερσον, τοῦ Λίνκολν, τοῦ Οὐίλλιαμ Πένυ, τοῦ Ἀμπιγκαίηλ Ἄδαμς καὶ εἶναι οἱ ἑξῆς:

1. Νὰ ζήσουμε ἔτσι ὥστε ἡ ΑΜΕΡΙΚΗ νὰ ἰσχυρῶς τὴν ἀληθινὴ ἐλευθερία, ὄχι τὴν ἐλευθερία νὰ κάνουμε ὅ,τι θέλουμε, ἀλλὰ τὴν ἐλευθερία νὰ κάνουμε τὸ σωστὸ, ὅσο ὁ Θεὸς μᾶς ἐπιτρέπει νὰ βλέπουμε τὸ σωστὸ.

2. Ν' ἀντιταχθοῦμε στὴ διαφθορὰ τοῦ ἔθνους, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη τιμιότητα σ' ὅλες τὶς ὑπεθέσεις. Ν' ἀγοράζουμε μὲ βάση τὴν ἀνάγκη, καὶ ὄχι ἀπὸ ἀπληστία, καὶ νὰ ἀρνούμεθα νὰ ἐπιβάλουμε ἐγωιστικὲς ἀπαιτήσεις στοὺς ἐργάτες μας, τοὺς ὑπαλλήλους ἢ στὴν κυβέρνησι.

3. Νὰ χαράξουμε ἕνα πρότυπο ἀνιδιοτελοῦς ζωῆς, γιὰ νὰ συντρίψουμε τὴ σπατάλη, τὴν ἀπληστία καὶ τὴ δωροδοκία, ποὺ ληστεύουν τὸν πεινασμένο μέσα σ' ἕνα κόσμῳ ἀφθονίας.

4. Νὰ ὑποστηρίξουμε τὴν ἱερότητα τοῦ γάμου, καὶ νὰ θεμελιώσουμε τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ στὴν τιμὴ, στὴν ἀνιδιοτελὴ φροντίδα καὶ σὲ σκοποὺς ἀνώτερου ἀπὸ τὴν αὐτοϊκανοποίηση καὶ τὴν ἑλκτικὴ ἐπιτυχία.

5. Νὰ θεραπεύσουμε τὸ μῖσος, ποὺ γεννᾷ τὴ βία, μὲ τὴ φροντίδα μας καὶ τὴν εὐσπλαχμία μας.

6. Ν' αἰοίξουμε τὰ σπίτια μας καὶ τὶς καρδιές μας σὲ ἀνθρώπους κάθε φυλῆς, πίστεως καὶ κοινωνικῆς θέσεως.

7. Ν' ἀπακαταστήσουμε τὶς σχέσεις μας, διορθώνοντας τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος.

8. Ν' ἀκοῦμε τὸν Θεὸ καθημερινὰ ἀναζητώντας τὸ ἐμπνευσμένο σχέδιο γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐργασία μας, καὶ νὰ ζητοῦμε τὶς ἀλλαγὲς στὰ βασικά μας κίνητρα, ὅπου χρειάζονται.

9. Νὰ χτίσουμε ἕνα κόσμῳ, ἀπαλλαγμένο ἀπὸ τὴν κατηγορία καὶ τὴν ἀδιαφορία, τὸ μῖσος καὶ τὸ φόβο, καὶ νὰ κυβερνοῦμαστε ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ποὺ κυβερνοῦνται ἀπὸ τὸν Θεό.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Σαράντος Παυλέας

Ὁ ΕΚΛΕΚΤΟΣ συνεργάτης τοῦ ΙΛΙΣΟΥ Σαράντος Παυλέας εἶναι ποιητής μέ σπάνια διάσθηση καλλιερχημένη, συνέπεια ὑποδειγματική, εὐσυνειδησία καί κληρονομική ἑλληνική διαύγεια. Διακρίνεται ἰδιαίτερος γιά τήν μεταφυσική ὄραση τῶν πραγμά-

των τῆς ζωῆς καί ἔχει, μέ τό πλήθος τῶν ποθητικῶν του συλλογῶν, ἀναδειχθεῖ σέ ἐκφραστή τῆς Πυθαγορικῆς καί Πλατωνικῆς μυσταγωγικῆς. Κορυφαῖος τῶν Ἑλλήνων μεταφυσικῶν ποιητικῶν φιλοσόφων, μέ ἕνα προσωπικό ὕφος, πολύχρωμο καί πολυδύναμο σέ δονήσεις ψυχικές. Ἡ κατά

Πλάτωνα «παιδεία θανάτου»—πού εἶναι ὁ προορισμός ζωῆς τοῦ φιλοσοφημένου ἀνθρώπου — εὕρισκε στόν Σαράντο Παυλέα ἕναν μοναδικό ποιητικόν ἐκφραστήν. Τά ποιήματά του πέριξ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ θέματος συνδέτουν, μέ ἀστραφτερόν ἱριδισμό καί πάμπλουτη ἐπιθετολογία, ἕνα διαμαντένιο πολύεδρο, σπάνιο καί στήν παγκόσμια, ἀκόμη, ποίηση.

Ὁ Σαράντος Παυλέας γεννήθηκε στήν Πλάτσα τῆς Μεσσηνιακῆς Μάνης τό 1917. Ἀπεφοίτησε ἀπό τό Γυμνάσιον Ἀεροπόλεως, ἐσπούδασε ὕστερα Φιλολογία στό Πανεπιστήμιο τῶν Ἀθηνῶν καί εἰσῆχθη στόν ἐκπαιδευτικό κλάδο. Ἐδημοσίευσε πολλές παιδαγωγικές μελέτες καθοδηγητικές γιά τήν διδασκαλία τῶν φιλολογικῶν μαθημάτων, μιά μελέτη γιά τόν Παπαδιαμάντη καί πολυάριθ.

μα άρθρα και κριτικά σχόλια σ' έφημερίδες και περιοδικά. Έξέδωσε πλέον από 25 ποιητικές συλλογές. Ή ποιήσεις του Παυλέα διατηρεί τό άρωμα τής ιδιαίτερης πατρίδας του Μάνης, όπου έζησε μέχρι τής ηλικίας των 18 έτών και έχει προσλάβει τήν τρυφερότητα του Άττικού τόπιου, όπου ό ποιητής πέρασε τό διάστημα των έτών 1935 - 1944. "Εκτοτε ό ποιητικός του λόγος παίρνει τήν εύρύτητα των Μακεδονικών κάμπων όπου αναστρέφεται και κατά τα νομιζόμενα, ζή «άχρι τής σήμερον ήμέρας».

"Επειτα από διδασκαλία 31 έτών πάνω στην έδρα του Έλληνοιστού - μέχρι πρό όλίγου χρόνου ύπηρετούσε ως γυμνασιάρχης Θεσσαλονίκης - άπεσύρθη, για να .. σωθή από τήν προαγωγή, πού τον έξακόντιζε σε κάποιο παρα πολυ μακρινό σχολείο, σε κλίμα όχι άνεκτό για τήν κατάσταση τής καρδιοπαθείας του - έτσι άμείβονται σ' αυτόν τον τόπον οι πνευματικοί άνδρωποι! Και έξήλθε από τήν ύπηρεσία μέ μειωμένη, κατ' ανάγκην, σύνταξη...

Είχε μείνει όρφανός σε ηλικία δύο περίπου έτών από μητέρα, τό γένος τής άρχοντικής οίκογενείας Γεννηματά τής Μάνης. Ή ζωή του έκύλησε μεσ' από προσωπικές δυσκολίες, πρόσθετες στις έξαιρετικές έκτακτες συνθήκες των μεταπολεμικών μας χρόνων, μέ μόνο άντάλλαγμα τα βιώματά του, πότε ως ήχώ ή μαρτυρία και πότε ως μεταφυσική όραση, μεταφερμένα στην ποίηση του. Τώρα προστίδεται ένα ακόμη βίωμα πικρό...

Μέ τήν φιλική άναγγελία τής πλήρους, έφεξης, άφοσιώσεως του ποιητού «στόν τρίβωνα», του άφιερώνονται αυτές οι λίγες γραμμές, μέ άγάπη και μέ τιμή. Σε άλλη εύκαιρία - άς έλπισωμε, όχι πολυ μακρινή - ό Σάραντος Παυλέας θα πρέπει να καταλαβή ένα όλόκληρο και ξεχωριστό κεφάλαιο στό βιβλίο για τήν Μεταφυσική των Έλλήνων Ποιητών.

Χρ. Ριζόπουλος

ΣΑΡΑΝΤΟΥ ΠΑΥΛΕΑ

Συνεγνωήσεις

Πυκνώνει στο δάσος ή καταχνιά και τα δέντρα τ' άφανίζει και τα ψηλά καταρτία των καρδιών κάτω στο λιμάνι και τ' άσπρα μαντήλια των γλάρων κρύβει. Τότε τα πουλιά τις μικροϋλες φωνίτσες τους σαν καμπάνες μικρές συναγεμευ ής έπιστρατεύουνε για να συνενοούνται, όπως τα πλοία μέ τις σειρήνες τους μέσα στην όμιχλη. Το ίδιο και μέσα στην άφωτολόγιστη τη νύχτα, όπου μια ξαφνική χιονοθύελλα δαιμονίζεται, θγαίνου, μέ τα φανάρια θυέλλης οι χωρικοί του βουνήσιου του χωριού και μέσο στους σθησιμένους από τό χιόνι δρόμους τους χαμένους συμπατριώτες τους γυρεύουν.

Στὴν ἄκρη τῶν εἰδώλων μας...

Στὴν ἄκρη τῶν εἰδώλων μας κρέμεται ὁ φυσικός μας θάνατος, τ' ὁρατό μας μέρος τὸ παίρνει καὶ τὸ μεταποιεῖ καὶ τὸ ἄλλο τὸ ἀόρατον, ἂν εἴμαστε καθαροὶ ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ χῶμα μας ἀρχίζει νὰ ἐμφανίζεται. Κάτι σὰ φτερά στὰ πλάγια μας φυτρῶνουν, ἔτοιμα νὰ μᾶς ἀπογειώσουν ἀπὸ τὴ γῆ γιὰ τὸν ἀρμόδιό μας οὐρανό, ὅπου πρέπει σύμφωνα μὲ τὶς πράξεις μας νὰ πάμε. Κι ἔτσι τὴν ἐρημιὰ αὐτῆς τῆς ζωῆς τὴν χάνουμε καὶ κάποια πληρότητα ὁ δρόμος ἐκεῖνος τ' οὐρανοῦ ἴσως νὰ μᾶς δωρίζει. Στὴν ἄκρη τῶν εἰδώλων μας ἕνας γκρεμὸς ὑπάρχει καὶ μᾶς φοβίζει καὶ τὸν λέμε θάνατο, γιατί δὲν ξέρουμε ἂν τὰ οὐράνια μας φτερά καλὰ θὰ λειτουργήσουν. Κι ἂν ἀκόμη τὰ οὐράνια μας φτερά δὲν πρέπει νὰ λειτουργήσουν, σὲ κάποιο χῶμα, στὸ ἀγαπητό, τὸ βαρὺ χῶμα τῆς γῆς σὲ μιὰ νέα του μορφή πάλι θὰ μᾶς ἀφήσουν.

Οἱ εἴμιοι

Φοροῦμε τοὺς κοθάρνους μας καθὼς ὁ Θηραιμένης, ὁ κύριός μας Θηραιμένης, γιὰ νὰ περπατοῦμε ὅπως κι αὐτὸς καλὰ, σταθερὰ σ' ὅλες τὶς περιστάσεις. Μὰ δὲν εἴμασταν ποτὲ λοιπὸν ἀληθινοί; Πολεμώντας οἱ τιμιοὶ μας σκοτώθηκαν γιὰ τὴν ἐλευθερία. Γιατί οἱ γενναῖοι μας ἐκεῖνοι γελαστὲς ὄψεις εἶχαν κι ἔφυγαν ἀπὸ τὴ ζωὴ γιορτινοί! Ἦταν σὰν παιδιά, ὅταν, φοροῦνε τὰ γιορτινά τους ρούχα τὴν ἑβδομὴ ἡμέρα τὴν ἀφιερωμένη παλαιότερα στὸν Ἀπόλλωνα καὶ τώρα στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ, τὸν μονογενή γιὸ τοῦ Θεοῦ.

Εἶματε Ἕλληνες ἀνάμεσα εἰς βαρβάρους

Εἶναι ἐποχή τώρα νὰ μιλοῦμε σὰν τοὺς Παφλαγῶνες, τοὺς Καππαδόκες καὶ τοὺς Βακτρίους καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς βαρβάρους; Εἶναι δυστυχία καὶ διαρκῆς ἦττα νὰ χάνουμε τὴν Ἑλληνική μας τὴ λαλιά τὴ στιγμή μάλιστα ποὺ σήμερα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ πρέπει νὰ μᾶστε Ἕλληνες καὶ νὰ μιλοῦμε καθαρά, πολὺ καθαρά τὰ Ἑλληνικά. Εἶναι καιρὸς νὰ λησμονήσουμε τὴ γλώσσα καὶ τὰ ἦθη τ' ἄλλα τὰ βαρβαρικά.

Φαντασία

Κάθε μέρα συγκεντρώνουμε ἥλιο,
συγκεντρώνουμε θάνατο,
γιὰ νὰ δεχτοῦμε τὸ πρῶτο μας θάμπωμα ἀπὸ ἐκεῖνον
τὸν ἄλλον Ἥλιο ποὺ μπερδεύει νὰ μᾶς βλέπει
σὰν πραγματικούς.
Ἐνῶ ἐδῶ ἀπλῶς κυκλοφοροῦμε
σὰ φαντασίες τοῦ Χώρου καὶ τοῦ Χρόνου.
Κάθε μέρα συναθροίζουμεν ἥλιο,
συναθροίζουμε θάνατο.

Συγκομιδὴ

Κάποτε συλλέγαμε πολλοὺς θανάτους,
καθὼς οἱ χωρικοὶ μας τὸ θερὸς πηγαίνουν
καὶ τρυγοῦν τῶν καλλιεργημένων δέντρων τοὺς καρπούς.
Πῶς νὰ συλλέξουμεν ὅμως ἐκείνους ὅλους τοὺς νεκροὺς
ὅλους ἐκείνους τοὺς καρπούς ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι;
Πῶς νὰ τοὺς θάψουμε κάτω ἀπὸ τὴ βροχὴ τῶν ἰμυδραλλίων
Τοὺς ἀφήναμε λοιπὸν, γιατί ἔπρεπε νὰ φεύγουμε,
γιατί ἦταν ἀνάγκη νὰ φεύγουμε
κι ἔρχονταν τ' ἀγρίμια τὴ νύχτα καὶ τρέφονταν καλά,
Καὶ κατέβαινε τὴν ἡμέρα τὸ κοράκι καὶ τοὺς ἐβρίσκε
καὶ φώναζε καὶ τ' ἄλλα τὰ κοράκια,
γιατί ἔκανε τὸ πέταγμά του βαρὺ,
βαρὺ, πολὺ βαρὺ τὸ κρώξιμό του!

Μουσικά ὄργανα

Μήπως κι ἡ πυγολαμπίδα πού πετᾶ πάνω ἀπὸ τὰ ρεύματα τῶν ποταμιῶν τὰ στεφανωμένα μὲ πράσινα καλάμια τὶς νύχτες τοῦ Ἰουλίου δὲν εἶναι κι αὐτὴ ἓνα γενναῖο τεμάχιον ἐνὸς ἀστερισμοῦ ὅταν στὸν κύκλο του, τὸν αὐστηρό του κύκλον ὑπακούει; Μήπως δὲν εἶναι κρυμμένη μέσα μου μιὰ συμπαικτικὴ ἄβυσσος καὶ τῆς μιλῶ κι ἀκούω τὴν κούφια τῆ βουή της; Μήπως μέσα στὴ μοναξιά μου δὲν ἀκούω τὴν Αἰωνιότητα τὸ μουσικό, τὸ μοναχικό της ὄργανο νὰ παίζει; Ἀνατέλλει τὸ πρωὶ ὁ πατέρας ἥλιος καὶ τὸ βράδυ δύει. Θὰ πεθάνει μιὰ μέρα κι ἡ γῆ κι οἱ πλανῆτες κι αὐτοὶ θὰ κατοικηθοῦν, καὶ θὰ πεθάνουν ἔπειτα. Θὰ πεθάνει κι ὁ μέγας ἥλιος, κι αὐτὸς θὰ κατοικηθεῖ ἀπὸ τὰ εἶδωλα, ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὰ παράξενα, τ' αὐτοφυῆ, τὰ πεισµατικά, τ' ἀρμονικά του τὰ φαντάσµατα.

ΣΑΡΑΝΤΟΣ ΠΑΥΛΕΑΣ

‘Η Έκκλησία; ποιά Έκκλησία;

ΓΝΩΜΕΣ του Μητροπολίτου
Φλωρίνης κ. Αύγουστίνου ΚΑΝΤΙΩΤΗ

Σε συνέντευξή του με συντάκτη της εφημερίδος «Τα Νέα», ο Μητροπολίτης Φλωρίνης κ. Αύγουστίνος Καντιώτης, εξέφραστη με θαυμασμό για την νεολαία της Έρυθρας Κίνας, επειδή, όπως είπε, διαπαιδαγωγείται με αυστηρές αρχές. Οι προγραμματισμένες σχέσεις απαγορεύονται, ο γάμος είναι σεβαστός, η χειρωνακτική εργασία στα χωράφια είναι για όλους. Γι' αυτό και ξεπηδάει μια νεότητα, που είναι ικανή για τα μεγάλα και ύψηλά.

—Αυτά τὰ λέω, είπε ο Μητροπολίτης, χωρίς να είμαι οπαδός του κινεζικού συστήματος. Πρέπει, όμως, σαν τίμιοι άνθρωποι να εκτιμούμε κάθε καλή προσπάθεια που γίνεται στ' άλλα μέρη υπέρ της νεότητας. Η Κίνα είναι άθεο κράτος, άλλα δεν νομίζω ότι τὰ κηρύγματά του

απέχουν από τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Εγώ, δὲν ἔχω μιλήσει τόσο αυστηρά, όσο ἔχει μιλήσει ὁ Μας.

—Γιὰ τὴν ἑλληνικὴ νεολαία, τί πιστεύετε;

—Καί ἡ ἑλληνικὴ νεότης, μέσα στο κλίμα τοῦ πολιτισμοῦ τῆς δύσεως, πού σαπίζει τὸν πανσεξουαλισμό, ἀνατρέφεται. “Ὅλα τὰ μέσα ἐνημερώσεως στὴν Ἑλλάδα εἶναι ζευγμένα στο ἄρμα τῆς διασποράς Βοραιοαρδίζονται σὲ νέοι καθημερινὰ ἀπὸ θεάματα καὶ ἀναγνώσματα πού ἐξυμνοῦν τὸν πανσεξουαλισμό.

Εγώ θαυμάζω πῶς υπάρχουν νέοι στὴν πατρίδα μας, πού κρατιοῦνται ἀκόμη ἀγνοοὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴ σατανικὴ κατήχηση πού τοὺς κάνουν.

—Ἡ Έκκλησία, πιστεύετε ὅτι ἐπιτελεῖ τὸ καθήκον τῆς ἀπέναντι

στοὺς νέους;

—Φαῦλος κύκλος καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ὀμαδικῶς πάσχουμε. Ποιά Ἐκκλησία; Ἡ Ἐκκλησία ἡ δική μας εἶναι νεκρά. Ἄν ἀφαιρέσωμε τὴν Θεία Λειτουργία καὶ τὰ Μυστήρια, πέραν τούτων ἡ Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει. Ἔχει κρατικοποιηθεῖ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἐνεργεῖ καὶ πράττει κατ' ἐντολὴ τῶν ἐκάστοτε κρατούντων. Ἄντι νὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας ἐμπροσθοφυλακὴ γιὰ μεγάλους καὶ ὑψηλοὺς ἀγῶνες, πού ἐνσαρκιώνει τὸ Εὐαγγέλιο, κατάντησε νὰ εἶναι οὐρά, δούλη τοῦ κόσμου τούτου. Ἡ μόνη λύσις εἶναι ὁ χωρισμὸς τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ κράτος.

Τότε θὰ ἀκολουθήσει ἡ νεότης τὴν Ἐκκλησία, ὅταν πιστέψει ὅτι δὲν εἶναι δούλη τοῦ κράτους, ἀλλὰ μία ἐλεύθερη, μία ἀνεξάρτητη Ἐκκλησία πού θὰ πάει κόντρα μὲ τὸ κράτος σὲ ὅποιαδήποτε στιγμή. Τότε μόνο θὰ ἀναπνεύσει καὶ θὰ σηκώσει τὰ μεγάλα λάβαρα ἡ Ἐκκλησία καὶ θὰ μπορέσει νὰ μιλήσει ἐναντίον τοῦ κράτους καὶ ἐναντίον τοῦ κεφαλαίου καὶ ἐναντίον τῶν ἐφο-

πλιστῶν. Μόνο μία τέτοια Ἐκκλησία θὰ μπορέσει νὰ συναγεῖρει τὸ λαὸ καὶ τὴ νεότητα, πού διψάει γιὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ ἰδανικά.

—Οἱ μαρξιστικὲς ἰδέες πού ἀσπάζεται μιὰ μεγάλη μερίδα τῆς νεολαίας, πιστεύετε ὅτι ἐρχονται σὲ ἀντίθεση μὲ τὴ χριστιανικὴ πίστις;

—Ὡς πρὸς τὶς ἰδέες τῆς πατριδος, τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς θρησκείας, μπορῶ νὰ πῶ ὅτι εἶμαι δεξιότερος τῶν δεξιῶν. Πιστεύω ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχει πατριδα, πρέπει νὰ ὑπάρχει οἰκογένεια, πρέπει νὰ ὑπάρχει θρησκεία. Ὡς πρὸς τὰ οικονομικὰ ἤμως προβλήματα, εἶμαι ἀριστερότερος τῶν ἀριστερῶν. Πιστεύω, ὅτι μόνο μὲ τὸ Εὐαγγέλιο μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθεῖ μιὰ ὑγιῆς σοσιαλιστικὴ κοινωνία. Αὐτὴ εἶναι ἡ δική μου πίστις. Τὸ μεγάλο σφάλμα τοῦ Μάρξ καὶ τῶν ἄλλων, εἶναι ὅτι ἀνακατέψανε τὸν σοσιαλισμὸ μὲ τὸν ὀλισμὸ. Ἐνῶ ἀντίθετα ἡ ἰδέα τῆς κοινοκτημοσύνης θὰ ἐδοθεῖτο τὰ μέγιστα ἀπὸ τὸ ὑγιὲς Εὐαγγέλιο.

Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ

“Όπως τήν έβλεπε ένας έκτελεσθεις

‘Ο κατόπιν έπιμονής του έκτελεσθεις θανατοποιούτης Γκάρυ Γκίλμορ στην Γιούτα τών ΗΠΑ (βλέπε ΙΛΙΣΟ, τεύχος 121, ‘Ιανουαρίου 1977, σελ. 68), έδωσε συνέντευξι στον δημοσιογραφο Λώρενς Σίλλερ, ό όποιος ήταν ό μόνος ρεπόρτερ, που παρηκολούθησε τήν εκτέλεση, με ειδική άδεια ‘Η συνέντευξις έδημοσιεύθη στο ιταλικό περιοδικό «Έποκα».

Στήν άρχή επανέλαβε τήν άπόφασή του να πεθανη — είχε δυο φορές αποπειραθη αυτοκτονία — διότι θεωρούσε πιο φοβερη ποιηη τα ισόβια δεσμα.

ΕΡ.: Συνεπώς, ό τουφεκισμός, κατά τή γνώμη σου, είναι ό καλύτερος τρόπος να πεθανεις. ό πιο ανθρωπινος.

ΑΠ.: ‘Ανθρώπινος; Βεβαίως, αν μπορούμε να αποκαλέσουμε ανθρωπινή τήν εκτέλεση ενός ανθρωπου. ‘Ο τουφεκισμός είναι για μένα ό καλύτερος τρόπος, να φύγω. Υπαρχουν χειρότεροι τρόποι.

ΕΡ.: Σκέφτηκες τήν ποιηη του θανατου, όταν πυροβόλησες τα θυματα σου,

ΑΠ.: ‘Οχι. ‘Η ποιηη του θανάτου δεν εμποδιζει τα έγκληματα. Ούτε και τήν φυλακη. Κύτταξέ με τώρα για μένα ή πραγματικη παγιδα είναι το κορμί μου. Είμαι κρατούμενος του εαυτου μου και αυτό είναι πολυ χειρότερο απο τήν φυλάκιση. ‘Οχι, δεν υπάρχει καμια τροχοπέδη για το έγκλημα.

ΕΡ.: Ζητώντας, όμως, να σε τουφεκίσουν, δεν ενισχύεις τήν έπιναφορα τής θανατικής ποιηης;

ΑΠ.: Είναι μια ήλιθια έρώτηση. ‘Η θανατικη ποιηη ποτέ δεν καταργήθηκε. Οι αστυνομικοι σκοτώνουν πάνω απο 1.000 ανθρωπους τον χρόνο και πολλοι απο τους σκοτωμους αυτους είναι κυριολεκτικα εκτελέσεις, εστω και αν το αποσπασμα αποτελειται μονον απο έναν ανθρωπο.

ΕΡ.: ‘Υπαρχει, όμως και ή Νικόλ. (Σημ.: ή γυναικα του). ‘Οταν θα σε τουφεκίσουν, ειπες ότι θα τήν σκέφτεσαι. Πότε τήν ειδες για πρώτη φορα;

ΑΠ.: Σ’ αυτη τή ζωη τή συναντησα στις 13 Μαϊου 1976, στο σπίτι ενός συγγενους, του Στέρλιν Μπαϊνκερ. Γνωριστήκαμε άμεσα, τουλαχιστον επυσυνειδητα. Μετα μια ωρα εκεινη εφυγε. Μου ειχε κουματιασει τήν καρδια: περιμενα και ξαναγυρισε μια ωρα αργότερα.

ΕΡ.: ‘Αναφέρθηκες και παλιότερα σε μιαν άλλη ζωη. Πιστεύεις στήν μετεμψύχωση;

ΑΠ.: ‘Εγω δεν ξερω τι είναι ό θανατος. Πιστεύω ότι είναι κατι το οικειο. ‘Οταν θα πεθανω, θα περάσω λιγα δευτερολεπτα αγχους. Μια στιγμη σταθεροποίησης. Θα υπαρχουν και άλλες ψυχες που φωνάζουν. Θα πρέπει να έχω τή σέψη μου καθαρη και προσεκτικη. Στον θανατο παίρνεις αποφάσεις, όπως και στη ζωη. Το βασικο είναι να μη φοβάσαι.

ΕΡ.: Ποιους ήσουν στήν προηγούμενη ζωη σου;

ΑΠ.: Δεν ξερω. Μηπως υπαρχει κανενας που το θυμάται; ‘Ολα ό-

σα ξέρω είναι ότι συνάντησα την Νικόλ, καταλαβα ότι την γνώριζα ανέκαθεν. Ήμασταν μ' εκείνους τούς φίλους και τής είπα ότι πιστευα, ότι την είχα ήδη συναντήσει πριν 1.500 χρόνια. "Ενωθα πραγματικά αυτό τὸ συναίσθημα. "Ενωθα ὅτι στὶς προηγούμενες ζωές μας συναντηθήκαμε... και ἀγαπηθήκαμε. Τὸ ἔνωθε κι' ἐκείνη. Εἶχαμε συναντηθῆ πρὶν χιλιάδες χρόνια, ὅταν εἶμασταν ψυχές. "Ὀλ' αὐτὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ ἀποδείξω. Τὰ νιώθω ὅμως, και τὰ ξέρω...

ΕΡ.: Γιατί τόσο πολὺ ἐπιμένεις νὰ πεθάνεις,

ΑΠ.: Ἐλπίζω νὰ βρῶ τὴν εἰρήνη. Ὁ θάνατος εἶναι ὁ τελευταῖος φίλος. Ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ συνηθίζουμε νὰ φοβόμαστε τὸν θάνατο. Ὁ φόβος εἶναι κάτι τὸ κουτό.

ΕΡ.: Τί φοβάσαι,

ΑΠ.: Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἐκτός ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν φόβο. Τὸ εἶπε και ὁ Ρουζβελτ. Εἶναι ἀλήθεια. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φοβόμαστε. Εἶναι κουτό. Ὁ φόβος εἶναι τὸ σύμπτωμα πού νιώθεις ὅταν σκέπτεσαι, ὅτι πρέπει νὰ φοβηθεῖς. Γιὰ παράδειγμα: ὅποιος βρεθῆ σὲ «κατασταση φόβου», κόβονται τὰ γόνατά του ἢ κτυπᾶνε τὰ δόντια του... πρόκειται ὅμως γιὰ συνήθεια. "Αν μάθεις νὰ τὸ ἀποφεύγεις, τότε ἐλέγχεις και τὸν θάνατο. Εἶναι πρόβλημα αὐτοελέγχου

ΕΡ.: Και ἂν στὴν ἐπόμενη ζωὴ σου συναντήσεις κάποιο ἀπὸ τὰ θύματά σου, "Αν συναντήσεις τὸν Μπάσελ,

ΑΠ.: Στὸν διάβολο ὁ φόβος. Τὸ σκέφθηκα, ἀλλὰ δὲν θὰ φοβηθῶ.

ΕΡ.: Ποιὸς φταιει γιὰ τὰ βάσανά σου, Ὑπάρχει κανένας, πού νὰ ἐπηρέασε τὸ πεπρωμένο σου,

ΑΠ.: Ὁχι, δὲν ὑπάρχει κανένας. Μόνον ἐγώ. Ὁ καθένας εἶναι κύριος τοῦ πεπρωμένου του, κύριος τῆς τύ-

χης και τῆς ζωῆς του. Ὁ καθένας κυττάζει πάντοτε κατὰ πρόσωπο τὸν ἑαυτὸ του. Γιὰ τὴν ζωὴ μου, ὑπεύθυνος εἶμαι ἐγώ, ὅπως εἶσθε ἐσεῖς γιὰ τὴν δική σας, ποιὸς ἄλλος θὰ μπορούσε νὰ εἶναι,

ΕΡ.: Ἀργότερα, σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν κατέληξες στὸ ἀναμορφωτήριο...

ΑΠ.: Δὲν ξέρω μὲ ποιὸ τρόπο περιμένα νὰ ἀναμορφθῶ ἐκεῖ μέσα. Σίγουρα, τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀντιθετο. "Ὅταν βγῆκα, εἶχα γίνει διάβολος. Τὰ ἀναμορφωτήρια παράγουν μόνον ἐγκληματιες. Αὐτὴ εἶναι ἡ καθαρὴ ἀλήθεια. Βγῆκα γεμάτος δύναμη και ἤθελα νὰ κάνω τὰ πάντα, νὰ τὰ σπάσω ὅλα. Τὸ γεγονός, ὅτι ἔμεινα ἐκεῖ μέσα, μ' ἔκανε νὰ νιώθω ἀνώτερος ἀπὸ τούς ἄλλους, ἦμουν τὸ πρότυπο τοῦ νεαροῦ ἐγκληματία.

ΕΡ.: Γιατί τὰ ἀναμορφωτήρια παράγουν μόνον ἐγκληματιες;

ΑΠ.: Εἶναι ἀναπόφευκτο. Τὰ ἀναμορφωτήρια δημιουργοῦν μία.. διαφορετικὴ κοულτούρα. Μία κοουλτούρα πού δὲν εἶναι καθόλου χοντροφτιαγμένη. "Ὅταν ὁ νεαρὸς βγαίνει ἀπ' αὐτά, γνωρίζει πράγματα, πού δὲν θὰ τὰ μάθαινε μὲ κανέναν ἄλλον τρόπο. Ταυτίζεται ἔτσι μὲ μιά ὁμάδα, μὲ μιά μειωψηφία και μπορούμε νὰ τὸν ὀνομάσουμε «ἐγκληματικὸ στοιχεῖο», μαζί μὲ τὴν ὁμάδα. Ἐπὶ πλέον ὁ νεαρὸς ξέρει ὅτι ἔχει χάσει ἕνα μέρος τῆς ζωῆς του ἀρχίζει νὰ νιώθει τὴν πικρα και εὐκολα μπορεῖ νὰ μπλέξει. Ξαναγυρίζει ἔτσι στὸ ἀναμορφωτήριο και μάλιστα γιὰ μεγαλύτερες περιόδους. Τὰ ἀναμορφωτήρια κάνουν περισσότερο κακὸ ἀπ' ὅτι καλὸ. Εἶναι ἀρνητικά ἀπὸ τὴν φύση τους. Εὐτυχῶς τώρα, ἔχουν ἀρχίσει νὰ τὰ καταργοῦν. Σὲ μερικὰ κράτη, δὲν ὑπάρχουν πλέον. Οἱ νέοι ἀναμορφώνονται ζώντας μαζί μὲ τούς ἄλλους, χωρίς αὐστηρὲς τιμωρίες μὲ τὴν ἐργασία και τὸν

άθλητισμό. Είναι και αυτό ένα βήμα προς την σωστή κατεύθυνση, μόνον ένα βήμα, το βασικό όμως είναι να γίνει η αρχή.

ΕΡ.: Γκάρυ, αν σε αφήναν ελεύθερο, θα ξανάκανες φόνο;

ΑΠ.: "Όχι, απόλυτα όχι. Θα ήμουν εύτυχημένος με την Νικόλ... εκείνη δεν θα με άφηνε ποτέ και για μένα δεν θα υπήρχε λόγος για να ξανασκοτώσω. Ίσως δεν με γνωρίζεις αρκετά, αυτά είναι όμως τα όσα νιώθω σήμερα και είμαι σίγουρος.

ΕΡ.: Πιστεύεις ότι εμπλεκές και μάλιστα πολύ ασχημα, αναζητώντας ένα είδος αυτοτιμωρίας;

ΑΠ.: Μια παρόμοια ερώτηση θα μπορούσε να την κάνει μόνον κά-

ποιος από εκείνους τους ήλιθιους φρούδικούς ψυχαναλυτές... Βέβαια, ίσως. "Όλοι μας κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο, τιμωρούμε τους εαυτούς μας.

*

Σήμερα, από τον Γκίλμορ, δεν μένουν παρά μόνον τα μάτια του, που τα χάρισε για να γίνουν μεταμοσχεύσεις, ο έγκεφαλός του, που τον παραλάβανε οι γιατροί για μέλετες και ελάχιστη σκόνη στον άνεμο. Ο Γκίλμορ είχε ζητήσει να κάψουν το πτώμα του και να σκορπίσουν την στάχτη από το αεροπλάνο στον ούρανο της ιδιαίτερης πατρίδας του και πάνω από το Σπρίνγκφιλντ, την πόλη, όπου γεννήθηκε η Νικόλ, η γυναίκα του. Η επιθυμία του εκτελέστηκε.

ΚΩΣΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΗΤΙΣ

Τò βιβλίον τῆς σοφίας

Β' έκδοση, αναθεωρημένη, ΣΕΛΙΔΕΣ 320

Πωλείται δεμένον ὄρχ. 140

Εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ΙΛΙΣΟΥ

Ἀποστέλλετε ταχικὴν ἐπιταγὴν διὰ νὰ τὸ λάβετε ταχυδρομικῶς εἰς τὴν διεύθυνσιν πού θὰ αναγράψετε εἰς τὴν ἐπιταγὴν.

ΚΩΣΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

«ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ»

Τόμος Α'

● 'Από τήν Προϊστορία μέχρι τήν 'Αναγέννηση :

Προσωκρατική περίοδος :

Οί ἀρχαιότατοι, Οί ἑπτὰ σοφοί, Οί Ἴωνες, Οί Ἀνατολικοί, Πυθαγόρας, Ἡράκλειτος, Ἐλεᾶται, Ἐμπεδοκλῆς, Ἀναξαγόρας, Ἀτομικοί, Σοφισταί.

'Από τόν Σωκράτη μέχρι τόν Χριστιανισμό :

Σωκράτης, Πλάτων, Ἀριστοτέλης, Κυνικοί, Κυρηναϊκοί, Ἀκαδημία Πλάτωνος, Περιπατητικοί, Στωϊκοί, Ἐπικούρειοι Σκεπτικοί, Ἐκλεκτικοί, Νεοπυθαγόρειοι.

'Από τόν Χριστιανισμό μέχρι τήν Ἀναγέννηση :

Νεοπλατωνικοί, Πατέρες – Ἀπολογηταί, Σχολαστική φιλοσοφία, Θωμᾶς Ἀκινᾶτος, Ρ. Βάκων, Ἐκκαρτ.

Τυπώνεται ὁ Β'. Τόμος

● 'Από τήν Ἀναγέννηση ὡς τοὺς σημερινούς

“Ο Κίτρινος Κίνδυνος”

Ἐπιφυλλίδες τοῦ ΝΙΚΟΥ ΚΑΡΒΟΥΝΗ
στὴν «Πρωΐα» 12 - 10 - 1931

Πρὸ μᾶς τριακονταπενταετίας ὁ τότε Ἀυτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, καλλιεργῶν τὴν ἰδέαν τῆς Weltpolitik – τῆς πολιτικῆς τῆς παγκοσμίου Γερμανικῆς κυριαρχίας, πού ἔφερε τὴν Γερμανίαν εἰς τὸν πόλεμον καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρον εἰς μίαν καταστρεπτικὴν συμφορὰν, – ἐζητοῦσε νὰ εὕρῃ δικαιολογίας διὰ τὴν Γερμανικὴν ἐπιθυμίαν μᾶς Τευτονικῆς κοσμοκρατορίας. Καὶ οἱ αὐταρχικώτεροι δυνάσται αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξευρίσκουν κάποτε «ἠθικὰς» δικαιολογίας διὰ τὴν πλεονεξίαν των, ἀπέναντι τῶν μαζῶν. Καὶ ὁ Γουλιέλμος ἐπέσειεν εἰς τὰ μάτια τοῦ δυτικοῦ κόσμου τὸν «Κίτρινον Κίνδυνον». Ἰδοὺ – ἔλεγεν – οἱ Κινέζοι, οἱ Ἰάπωνες, οἱ Ἀσιάται, ἡ φυλὴ ἢ Μογγολικὴ, πού υφρύνονται εἰς τὰ ὑψίπεδα τὰ Ἀσιατικά, κατὰ μῆκος τῶν δυτικῶν παραλίων τοῦ Ἑλληνικοῦ, μίᾳ μᾶζα ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, κατωτέρας διανοήσεως, κατωτέρου, ὑποτυπώδους, πολιτισμοῦ, μίᾳ μᾶζα ὑποκλός, δύνανται ἐχθρική διὰ τὴν Δύσιν. Μίαν ἡμέραν θὰ ξεκινήσῃ ἡ κίτρινη αὐτὴ πλημμυρὶς ἀπὸ τὰ βάθη τῆς μυστηριώδους ἠπείρου τῆς – ὀλιγώτερον – μυστηριώδους ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν τῆς ψυχῆς – καὶ θὰ περάσῃ ὡσάν νὰ θεομηνίᾳ πρὸς τὴν Εὐρώπην. Ἀπὸ ποῦ; Ποιὸς τὸ ξεύρει; Ἀπὸ παντοῦ: ἀπὸ τὸ ἀσθενὲς τεῖχος τῶν χαμηλῶν Οὐραλίων, πού ὁ Θεὸς ἐτοποθέτησεν, ὡσάν φράχτην εὐκολοπήδον διὰ τοὺς κατοικοῦς, μεταξὺ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς γηραλέας αὐτῆς ἠπείρου μας: ἀπὸ τὸν Καύκασον καὶ ἀπὸ τὰς στέπας τῆς νοτίου Ρωσσίας πού εἶδαν, πρὸ αἰῶνων, καὶ ἄλλας Ἀσιατικὰς πλημμυρίδας καὶ καταστρεπτικὰς ἐπιδρομὰς ἀπὸ τὴν Περσίαν καὶ τὴν Ἀσιατικὴν Τουρσίαν πού τρέμει ἀλόγη ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ Ταμερλάνου. Ὁ σεπτὸς, ὁ θεῖος Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς, ὁ πολιτισμὸς αὐτός, χάρις εἰς τὸν ὁποῖον ἀρχῶ, ἔλεω Θεοῦ καὶ τῆς σπάθης τῶν Χρυστολλερν, ἐπὶ πενήντα ἑκατομμυρίων Τευτόνων, κινδυνεύει ἀπὸ τὴν κίτρινην βαρβαρότητα. Ἐλάτε, λαοὶ τῆς Εὐρώπης, γύρω ἀπὸ τὸ αὐτοκρατορικὸν λάβαρόν μου, ἐμπνευσθῆτε ἀπὸ τὸ σπιθοβολημὰ τῆς σιλιπνῆς πανοπτίας μου, ὑποταγῆτε εἰς τὴν ἠγεσίαν μου, διὰ νὰ σᾶς σώσω...

Αὐτὰ ἐλάλει εἰς διαφόρους τόνους καὶ μὲ τοικίλας παραλλαγὰς, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, ὁ Καῖσαρ τῆς Ἀυτοκρατορικῆς Γερμανίας, πού ἡ τύχη τοῦ πολέμου τὸν ἐκάρφωσε τώρα εἰς μίαν ἔπαιλιν Ὀλλανδική. Καὶ οἱ λαοί, ὑπνωτισμένοι ἀπὸ τὴν λάμπην τοῦ Ἀυ-

τοκρατορικοῦ χάλυθος καὶ ἀπὸ τὴν ἐπανάληψιν τῶν λόγων αὐτῶν —τί τρομερὰ δύναμις ἡ ἐπανόληψις ἐπάνω εἰς τὰ μυαλὰ τῶν μαζῶν ποῦ ἐσυνήθισαν νὰ δέχωνται ἔτοιμην τὴν σκέψιν των ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἀσκοῦν ὅποιανδήποτε ἐπιρροὴν ἐπάνω των!— ἐπίστευαν ὅτι ἀπειλεῖ πραγματικῶς τὸν κόσμον τὸν Δυτικόν, μὲ τὸν ὑπέροχον πολιτισμὸν του, τ' ἀγαθὸ του, ὁ Κίτρινος Κίνδυνος.

* * *

Ἀντὶ τοῦ Κιτρίνου Κινδύνου ἐνεφανίσθη μετ' ὀλίγα ἔτη ἓνας ἄλλος, ἀσυγκρίτως πραγματικώτερος, ἀνυπολογίστως ἐγγύτερος, ἀπελπιστικῶς καταστρεπτικός: ὁ κίνδυνος τῶν λευκῶν ἀπὸ τοὺς λευκοὺς, ὁ κίνδυνος τῶν «πολιτισμένων» ἀνθρώπων ἀπὸ ἄλλους «πολιτισμένους» ἀδελφοὺς των. Ἡ τρομερὰ σύρραξις ἐξέσπασε. Καὶ ἀντὶ τῆς κιτρίνης Ἀσιατικῆς Θεομηρίας ἐμάρανε τὴν ἀνθρωπότητα τὸ θανάσιμον μῖσος τῶν μεγαλυτέρων συντελεστῶν τοῦ περιουσίου καὶ ἱεροῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ἐπιστήμη ἐξεπορνεύθη εἰς θεραπεινίδα τῆς καταστροφῆς. Ἐκπρόσωπος καὶ αὕτη, μὲ τὴν μηχανικὴν τῆς τελειοποίησιν, τοῦ περιφήμου αὐτοῦ πολιτισμοῦ, ἐβάλλθη νὰ καταστρέψῃ ὅ,τι ἡ ἰδία εἶχε δημιουργήσει. Καὶ οἱ ἀλληλοσφαζόμενοι λαοὶ μὲ ὅλα τὰ μέσα ποῦ τοὺς ἔδωκεν ὁ πολιτισμὸς των αὐτὸς, οὔτε διὰ μίαν στιγμὴν δὲν ἀμφέβαλλαν διὰ τὴν ἀξίαν του. Πῶς ν' ἀμφιβάλλουν; Τοὺς παρεῖχε τὰ μέσα τῆς ἐξοντώσεως τῶν ἀντιπάλων των. Καὶ ποτὲ ἡ ἐκτίμησις αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ δὲν ἦτο μεγαλυτέρα, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποῦ οἱ ἐπιστήμονες τῆς μεθυσμένης ἀπὸ τὸ αἷμα λευκῆς ἀνθρωπότητος ἐκάλεσαν εἰς τὰ ἐργαστήριά των τὴν Ἐπιστήμην διὰ νὰ ὀργανώσῃ τὸν χημικὸν πόλεμον. Καὶ ὁ καταθλιπτικὸς ὕλισμὸς ποῦ εἶναι ἡ πεμπτουσία αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ, ἐδοξολογοῦσε τὴν ἐπιστήμην του: «Ἡ Ἐπιστήμη ἔδωκεν, ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἀφείλετο· εἶη τὸ ὄνομα τῆς Ἐπιστήμης εὐλογημένον!».

Ὅταν ἡ Ἀνθρωπότης ἐξύπνησε, ἦτο ἤδη ἀργά. Τριγύρω ἐσκέπαζαν τὸ ἔδαφος τὰ ἐρείπια τοῦ αἱματηροῦ κατακλυσμοῦ. Μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τῶν χθουσιῶν πολεμιστῶν ἐμαύριζαν σωροὶ ἄλλων, φοβερωτέρων, ἐρειπίων. Οἱ χθουσινοὶ ἐμπόλεμοι ἤρχισαν νὰ ξανακτίζουν εἰς τὸν κόσμον τὸν ἐξωτερικόν, νὰ ἀνοικοδομοῦν εἰς τὰ καταστραμμένα πεδία τῶν μαχῶν μὲ τὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων τῶν τάφων... Καὶ ἤρχισαν, τὸν ἴδιον καιρὸν, νὰ προσπαθοῦν νὰ οἰκοδομήσουν καὶ πάλιν ἀπὸ τὰ ἐρείπια τὰ ἐσωτερικά. Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ἀπίστωτος δυσκολώτερον. Καί, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῶν ἰδίων πολιτικῶν, τῶν ἰδίων ἐπιστημόνων, τῶν ἰδίων «σοφῶν» καὶ τῶν ἰδίων «διανοουμένων» ποῦ τοὺς εἶχαν ὀδηγήσει εἰς τὸν ἀλληλοσπαραγμὸν, εἰς τὴν ματαίαν Ουσίαν, εἰς τὴν ἀτμωτικὴν καταστροφὴν, ἔκαμαν ὅ,τι οἱ Ἑβραῖοι τοῦ Ἀαρὼν, τὴν ἐποχὴν ποῦ ὁ Μωϋσῆς ἀγοῦσε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ θεοβάδιστον Σινᾶ, φορτωμένος μὲ τὰς πλάκας τοῦ Νόμου: ἐμόλυσαν ὅλον τὸν χρυσὸν ποῦ κατεῖχαν καὶ τὸν ἔδωκαν εἰς

τοὺς σημερινούς ἹΑαρόν - νομοθέτας καὶ ταγούς των. Καὶ αὐτοὶ δὲν τὸν ἐχώνευσαν κἄν, ὅπως ὁ Ἑβραῖος ἀρχηγός, εἰς σχῆμα μὴ σχοῦ. Ὁ σημερινός μας ὁ πολιτισμὸς δὲν καταδέχεται νὰ λατρεύῃ ὁμοιώματα τετραπόδων προτιμᾷ νὰ ὑποβιάσῃ τὸν ἄνθρωπον κάτω καὶ ἀπὸ τῶν τετραπόδων τὸ ἐπίπεδον μὲ τὸ νὰ τοῦ δίδῃ εἰς προσκύνημα καὶ λατρείαν αὐτούσιον αὐτὸν τὸν χρυσόν.

* * *

Οἱ τοντίφηκες-οἰκονομολόγοι τῶν «πολιτισμένων» καθεστώτων μας ἐκωδικοποίησαν τὴν λατρείαν τοῦ Χρυσοῦ-Θεοῦ. Συνέταξαν τὴν λειτουργικὴν τῆς νέας παγκοσμίου θρησκείας. Ἐχώνευσαν τὸν χρυσόν εἰς ράβδους, τὸν ἐκτύπησαν εἰς νομίσματα ἃ κατέθηκαν ὅλ' αὐτὰ εἰς τὰ θωρακισμένα ὑποχθόνια ἱερά τῶν Τραπεζῶν-Ναῶν των. Ἀπὸ ἰδιοτροπίαν ἴσως, ἀπὸ ἀνυδρίαν ἴσως ἀνάμνησιν τῆς τριαδικῆς λατρείας τῆς Θεότητος εἰς ἄλλας θρησκείας, ἐμορφοποίησαν τὴν Ἁγίαν Τριάδα τοῦ Χρυσοῦ-Θεοῦ: Χρυσὸς εἰς ράβδους-Πατήρ· Χρυσὸς εἰς κτυπημένα νομίσματα-Υἱός· Χρυσὸς ὑπὸ μορφὴν «ἁγίου συναλλάγματος»-τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ἐπεισαν τὰς δυστυχημένας μάζας τῶν ἀνθρώπων πὺν ἀναζητοῦν ἐναγωνίως, ὅσα αἰσθάνονται πάρα πολὺ καλὰ ὅτι τοὺς ἀνήκουν-τὴν ψυχὴν των καὶ τὴν γαλήνην τῆς καὶ τὸ μερίδιόν των ἀπὸ ὅσα παράγει ὁ ἀνθρώπινος τίμιος μόχθος ἐπάνω εἰς τὴν Γῆν-ἔπεισαν τὰς μάζας ὅτι ἡ εὐημερία θὰ ἀνατεῖλῃ ἀπὸ τὰς καταχθονίους κρύπτας, ὅπου ἐστοίβαξαν τὸν χρυσόν. Καὶ ἤρχισαν οἱ τοντίφηκες τοῦ Χρυσοῦ-Θεοῦ τῶν διαφόρων χωρῶν μίαν ἀπεγνωσμένην αἰτταν μετὰξὺ των τοῖς θὰ συγκεντρώσῃ εἰς τοὺς ἰδικούς του ὑποχθονίους ναοὺς περισσότερον Θεὸν-περισσότερον ἀπὸ τὸ κίτρινον αὐτὸ μέταλλον πὺν τοὺς ὑπνωτίζει. Διότι ὁ Χρυσὸς-Θεὸς ὑπόκειται εὐκολώτατα εἰς τοὺς ἐξορκισμοὺς τῶν τραπεζιτῶν καὶ τῶν οἰκονομολόγων λευιτῶν του καὶ μετακινεῖται ἀπὸ ὑπόγειον εἰς ὑπόγειον μὲ βαρείας συνεπειᾶς διὰ τὸς χώρας πὺν ἀφήνει.

Καὶ τὸ κίτρινον αὐτὸ μέταλλον, πὺν ἐθεοποιήθη τώρα ὅσον πότε, πὺν τὸ ἐπικαλοῦνται ὡς Σωτήρα των οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ σημερινοῦ καταντηματος τῆς Ἀνθρωπότητος, ἔγινεν ὁ πραγματικός, ὁ ψηλαφητός, ὁ παρῶν καὶ ἀπειλητικώτατος Κίτρινος Κίνδυνος.

Καὶ εἶναι ὁ Κίνδυνος αὐτὸς τόσον ἀπειλητικώτερος, ὅσον περισσότερον προσπαθοῦν οἱ σημερινοὶ κυβερνῆται τῶν λαῶν νὰ πείσουν τὰ πλήθη ὅτι ἀπὸ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ χρυσοῦ των, ἀπὸ τὴν «κατοχέρωσιν τῶν εἰς χρυσόν ἀποθεμάτων» των (εἶναι μία φράσις πὺν τὴν πιπιλίζομεν ὅλοι κατὰ τὰς πονηρὰς αὐτὰς ἡμέρας), ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία των.

* * *

Ἐπάρχει, ὅμως, μία Νέμεσις εἰς τὸν κόσμον αὐτόν ὑπάρχει ἡ Νέμεσις ἡ ἀναπότρεπτος, ἡ βεβαία, ἡ ἀμείλικτος τῶν νόμων τῶν ἡ-

Θικῶν καὶ τῶν ἀντιστοίχων πρὸς αὐτοὺς νόμων τῆς Φύσεως, πὸν τιμωρεῖ καὶ ἀποκαθιστᾷ τὴν ἀλήθειαν καὶ σώζει. Καὶ ἡ Νέμεσις τῶν πραγμάτων κεραυνοβολεῖ τώρα τοὺς ἄκρους ἀρχιερεῖς τῆς Θρησκείας τοῦ Χρυσοῦ, ἀνοίγει τὰ μάτια τῶν λαῶν πὸν ἐπεχειρήσαν νὰ τυφλώσουν. Ἡ Μεγάλη Βρεταννία μπορεῖ νὰ εἶχε μερικὰ ἑκατομμύρια ἀνέργων, μπορεῖ νὰ ἐσάπιζαν φυσικῶς καὶ ἠθικῶς εἰς τὰς ὑγρὰς τρώγλας τοῦ Νοτίου Λονδίνου, εἰς τὸ "Ἡστ" "Εντ, εἰς τὰ καταγῶγια τῶν κολοσσιαίων λυμένων τῆς ἀνθρώπινα ράκη-θύματα τοῦ ὑλιστικοῦ πολιτισμοῦ μας" εἶχεν, ὅμως, εἰς ἀντιστάθμισμα, τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ νὰ εἶναι ἡ φύλαξ θαμβωτικῶν ποσοτήτων τοῦ κιτρίνου μετάλλου εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν τραπεζῶν τῆς πὸν ἐπιστεῖοντο, ἕως χθές, ἀπόρθητα φρούρια. Μίαν ἡμέραν ὁ χρυσὸς αὐτὸς ἤρχισε νὰ φεύγῃ πρὸς τὴν Γαλλίαν, πρὸς τὴν Ὀλλανδίαν - ποῖὸς ξέρεῖ πὸν ἄλλοῦ. . . Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα: ἓνα γκρέμισμα γενικὸν ὄλων ἐκείνων πὸν ἐθεωροῦντο ἀκλόνητα. Μία σπασμωδικὴ καὶ ταραγμένη προσπάθεια ἐπινοήσεως οἰκονομικῶν σωσιβίων τὴν στιγμήν πὸν τὰ νερὰ εἶχαν πλέον γεμίσει τὸ σκάφος τῆς πολιτείας, πὸν ὄλοι του οἱ παλαιωμένοι ἄρμοι ἐξεχαρβαλώθηκαν.

"Ὅλοι ἐμακάριζαν τὴν Ἀμερικὴν. Χώρα, ἔλεγον, πλουσία εἰς ὅλα, μὲ τὴν πλέον συγχρονισμένην καὶ ἐπιστημονικὴν βιομηχανικὴν ὀργάνωσιν, μὲ ἐργάτας πὸν ἔπαιρναν πλουσίας ἀμοιβάς, μὲ ἀνυπολόγιστον - πρὸ πάντων - αὐτούσιον χρυσὸν εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν τραπεζῶν τῆς. Ἀλλ' ὁ χρυσὸς αὐτὸς δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὴν σώσῃ οὔτε ἀπὸ τὴν χρεωκοπίαν μερικῶν χιλιάδων τραπεζῶν, οὔτε ἀπὸ τοὺς ἀλλεπαλλήλους καταστρεπτικὸς πανικοὺς τῶν Χρηματιστηρίων τῆς, οὔτε ἀπὸ τὸ ραγδαῖον ἀνέβασμα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνέργων τῆς. Καὶ τώρα, κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας, ἤρχισε νὰ μεταναστεύῃ καὶ ὁ περιούσιος χρυσὸς τῆς πρὸς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ Ἀτλαντικοῦ, πρὸς τὴν Γαλλίαν...

Ἡ Γαλλία... Μία χώρα πὸν προσέφερεν ἄλλοτε εἰς τὴν ἀνθρωπότητα μίαν γενναίαν καὶ ὠραίαν πνευματικὴν συμβολὴν διὰ τὴν ἀνέλιξιν τῆς πρὸς μίαν τελείωσιν. Ἡ Γαλλία, ὑπνωτισμένη σήμερον ἀπὸ τὸ ὄπιον τοῦ νέου Κιτρίνου Κινδίνου, τρέμει διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς. Ἀγωνιᾷ μὴπως, εἰς τὴν λαίλαπα τὴν μεγάλην, τὴν λαίλαπα τὴν ἀναγκαίαν, τὴν λαίλαπα τὴν καθαρτήριον, πὸν δὲν τὴν φοβοῦνται ὅσοι ἀγαποῦν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ πιστεῖουν εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς καὶ δὲν χάνουν τὸν φωτεινὸν ὀραματισμὸν τῆς Θειότητος τῆς - μὴπως εἰς τὴν ὀργὴν αὐτοῦ τοῦ Σμοῦν ἀναρπασθοῦν αἱ οἰκονομίαι μῶς στενόκαρδης, ὑλιστικῆς ἀποταμιεύσεως. Καὶ ἄς μὴν κρύψῃ κανεὶς - ἂν μπορῇ - τὸ πρόσωπον ἀπὸ ἐντροπὴν καὶ ἄς μὴν αἰσθανθῇ - ἂν μπορῇ - νὰ θαμβῶνουν τὰ μάτια του ἀπὸ λήπην διὰ τέτοιο κατάντημα ἀνθρώπων ἐμπρὸς εἰς τὸ θέαμα πὸν παρουσιάζουν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς αἱ θυρίδες τῶν Γαλλικῶν τραπεζῶν: καταθῆται ἢ ἄλλοι πελάται, παρουσιάζονται καὶ ζητοῦν αὐ-

τούσιον χρυσόν. Καί αἱ τράπεζαι εἶναι ὑποχρεωμέναι νά τόν δώσουν — καί τόν δίδουν. Καί συνεταιρίζονται ἀρκετοί δικαιοῦχοι διὰ νά παραλάβουν, ὅλοι μαζί, μίαν ράβδον χρυσοῦ καί μαζεύονται κατόπιν εἰς ἓνα συμβολαιογραφεῖον καί συντάσσουν προῶξιν διανομῆς καί ἓνας χρυσοχόος, παρῶν διὰ τοῦτο, τοὺς κόπτει τὸ χρυσάφι εἰς τεμάχια ἀναλογοῦντα εἰς τὸν καθένα των. Καί τὰ παραλαμβάνουν ὅπως οἱ καλοὶ χριστιανοὶ τῶν περασμένων αἰώνων τὴν Ἁγίαν Μετάληψιν καί τὰ πηγαίνουν εἰς τὰς ἐστίας των — νέους ἀξιοσηρνήτους ἔφεστίους θεοῦ.

Ἐάν πρόπει νά εὐχεται κανεὶς νά ἐπιταχυνθῇ ὁ μέγας ὁ καθαρμός, πρόπει νά τὸ εὐχεται πρὸ πάντων διὰ νά σωθῇ ἐγκαιρῶς ὁ λεγόμενος «πολιτισμένος» κόσμος ἀπὸ τὸν νέον αὐτὸν Κίτρινον Κίνδυνον, πού εἶναι πραγματικὸς κίτρινος τυρετὸς διὰ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Τὰ πραγματὰ ἀρχίζουν νά πείθουν τὰς μάζας διὰ τὸ μεγάλο τὸ ψεῦδος τῆς χρυσοῦς σωτηρίας, τῆς χρυσοῦς ἀσφαλείας, τῆς πανακειᾶς τοῦ χρυσοῦ ἔρεισματος, τοῦ καλύμματος τοῦ χρυσοῦ. Ὁ κόσμος ἀρχίζει νά ἐννοῇ, διὰ μίαν ἀκούη φορὰν, ὅτι τὸ ὠχρὸν αὐτὸ μέταλλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπὶ τόσους αἰῶνας ἐδούλευσαν οἱ ἀνθρώποι, δὲν ἔχει καμμίαν πραγματικὴν ἀξίαν καθ' ἑαυτό. Ἔχει τὴν ἀξίαν τοῦ τοῦ δίδει τὸ παραστροφάτημα τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ. Ἔχει ἀξίαν ἐφ' ὅσον θὰ βρίσκωνται ἀνθρώποι νά τὸ ζητοῦν μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι μπορεῖ νά τοὺς χρησιμεύσῃ εἰς τίποτε. Μόνον του δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε ἀπολύτως. Οὔτε τροφή εἶναι, οὔτε στέγασις, οὔτε ἔνδυμα, οὔτε θαλπος, οὔτε νοσηλεία εἰς τὸ ἐπίπεδον τὸ φυσικόν. Ἄλλοτε ἠμποροῦσε νά τὰ προμηθεύῃ δλ' αὐτὰ, ὅταν ὑπῆρχεν ὀλίγος χρυσοῦς εἰς ὅλον τὸν κόσμον καί ἦτο ἡ μὴ συμβατικὴ ἀνταλλακτικὴ ἀξία. Τώρα ἀπέμεινεν ἓνα σιλπινον μέταλλον ἐπιαινδύνον διὰ τὴν ἀνθρωπίνην πνευματικότητα μὲ τὴν βουλμῖαν πού γεννᾷ ἢ θεά του ἢ ἡ ἀνατόλησις του εἰς ἓναν κόσμον ὑλιστικόν.

Ὅταν ἑκατομμύρια ἀνθρώπων λιμοκτονοῦν γύρω ἀπὸ ξεχειλισμένας ἀποθήκας ὄλων τῶν ἀγαθῶν ὅταν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς—εἰς τὰ βάθη τῆς ὁποίας, μέσα εἰς ἀπροσπέλαστα θησαυροφυλάκια, στοιβάζονται βουνὰ χρυσαφιῶ—σύρουν τὴν χρονίαν των τὴν τείναν, τὴν χρονίαν των τὴν ἠθικὴν καταπτώσιν ἑκατομμύρια ἀνέργων ὅταν ἀσπυγίητοι—ὄχι ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα δεινά, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἄμεσον πλέον κίνδυνον τῶν καθεστῶτων των—οἱ ἄρχοντες τῶν συγχρόνων πολιτειῶν ἐξακολοθοῦν νά ἀναζητοῦν θεραπείας τοῦ μεγάλου Κακοῦ μὲ τὰς μεθόδους τοῦ τὸ ἐπροζάλεσαν, εἶναι ἀνάγκη νά πειθοῦν οἱ ἀνθρώποι διὰ τὸ μεγάλο ψεῦδος τοῦ χρυσοῦ, νά σωθοῦν ἐγκαιρῶς ἀπὸ τὸν νέον αὐτὸν πνευματικὸν Κίτρινον Κίνδυνον.

Δὲν εἶναι ὁ χρυσοῦς σωτηρία. Δὲν εἶναι στήριγμα. Δὲν εἶναι καταφύγιον. Ἡ αἰτία τῶν συμφορῶν τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσις τῆς ἀπὸ τὴν ἀνωτέραν πνευματικότητα, ἀπὸ τοὺς νόμους τοὺς φυσικοὺς καί τοὺς συναφεῖς πρὸς αὐτοὺς ἠθικοὺς νόμους. Εἰ-

ναι ή έπιμονή εις την όλεθριάν ιδέαν των «έθνικων» κρατων, όταν τα οικονομικά των είναι άλληλένδετα και άλληλεξαρτώμενα, όταν αι συγκοινωνίαι της γης είναι διεθνείς, όταν αι συναλλαγαι των είναι διεθνείς. Είναι ο διεθνής συνασπισμός των κεφαλαίων δια μίαν καθολικήν έκμετάλλευσιν, με την επακόλουθον άνισότητα και άδικίαν της κατανομής του προϊόντος του ανθρωπίνου μόχθου, του ανθρωπίνου ιδρώτος.

Και ή σωτηρία είναι μία: ή άποκατάστασις της ανθρωπίνης άλληλεγγύης, της ανθρωπίνης αδελφότητος, της πνευματικής ευδοκίας, της ψυχικής καλωσίνης μεταξύ των λαών της γης. Το γκρέμισμα όλων των έμποδιων που παρεμβάλλονται - αυτό πρέπει να έννοηθί βαθειά - είναι πρώξις ανωτέρας ανθρωπίνης ήθικής, διότι είναι πρώξις 'Αγάτης προς την 'Ανθρωπότητα.

ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

ΕΚΛΟΓΑΙ ΚΡΙΣΝΑΜΟΥΡΤΙ

"Αδειον 80. Δεμιόν 120

"Αδειον 80. Δεμιόν 130

Ο «ΠΡΟΦΗΤΗΣ»

ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Μιχαήλ Νουστράδαμος

Τοῦ Καθηγητοῦ ΜΗΝΑ ΛΟΓΟΘΕΤΗ

Μέρος 3ον (τελευταίο)

Συνεχίζομεν τὴν ἀναφορὰν εἰς μερικὰς ἐκ τῶν μᾶλλον ἐντυπωσιακῶν προφητειῶν τοῦ Νουστράδαμου.

Ὡς ἤδη ἀνεφέραμεν, αἱ προφητεῖαι τοῦ Νουστράδαμου ἐδημοσιεύθησαν μεσοῦντος τοῦ 16ου αἰῶνος. Καὶ ἦσαν ἐν ὅλῳ δέκα Ἐκατοντάδες.

Εἰς τὰ καταλειφθέντα χειρόγραφα του, μετὰ τὸν θάνατόν του, εὐρέθησαν καὶ ἄλλαι ἡμιτελεῖς προφητεῖαι, ἀποτελοῦσαι τὴν «Ἐνδεκάτην» Ἐκατοντάδα, περιλαμβάνουσαν 58 ἐξάστιχα καὶ δύο τετράστιχα, ὡς καὶ τὴν «Δωδεκάτην» ἀπὸ ἔνδεκα τετράστιχα μόνον. Αἱ προφητεῖαι αὐταὶ ἐδημοσιεύθησαν τὸ 1665 ὑπὸ τοῦ Vincent Seve. Εὐρέθησαν ὡσαύτως καὶ ἄλλαι προρρήσεις (γνωσταὶ ὡς presages), αἱ ὁποῖαι χαρακτηρίζονται ὡς ἐτήσιοι καὶ μηνιαῖοι χρησιμοὶ διὰ τὰ ἔτη 1555—1567. Ἐξ αὐτῶν,

ἐδημοσιεύθησαν 141 ὑπὸ τοῦ ἰοῦ, ὡς ἀνωτέρω, Vincent Seve. Αἱ τοιαῦται ἄλλοις Ἐκατοντάδες, ὡς καὶ αἱ προρρήσεις, ἐκαρκτηρίσθησαν ὡς «κληροδοτήματα» τοῦ Νουστράδαμου.

Ἄλλα, ὡς προβῶμεν εἰς τὴν παράθεσιν καὶ τὸν σχολιασμόν τῶν μᾶλλον σημαντικῶν διὰ τὴν νεωτέραν ἐποχὴν Ἐκατοντάδων.

Τὸ πρῶτον κείμενον προέρχεται ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν Προφητειῶν, οἱ δὲ ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ μὲν πρῶτος τὴν Ἐκατοντάδα, ὁ δὲ δεύτερος τὸ τετράστιχον. Ἀκολουθεῖ ἡ περιληπτικὴ ἐρμηνεία, βάσει τῶν ἐπελθόντων γεγονότων.

1,61: «Ἡ δημοκρατία, ἀτυχὴς καὶ ἐλεεινὴ, ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὴν νέαν ἐξουσίαν. Ἡ μεγάλη ἔκτασις τῶν καταστροφῶν, θὰ ὀδηγήσῃ τὴν χώραν τῶν Σουαβῶν εἰς τὸ νὰ σχίσῃ τὴν μεγάλην συνθήκην».

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ «ΠΡΟΦΗΤΟΥ»

Έπι τρία ἔτη, ἓνα ἄγαλμα τοῦ Νοστραδάμου ὑψώνετο στὴν εἴσοδο τοῦ Σαλὸν - ντὲ - Προβάνς, γενετείρας τοῦ «προφήτου». Ἐντυπωσιακὴ σύνθεσις σὲ κόκκινο χαλκὸ, ἀπεικόνισις ἀλληγορικὴ, συνδυασμὸς τοῦ θρύλου καὶ τοῦ παραδόξου. Τὴ νύκτα τῆς 13 πρὸς τὴν 14 Μαρτίου 1969, ἓνα φορητὸ ἀμάξι, ἀπὸ ἄστοχη στροφῆ, ἔπεσε πά-

Ἡ δημοκρατία εἰς τὴν Γερμανίαν μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον ἀνετράπη ἀπὸ τὸν Χίτλερ, λόγω τῶν μεγάλων βαρῶν ποῦ ἐπέβαλεν εἰς τὴν Γερμανίαν ἢ συνθήκη τῶν Βερσαλλιών (τεράστιαι πολεμικαὶ ἀποζημιώσεις, ἀνεργία) καὶ λόγω τῶν ὁποίων ὑπέφερεν ὁ Γερμανικὸς λαός. Ὁ Χίτλερ σκίζει τὴν συνθήκην αὐτὴν τὸ 1936.

ω του καὶ τὸ κατέρριψε.
Ὁ ὁδηγὸς ἐτραυματίσθη
βαρεῖα καὶ τὸ ἀγάλμα ἐ-
πισης, χωρὶς νὰ ἀποκατα-
σταθῆ μέχρι σήμερα.

Οἱ μελετηταὶ τοῦ ἔργου τοῦ Νοστράδαμου ἐπεσήμαναν ἓνα δεκάστιχο, ὅπου, κατὰ τὴν ἑρμηνεία τους ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ περιστάτικὸ τὸ εἶχε προβλεψεῖ καὶ προεἶπει ὁ «προφήτης» τῶν «Ἑκατοντάδων»... Στὴν 8ῃ Ἑκατοντάδα ὑπάρχουν καὶ οἱ στίχοι αὗτοι:

Ὁ εἰς τὸ διπλάσιον ἀνε-
γερθεῖς, εἰς τὸ διπλά-
σιον κατερριφθῆ,
καὶ ἢ Ἀνατολή, καθως
καὶ ἢ Δύσις, ἔτσι, ἐ-
ξήσθησαν.

Μετὰ μάχας πολλὰς ὁ
Ἀντίπαλος του
ἐκδιωχθεὶς ἀπὸ τὴν θά-
λασσα, ἐξήσθησε, καὶ
αὐτὸς μοιρξίως.

Οἱ «προφητολόγοι» ἀπεμόνωσαν τοὺς δύο πρῶτους στίχους καὶ τοὺς ἐθεώρησαν ὡς προφητεία γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀγάλματος τοῦ Νοστράδαμου.

7,33: «Κατέλαβε τὴν ἀρχὴν δι' ἀπάτης, ἔξαντλεῖ τὴν παρραγωγὴν τῆς χώρας, εἰσάγει ἓν ἐκτεταμένον οὐσημα κατασκοπείας. Δύο, οἱ ὅποιοι ὑποκρίνονται φιλίαν, ἐνώνονται διὰ συνθήκης. Τὸ μῖσος ποῦ εἶχεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐλαττωθῆ, ἀφυπνίζεται πάλιν».

Οἱ δύο ὑποκρινόμενοι φιλίαν, οἱ ὅποιοι συνδέονται δια συνθήκης, εἶναι ἡ Γερμανία καὶ ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωσις (σύμφωνον Μολότωφ - Ρίμπεντροπ Ἀυγούστου 1939). Το μῖσος κατὰ τῆς Γερμανίας τὸ ὁποῖον μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐλαττωῖται, μεγαλύνει καὶ πάλιν λόγω τῆς ἀδυσωπλήτου κατακτητικῆς πολιτικῆς τοῦ Χίτλερ, ὁ ὅποιος κατέλαβε τὴν ἀρχὴν καὶ ἐζημιώσε τὴν Γερμανίαν.

5,29: «Ἡ ἐλευθερία ἐξαφανίζεται, ἕνας σκοτεινός, ὑπεροπτικός καὶ ὑπερφιάλος ἄνθρωπος ταπεινῆς καταγωγῆς θά τὴν οἰκειοποιηθῆ. Ὅταν τὸ πολεμικὸν ὕλικὸν διὰ τὸν καταθάλασαν πόλεμον εἶναι ἔτοιμον, ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Δούναβιν θά παρακινήσῃ τὴν δημοκρατίαν τῆς Βενετίας πρὸς πόλεμον».

Δικτατορία τοῦ Χίτλερ ὑπερόπτου ἀνθρώπου, ταπεινῆς καταγωγῆς. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπὸ τὸν Δούναβιν (ἐγεννήθη παρὰ τὸν ποταμὸν Ἰαν παραπόταμον τοῦ Δουνάβεως) ἐξήγειρε τὴν Ἰταλίαν (δημοκρατίαν τῆς Βενετίας) πρὸς πόλεμον.

1,51: «Όταν κυβερνᾷ ὁ κύριος τοῦ Κριοῦ (ζώδιον) καὶ συναντῶνται ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Κρόνος, Θεέ μου πόσες μεταβολές θὰ ζήσωμε! Ἄσχημα χρόνια θὰ ἐπαναλαμβάνονται ἐπὶ ἑκατὸν ἔτη. Γαλλία καὶ Ἰταλία, τί ἀγωνίες σᾶς περιμένουν!».

Ὁ Χίτλερ ἐγεννήθη εἰς τὸ ζώδιον τοῦ Κριοῦ. Ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Κρόνος συνητηθήσαν τρεῖς φορές κατὰ τὸ 1939/40. Τότε ἤρχισεν ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. Κατὰ τὸν Νοστράδαμον θὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ τερραστῶν μεταβολῶν.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

1,92. «Πανιοῦ διακηρύσσει ἕνας ἄνθρωπος τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ δὲν διαρκεῖ πολὺ καὶ ἀκολουθοῦν ἀρπαγαὶ καὶ συγκρούσεις. Ἐπειδὴ τοῦ ἀρνοῦνται μίαν πόλιν ἐξορμᾷ πρὸς τὴν θάλασσαν. Νεκροί, αἰχμάλωτοι 1/3 τοῦ ἑκατομμυρίου».

Λόγω μᾶς πόλεως (τοῦ Δάντσιχ) τὴν ὁποίαν τοῦ ἀρνοῦνται, κηρύσσει τὸν πόλεμον ὁ Χίτλερ, ἂν καὶ διακηρύσσει ὅτι εἶναι εἰρηνοφιλος. Ἐπιτίθεται κατὰ τῆς Πολωνίας καὶ ἐξορμᾷ πρὸς τὴν θάλασσαν (τὴν Ἀγγλίαν).

3,8: «Οἱ Γερμανοί, ἠνωμένοι μὲ τοὺς γείτονές των, θὰ ἔλθουν γιὰ νὰ δηλώσουν τὴν Γαλλίαν μέχρι τῶν Πυρηναίων. Ἀνθρώπινα μᾶζαι φεύγουν».

Ἐπιθέσεις τῶν Γερμανῶν κατὰ τῆς Γαλλίας τὸ καλοκαίρι 1940. Καταλαμβάνεται ἡ χώρα μέχρι τῶν Πυρηναίων. Εἰς τὴν νότιο Γαλλία ἀρχίζουν νὰ σχηματίζονται ὀμάδες ἀντιστάσεως.

1,20: «Αἱ πόλεις Τοῦρ, Ὀρλεάνη, Μπλουά, Ἀνζιέ, Ρέις καὶ Νάντη ὑποφέρουν ἀπὸ αἰφνιδίαν εἰσβολήν. Ξερόγλωσσοι στρατοπεδεύουν. Κύματα προσφύγων, ἀκόντια εἰς τὰ νῦτα κάνουν τὴν ξηρὰ καὶ τὴν θάλασσα νὰ τρέμουν».

Ἡ εἰσβολὴ τῶν Γερμανῶν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1940.

3,7: «Φωτιὰ πίπτει ἐπὶ τῶν ὄπλων τῶν ὑποχωρούντων, ἀγῶν τῶν πουλιῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, πού ὑψώνονται στὸν οὐρανό. Ἀπὸ τὴν γῆ καλοῦν εἰς βοήθειαν διὰ τοῦ οὐρανοῦ χώραν, ὅταν οἱ πολεμισταὶ θὰ φθάσουν πλησίον τῶν τειχῶν».

Πάλιν ἡ εἰσβολὴ εἰς Γαλλίαν μὲ τὰς ἀερομαχίας (πουλιὰ) καὶ τὴν ἐπίκλησιν βοηθείας ἐκ μέρους τῆς Γαλλίας διὰ τοῦ ἀσυρμάτου (διὰ τοῦ οὐρανοῦ χώραν).

3,14: «Βλέπω τὸν κλάδον ἐνὸς ἀνδρείου γένους νὰ γίνεται πατέρας τῆς δυστυχίας στὴν νότιο Γαλλία. Τοῦ ἀποδίδονται τιμαί, πλοῦτη. Ἡ μεγάλη ἡλικία του ἐξηγεῖ διατί ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴ ἐνὸς ἱποτένιου ἀνθρώπου».

Ὁ στρατάρχης Πεταὶν οχηματίζει τὴν κυβέρνησιν τοῦ Βισὺ στὴν νότιο Γαλλία, πεισθεὶς ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ

Χίτλερ, λόγω τῆς μεγάλης του ἡλικίας.

5,90: «Εἰς τὰς Κυκλάδας, Κόρινθον, Λάρισαν, Σπάρτη καὶ ὁ ὅλη τὴν Πελοπόννησο, ἐπικρατεῖ φοβερός λιμός καὶ ἐπιδημιαί. Ἡ συμφορὰ αὕτη θὰ κρατήσῃ ἑννέα μῆνες εἰς ὅλη τὴν χειρσόνησο».

Ὁ φοβερός λιμός εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν γερμανικὴν κατοχὴν.

2,78: «Ὁ μέγας Ποσειδῶν στὰ βάθη τῆς θαλάσσης, ἀναμγνύει Γαλλικὸ καὶ Ἀγγλικὸ αἶμα. Αἱ νῆσοι κολυμβοῦν σὺν αἶμα, ἐκεῖ πρέπει νὰ κυβερνῶνται μὲ προσοχὴ τὰ πλοῖα. Αὐτὸ θὰ βλάψῃ τὴν Ἀγγλίαν περισσότερο ἀπὸ τὰ μυστικὰ ὄπλα».

Ὁ ἀδυσώπητος ὑποβρύχιος πόλεμος τῶν Γερμανῶν ἀναφέρεται ἐδῶ.

Ἐπροξένησε τεραστίας ζημίας καὶ ἐστοίχισε πολὺ αἶμα εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν, τὴν ὁποίαν ἔβλαψε περισσότερο ἀπὸ τὰ μυστικὰ γερμανικὰ ὄπλα (V1, V2).

2,36: «Τὰ ἔργα τοῦ μεγάλου προφήτου κατασχονται. Ἔρχονται στὰ χέρια τυράννων. Οἱ κυρίαρχοι θὰ παρασρῶν εἰς ἐσφαλμένα συμπεράσματα, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐπιχειρήσεις των. Αἱ ἀρπακτικαὶ ἐκοιτρατεῖται τοῦ θὰ τοῦ στοιχίσουν τὴν ἡσυχία του».

Ὁ Ἑλβετὸς ἀστρονόμος Κράφτ ἐδωσεν ἐσφαλμένως εἰς τὰς προφητείας τοῦ Νοστράδαμου ἐρμηνεῖαν εὐνοϊκὴν διὰ τὸν Χίτλερ. Ἔνεκα

τούτου, ὁ δὲ κτῆτωρ παρεσύρθη εἰς ἀπατηλὰ συμπεράσματα. Μετὰ τὴν μετάβασιν τοῦ Ἔρς εἰς Ἀγγλίαν, τὴν 11 Μαΐου 1941, ἡ Γκεστάπο κατέσχεν ὅλα τὰ ἀπόκρυφα βιβλία, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ τοῦ Νοστράδαμου.

7,12: «Ὁ μέγας ὀφιγενῆς (γεννηθεὶς ἀργότερα) θὰ τελειώσῃ τὸν πόλεμον. Ἐκεῖνος, οἱ ὁποῖοι διέφυγαν τὰς διώξεις, θὰ τοὺς ἀποθεώσουν».

Ἡ Ἀμερικὴ (γεννηθεῖσα ἀργότερον ἀπὸ τὰς ἄλλας δυνάμεις), θὰ τελειώσῃ τὸν πόλεμον. Οἱ ἀντιποτασιακοὶ κατὰ τὸν πόλεμον, θὰ τυχουν ὑψηλῶν τιμῶν.

2,37: «Αἱ ἐνσχύσεις ποῦ θὰ σταλοῦν εἰς τὸ πολιορκούμενον φρούριον, θὰ ἐξαφανισθοῦν ἀπὸ πείνα καὶ ἀρρώστειαι, ἕκτος ἀπὸ 70 ἀπεσταλμένους ποῦ θὰ ἐκτελεσθοῦν».

Ἡ μάχη τοῦ Στάλινγκραδ, τέλος 1942 — ἀρχὰς 1943

5,26: «Ὁ λαὸς τῶν Σλαύων θὰ ἀνέλθῃ ὑψηλὰ διὰ πολεμικῆς εὐνοϊκῆς τύχης. Ἀνεβαίνει εἰς ἀνθρώπος, ποῦ ἐγεννήθη εἰς τὴν ἐπαρχίαν. Στρατεύματα περνοῦν ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ὄρη».

Ἡ νίκη τῆς Ρωσίας εἰς τὸν 2ον παγκόσμιον πόλεμον, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν (ἐπαρχίωτην) Στάλιν.

8,66: «Ὅταν εὐρεθῇ ἡ ἐπιγραφή μὲ τὰ δύο D M. καὶ ἀνακαλυφθῇ μὲ τὸ φῶς τῆς λάμπας ἑνὸς παλαιῶς τάφου, τότε θὰ ὑποφέρῃ πολὺ τὸ βασιλικὸν καὶ τὸ ἡγεμονικὸν δι-

καιον, μέχρις ὅτου ἡ σημαία τοῦ βασιλέως καλυφθῆ καὶ αὐτὴ ὅπως καὶ τοῦ Ντοῦτσε».

Ἔστιν ἡ γραμμὴ παντοῦ τὰ δύο ἀρχικὰ D(uce) M(ussolini) καὶ ὁ Φασισμὸς νομίσθη ὅτι εὔρε τὰ ὁσιᾶ τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων, τότε ἡ βασιλεία θὰ περάσῃ δύσκολες στιγμὲς καὶ ἡ σημαία τῆς θὰ ἐξαφανισθῆ, ὅπως καὶ ἡ τοῦ Duce (Duck εἰς τὸ ἀρχικὸν Γαλλικὸν κείμενον).

9,80: «Ὁ Duce (Le Duk) θὰ κατασιρέψῃ τοὺς συμπατριώτας του καὶ θὰ τοὺς στείλῃ εἰς ξένας χώρας. Μὲ τὴν δικτατορία του, θὰ ὀδηγήσῃ εἰς καταστροφὴν τὴν Πίζα καὶ τὴν Λούκα (Ἰταλίαν).

Οἱ Γερμανοὶ θὰ τρυγήσουν, ἀλλὰ δὲν θὰ πάρουν κρασί».

Ἔστιν ἡ γραμμὴ τοῦ στρατιώτου τοῦ εἰς τὴν Ἀθῆσιν καὶ εἰς τὸν δεῦτερον παγκόσμιον πόλεμον, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν καταστροφὴν τῆς Ἰταλίας. Οἱ Γερμανοὶ κατέλαβον τὴν Ἰταλίαν, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχουν κανὲν κέρδος.

6,52: «Ἀντὶ τοῦ Μεγάλου, ὁ ὁποῖος θὰ καταδικασθῆ, ἀναλαμβάνει (μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν του ἀπὸ τὴν φυλακὴν) ὁ φίλος του τὰς ἀρμοδιότητάς του. Αἱ ἐλπίδες ὅμως, ποὺ εἶχαν ἐπὶ ἕξι μῆνας εἰς τὴν Ρώμην, δὲν ἐξεπληρώθησαν».

Ἔστιν ἡ γραμμὴ συλλαμβάνεται μετὰ τὴν συνθηκολόγησιν τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ ἀπελευθερώνεται. Εἶναι ὅμως τώρα πλέον, πλήρως ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν

τοῦ φίλου του (τοῦ Χίτλερ). Ματαίως ἀνέμεναν ἐπὶ ἕξι ἀκόμη μῆνας, νὰ ἀναλάβῃ ἡ Ρώμη (Ἰταλία).

10,92: «Μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ πατρός, φονεύεται τὸ παιδί. Ἄλλὰ καὶ ὁ πατέρας χάνεται. Ὁ λαὸς τῆς Γενούης ξαναβρίσκει τὴν παλαιὰ του δύναμι, ὅταν ὁ Ντοῦτσε θὰ κεῖται ὡς ἀποκομμένος κορμὸς δένδρου».

Ἔστιν ἡ γραμμὴ τοῦ Μουσολίνι ἐπὶ θυγατρὶ (παιδί του) ἐξετελέσθη σχεδὸν πρὸ τῶν ὀμμάτων του. Ἄλλὰ καὶ ὁ Ντοῦτσε ἐξετελέσθη καὶ τὸ πτώμα του ἐκρεμάσθη. Μὲ τὴν Γένουαν ὑπονοεῖται ὅλη ἡ Ἰταλία, ἡ ὁποία, μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Μουσολίνι, ἐπανευρίσκει τὴν παλαιάν τῆς δύναμι.

3,73: «Ὁταν ἔλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν ὁ κωλός, θὰ ἔχη ἕνα συνεργάτην, ὁ ὁποῖος μοᾶζει ὡς νόθος. Αὐτὸς καὶ τὸ Ράιχ θὰ ψωριάσουν, θὰ ἔλθῃ ὅμως πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ τὸ θεραπεύσῃ».

Ἔστιν ἡ γραμμὴ τοῦ κωλοῦ (Γκομπελς) μετὰ τὸν συνεργάτην Χίτλερ (νόθος) γίνεται, περὶ τὸ τέλος τοῦ 2ου παγκοσμίου πολέμου, ἐπίτροπος τῆς ἀμύνης τῆς Χώρας, καὶ διατάσσει τὸν ὀλοκληρωτικὸν πόλεμον, ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἀργὰ.

9,53: «Ὁ νέος Νέρων στέλλει ζωντανοὺς ἀνθρώπους εἰς τοὺς φούρνους διὰ νὰ καοῦν. Εὐτυχὴς ὁποῖος εἶναι πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸν τόπον αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων. Τρεῖς τοῦ

ιδίου φυράματος, θα προετοιμάσουν τον θάνατόν του».

Ο Χίτλερ, νέος Νέρων, και οι φοῦρνοι τῶν στρατοπέδων συγκεντρώσεως, αναφέρονται ἐδῶ. Οἱ τρεῖς, πού περί τὸ τέλος τοῦ πολέμου τὸν ἐγκατέλειψαν, εἶναι ὁ Χίτλερ, Γκαϊμπελς καὶ ναύαρχος Ντένιτς, ὅμοιοί του. Ὁ Χίτλερ ἠτύοκτόνησε μὲ κυανιοῦχον κάλι.

6,55: «Ὁ πόλεμος ἀρχίζει μισοκρίζος καὶ μισομελανός. Ἀρχίζει μίαν νύκτα μὲ ἐπίθεσιν καὶ ἀρπαγὴν. Ὁ μελανός ἠττᾶται, ὁ ναός του εἶναι ἀνοικτός. Δύο καίονται ἐπὶ τοῦ δαπέδου».

Γκρίζοι, φαιοὶ (ὁ στρατός τοῦ Χίτλερ) καὶ μελανοί, μαῦροιοι (ἡ πολιτικὴ του ἀστυνομία) ἀρχίζουν τὸν πόλεμον μὲ ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Πολωνίας. Τελικῶς, ὁ μελανός (ἐθνικοσοσιαλισμός) ἠττᾶται. Ὁ ναός του εἶναι ἡ Καγκελλάρια, εἰς τὸ δαπέδον τῆς ὁποίας καίονται δύο πτώματα, τοῦ Χίτλερ καὶ τῆς Εὔας Μπράουν.

6,34: «Ἡ ρίψις φωτιάς ἀπὸ μηχανὰς πού πετοῦν, θα ὀδηγήσῃ τοὺς πολιορκουμένους σὲ μεγάλη ἐξέγερσιν ἐναντίον τοῦ ἀρχηγοῦ των. Στὸ ἐσωτερικόν τῆς πόλεως ἐπικρατεῖ μεγάλη ἀγανάκτησις καὶ ἐξέγερσις, ὥστε ὅταν αὕτη καταπνιγεται, ὅλοι ἀπελπίζονται».

Τὴν 20 Ἰουλίου 1944 ἐξεδηλώθη ἀπόπειρα κατὰ τοῦ Χίτλερ, λόγῳ τῆς ἀπελπιστικῆς θέσεως τῆς Γερμανίας. Ἡ ἐξέγερσις ἐπνίγη εἰς τὸ αἶμα.

Ὁ λαός, πού ἠλπίζε νὰ τελειώσουν τὰ δεινά, ἀπηλίσθη. Τὸ Βερολίνο ἔβαινε πρὸς πλήρη καταστροφήν.

2,82: «Ὁ λύκος γίνεται λεία τῆς πείνας καὶ αἰχμαλωτίζεται. Ὁ ἐπιθετικὸς βρίσκειται σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Ἐνας ἄνθρωπος ὑψηλῆς καταγωγῆς τὸν ὑποσκελίζει. Ὁ ἐπιθετικὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποφυγῇ τὸ κλεισιμὸ τῆς τανάλας».

Ὁ Χίτλερ παρομοιάζεται μὲ λύκον, ὁ ὁποῖος περικυκλώνεται εἰς τὴν Καγκελλάριαν καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαφύγῃ. Τὸν ἔχει νικήσει ἕνας ἄνθρωπος ὑψηλῆς καταγωγῆς (Τσῶρτοιλ). Εἶναι τὸ τέλος καὶ ἡ ἠττα.

2,23: «Βλέπω ἕνα παλάτι καὶ πουλιά νὰ ἐκδιώκουν ἄλλα πουλιά, ἀφοῦ ὁ ἠγέτης ἀνέβηκε ψηλά. Ὁ ἐχθρὸς θα ἐκδιώκεται πίσω ἀπὸ τὸ ποτάμι, ἐφ' ὅσον αἱ ἐξωτερικαὶ πυροβολαρχαὶ ἠμποροῦν νὰ σταματοῦν τὴν συνεχῆ πτῆσιν τῶν πουλιῶν».

Τὸ παλάτι εἶναι ἡ Καγκελλάρια, καὶ τὸ ποτάμι ὁ Σπρέε τοῦ Βερολίνου. Τὰ πουλιὰ εἶναι τὰ γερμανικὰ καὶ τὰ ἀγγλο-αμερικανικὰ ἀεροπλάνα, κατὰ τὰς ἐπιδρομὰς εἰς τὸ Βερολίνον.

11,3: «Εἰς τὴν πόλιν, τὰ ἄνω θα γίνουν κάτω. Τὰ πᾶν θα ἀνατραπῇ μὲ 1000 βολὰς ἀπὸ τὰ κανόνια. Ἀλλὰ αἱ ὑπόγειοι ὀχυρώσεις θα κρατήσουν 5 χρόνια. Ὅταν ἡ πόλις παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθρούς της, τὸ

διαχωριστικὸν νερὸ θὰ τῆς προξενήση μεγάλη ζημία».

Τὸ Βερολίνον, κατὰ τὴν διάρκειαν, καὶ μετὰ τὸν δευτέρου παγκόσμιον πόλεμον. Αἱ ὑπόγειοι ὀρυζώσεις (καταφύγια κλπ.) δὲν ἦσαν γνωστὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Νοστράδαμου. Τὰ 5 ἔτη 1940—1945, ἐβομβαρδίζετο μὲ συνεχῶς αὐξανόμενον ρυθμὸν καὶ ἀντέσχε.

Ἐδῶ ἀναφέρεται καὶ ἡ διαίρεσις τοῦ Βερολίνου εἰς Δυτικὸν καὶ Ἀνατολικόν, ἡ ὁποία θὰ φέρῃ εἰς τὴν πόλιν μεγάλη ζημία. Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρει ὁ Νοστράδαμος, L' eau forte, «τὸ ἰσχυρὸ νερό», ἔκφρασις πού μεταχειρίζοντο τότε οἱ ἀλχημισταὶ (ἀσφαλῶς γνωστοὶ εἰς τὸν Νοστράδαμον), ἀλλὰ μεταχειρίζονται καὶ σήμερον οἱ χρυσοχόοι.

Μὲ αὐτὸ δηλοῦται τὸ χημικὸν ὑγρὸν πού διαχωρίζει μέταλλα.

Ὁ διάσημος φιλόλογος καὶ ἱστορικός Dr N. Centurio, βαθῆς ἐρευνητῆς τοῦ ἔργου τοῦ Νοστράδαμου, λέγει:

«Τὸ μυστικὸν τοῦ Νοστράδαμου εὐρίσκεται εἰς τὴν ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὸ παγκόσμιον πνεῦμα». Εἰς περιοδικὸν τοῦ Βερολίνου (Berliner Hefte, ἔτος 4ον, τεῦχος 1). ὁ ἰατρὸς Δρ Walter Woller εἰς ἐργασίαν του, ὑπὸ τὸν τίτλον «Βιολογία καὶ Κοσμιοβιολογία», λέγει τὰ ἀκόλουθα: «Κατὰ τὸν Schleick τὸ συμπληθητικὸν νευρικὸν σύστημα εἶναι ἡ «πλάξ τοῦ Marconi»

τοῦ ἀνθρωπίνου οἴματος. Αὕτη ἀπορροφεῖ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου τὰς ἐπιγεῖους ἠλεκτρικὰς καὶ τὰς κοσμικὰς ἀκτινοβολίας τοῦ σύμπαντος, καὶ τὰς ἀποδίδει κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐγρηγόρσεως μέσῳ τῶν λεπτῶν νευρικῶν ἰνιδίων, τὰ ὁποῖα ἐκπορεύονται ἀπὸ τὸ νευρικὸν αὐτὸ σύστημα. Εἰς τὸ φαινόμενον αὐτὸ ὀφείλεται καὶ ἡ τηλεπαθητικὴ ἰκανότης, πού συναντιῶμεν ἴσσον συχνά».

Φαίνεται, ὅτι εἰς παρόμοιον φαινόμενον ὀφείλει ὁ Νοστράδαμος τὴν φωτεινὴν δέσην τῶν τετραστίχων του, μὲ τὰ ὁποῖα ἐφώτισε τὸ μέλλον. Τοῦτο συμφωνεῖ καὶ μὲ ἐκεῖνο, πού ἀναφέρει ὁ ἴδιος εἰς τοὺς δύο πρώτους στίχους τοῦ βιβλίου του:

Κάθημαι μόνος μέσα στὴ νύκτα
ἐπάνω σὲ ὀρειχάλκινο κάθισμα
καὶ ἀφοσιώνομαι εἰς μυστικὴς
σπουδές

Ἐκεῖ μία φλόγα (ἐσωτερικὸν φῶς)
φαίνεται στὴ μοναχικὴ σιωπῇ.

Μὲ ἀναγκάζει νὰ ἐλπίσω θαύματα
πού δὲν εἶναι ἀδύνατα εἰς τὴν
πίστιν

Μὲ τὸν κλάδον στὸ χέρι
αἰσθάνομαι ὅτι θρίσκομαι στὸ
βασίλειο τοῦ Βράγχου*

Τὸ κύμα διαβρέχει τὸ πόδι καὶ
τὸν γύρον τοῦ ἐνδύματός μου
Φόβος καὶ φωνές κάνουν τὰ
χέρια μου νὰ τρέμουν.

Θεῖα λάμψις ἀναφαίνεται, τὸ
Θεῖον κάθηται

δίπλα σὲ μένα, μοῦ ἀποκαλύπτει
ταί ..

Ὡς γνωρίζομεν καὶ ἀπὸ τὰ ὑπὸ τῶν μαθητῶν του ἱστορη-

* Ὁ Βράγχος ἦτο μυθικὸς ἥρωας
τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλ-

θένια, ὁ Νοστράδαμος ἐκάθητο τὴν νύκτα εἰς μικρὸν δωμάτιον τῆς οἰκίας του, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤμποροῦσε νὰ βλέπῃ τὸν ἕναστρον οὐρανόν. Ἐκεῖ δὲν τὸν ἠνώγει κανεῖς.

Εἰς τὴν μονήρη σιωπὴν ἐγγίζει (ψαύει) τὸ σῶμα του ἕν κῶμα. Ὁ προφήτης τρέμει ὀλόκληρος. Δέχεται ρεῦμα δυνάμεως καὶ ἐμπνεύσεως ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα, τὸ ὁποῖον εἰσδύει καὶ πλημμυρίζει τὸ σῶμα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα του.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν λόγω διαδικασίας, ὁ Νοστράδαμος κρατεῖ κλάδον, ποῦ εἶναι ἡ γέφυρα διὰ τῆς ὁποίας εἰσρέει τὸ ἀνωτερον "Οὔ. " Ἀς σημειωθῇ ὅτι, ὅταν ὁ Βίσιμαρκ ἠσθάνετο κόπωση, μετέβαινεν εἰς τὸ πάρκον, καὶ ἐκεῖ ἔσφιγγε οφικτὰ μέσα εἰς τοὺς βραχίονάς του, μίαν ὑψηλὴν καὶ καταπράσινην δρῦν καὶ ἔφερον εἰς ἐπαφὴν τὸ σῶμα του μετὰ τὸν κορμὸν τῆς. " Ἐμμενεν εἰς αὐτὴν τὴν στάσιν ἐπὶ τὴν διάστημα καὶ δὲν ἠσθάνετο ἐν συνεχείᾳ κουρασμένος. Τοῦτο, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, παρενεβάλλετο εἰς τὴν κυκλοφορίαν τῶν χυμῶν, οἱ ὁποῖοι ξεκινοῦν ἀπὸ τὰς ρίζας τῶν δένδρων καὶ φθάνουν μέχρι τῆς τελευταίας, ἀιχμῆς τῶν

φύλλων. Τοιοῦτοτρόπως, τὸ σῶμα του προσελαμβάνετο καὶ ἐφορτίζετο μετὰ νέαν ζωτικότητα καὶ ἐνέργειαν.

Ἐπῆρξαν εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς ἀνθρώποι, οἱ ὁποῖοι διήλθον μακρὸν διάστημα τῆς ζωῆς των ἐν ἐσωτερικῇ αὐτοσυγκεντρώσει καὶ περιουλλογῇ, καὶ οἱ ὁποῖοι ἀπέκτησαν οὕτω γνώσεις, ποῦ παρέμειναν μυσικαὶ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐνίοτε, ἐπιτυχάνει ὁ ἐρευνητὴς τὴν λύσιν ἐνὸς προβλήματος διὰ στιγμιαίας κεραυνοβόλου ἐμπνεύσεως, ἐνῶ ἀνεζήτηται τὴν λύσιν αὐτὴν ἐπὶ μακρὸν χρόνον.

" Ἐτοι συνέβη καὶ μετὰ τοὺς δραματιστὰς ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ἦσαν σιωπηλοὶ, ἐσωστρεφεῖς ἀνθρώποι, ποῦ δὲν ἔδιδαν προσοχὴν εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ἀλλ' εἰς τὸ ἐσωτερικὸν εἶναι των.

Τὸ ἐσωτερικὸν φῶς, τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτεται ἰσχυρότερον εἰς τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπηλλαγμένος ἐπιθυμιῶν καὶ ἐγωιστικῶν τάσεων, ἐφώτιζε καὶ τὸν Νοστράδαμον. " Ἐκφρασιν τοῦτου ἀποτελοῦν αἱ προφητεῖαι του, ἂν καὶ ἡ ἐρμηνεία των δυσχεραίνεται, διότι δὲν εἶναι χρονολογικῶς καὶ κατὰ σειράν ταξινομημένοι, ἀλλὰ τελείως ἀναμειγμένοι, σύμφωνα ἴσως μετὰ κάποιον κώδικα - κλειδα, ὁ ὁποῖος ἀκόμη δὲν ἔχει ἀνακαλυφθῆ.

Ἐν τέλει, πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας, ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ἀκόμη πλήρης μυσ-

λινος, νεαρός ποιμὴν, υἱὸς τοῦ ἐκ Δελφῶν Σμικροῦ καὶ Μιλησίας . . . Ἰδρυσεν τὸ Ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς Δίδυμα, πλησίον τῆς Μιλήτου, τὸ ὁποῖον εἶχε καὶ μαντεῖον. Τὰ καθήκοντα καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ προφήτου Βράγχου, ἀνέλαβεν ὁ Νοστράδαμος.

οτικῶν καὶ ὅτι καὶ εἰς τὸν αἰῶνα μας, τῶν τεχνικῶν θαυμάτων, ὁ ἄνθρωπος ἐλάχιστα γνωρίζει. Τὸ τελευταῖον ὅμως αἶνιγμα θὰ λύσουν οἱ ἄνθρωποι, ἐφ' ὅσον γίνουν «ἐσωτερικώτεροι». Ὁ Νοστράδαμος ὀμιλεῖ περὶ τῆς «μεγάλης σαφηνείας» (διαυγείας), ἣ ὁποία θὰ ἐπέλθῃ 500 χρόνια μετὰ τὸν θάνατόν του καὶ θὰ

καταστήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα εὐτυχῆ. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης (2066 μ.Χ.) θὰ περιμένουν ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι (3,94) τὰς μεγάλας διαφωτίσεις πὺρ ἔχουν ἐτοιμασθῆ δι' αὐτοῦς. . .

ΜΗΝΑΣ Θ. ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ

Δεκέμβριος 1976

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

MIREILLE CORVAJA Les Prophéties de Nostradamus, Paris.

SERGE HUTIN Les Prophéties de Nostradamus, Paris 1972

RUDOLF PUTZIEN Nostradamus, München 1958.

Dr. N. CENTURIO Nostradamus, der Prophet der Weltgeschichte Berlin, 1960.

● Ἄρτος

● Ζυμαρικά

● Φρυγανιές

γιὰ διαβητικούς

Ζ Ω Γ Ρ Α Φ Ο Υ

«ΑΠΟΚΡΥΦΟΙ» ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ἀγωνίζεσθε νὰ γνωρίσετε τὸν ἑαυτὸ σας...

Στὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον εὐρίσκεται ἓνα παλῆρ χειρόγραφο πού εὐρέθη στὸν Ὁξύρυγχο τῆς Αἰγύπτου. Εἶναι στὸ νῶτον ἑνὸς σημειώματος μὲ μετρήσεις ἀπὸ ἓναν ἐπάπτη κτηματολογίου. Κλεισμένο σ' ἓνα γυάλινο κιβώτιο, εἶναι ἀλυσοδεμένο μὲ τὸ τραπέζι καὶ δίπλα του φρουρεῖ διαρκῶς ἓνας ἀπὸ τοὺς φύλακες τοῦ Μουσείου. Ἐπιτρέπεται νὰ τὸ ἀντιγράψῃ κανεὶς, ἀλλὰ ὄχι νὰ τὸ ἐγγίση. Εἶναι πολὺ ἀρχαῖο καὶ ἀναφέρεται σὲ συνομιλία τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὸν Ἰωάννη.

Ὁ Ἰωάννης ἐρώτησε: Κύριε, ὑπάρχει σύμπαν ὑλικό;

Ὁχι, ἀπήντησε ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Ἰωάννης ἐρώτησε πάλι: Ὑπάρχει ὕλη;

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε: Ὁχι.

Ὁ Ἰωάννης ἐρώτησε: Ὑπάρχει ὑλικὸ σῶμα;

Ὁ Ἰησοῦς ἐδίστασε πολὺ καὶ στὸ τέλος εἶπε: Οἱ ἅγιοι ἐπίστευαν ὅτι τὰ σώματά των εἶχαν πλασθῆ ἀπὸ πηλὸ καὶ ἡ πίστις των, αὐτὴ τοὺς ἔφερε στὸν θάνατο.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε ἀκόμη: Ὁ ἐρευνῶν ἄς μὴ πάψῃ ποτὲ νὰ ἐρευνᾷ ἕως ὅτου εὕρῃ.

...καὶ ὅταν θὰ εὕρῃ, θὰ καταπλαγῇ.

...καὶ ὅταν καταπλαγῇ, θὰ βασιλέψῃ.

καὶ ὅταν βασιλέψῃ, θὰ λάβῃ ἀνάπαυσιν.

...Τὸ Βασιλεῖον τῶν Οὐρανῶν, εἶναι ἐντὸς ὑμῶν καὶ ὅστις γνωρίσῃ ἑαυτὸν, θὰ τὸ εὕρῃ.

...Ἀγωνίζεσθε ὅθεν νὰ γνωρίσετε τὸν ἑαυτὸν σας καὶ θὰ μάθετε ὅτι εἴσθε εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι εἴσθε ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

* *

Ἡ θρησκεία μου συνίσταται στὸν ταπεινὸ θαυμασμὸ τοῦ ἀπειρου ἀνωτέρου πνεύματος τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτεται, στὶς ἀπειροελάχιστες λεπτομέρειες πού εἶναι ἱκανὸς νὰ συλλαβῇ ὁ ἀδύναμος καὶ ἀσθενὴς νοῦς μας. Αὐτὴ ἡ βαθειὰ συγκινητικὴ πεποίθησις γιὰ τὴν παρουσία μιᾶς ἀνωτέρας λογικῆς δυνάμεως ἡ ὁποία ἀποκαλύπτεται στὸ ἀσύλληπτο σύμπαν, συγκροτεῖ τὴν περὶ Θεοῦ ἰδέα μου.

ΑΙΝΣΤΑΙΝ

ΜΕ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΛΩΝ

«ΥΠΟΤΥΠΩΣΙΣ»

Στὸ Ἱερὸν τῆς Σιωπῆς, δίδεται ὁ λόγος μονάχα
στὰ βωδᾶ σύμβολα· πᾶν ὅ,τι διακρίνει ἢ ἀκοῇ δὲν εἶ-
ναι παρὰ θόρυβος, ἢ ἡχῶ ὑποπτη τοῦ βεβήλου κόσμου.

Oswald WIRTH
(Les Mystères de l' Art Royal)

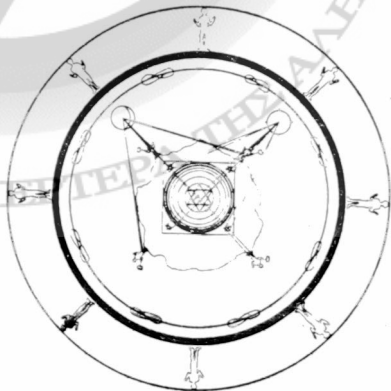
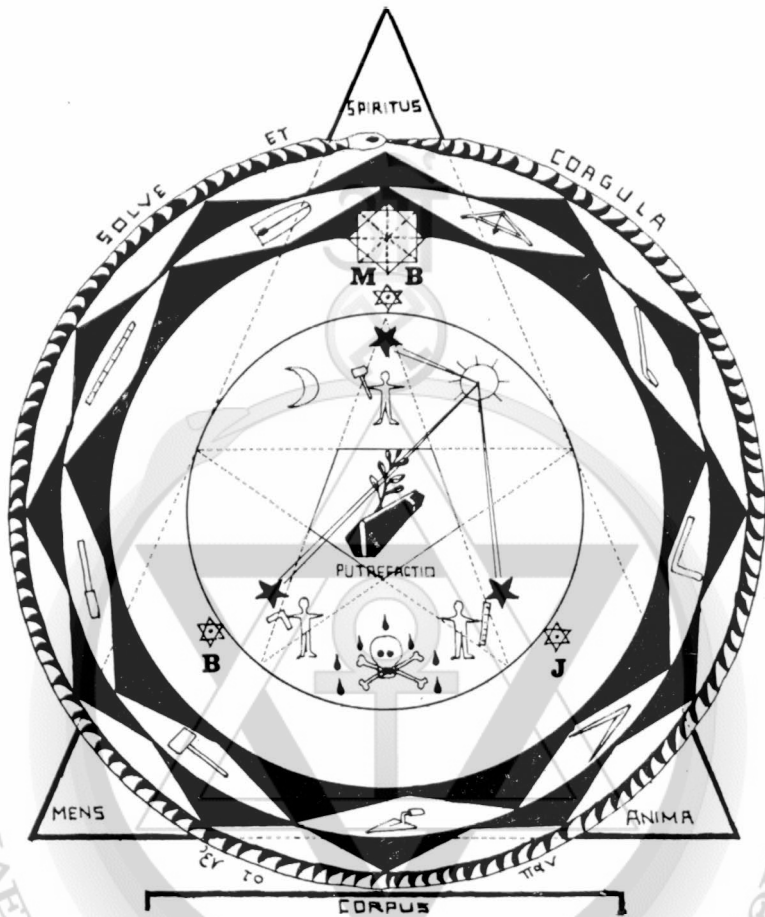
Ἐκαστος Πίναξ, ἐκ τῶν ἐδῶ ἀναπαραγομένων, ἀνταποκρίνεται
σ' ἓνα ἐπακριβὲς στάδιο τῆς ζήτησεως, ποῦ πρέπει κανεῖς ν' ἀνα-
λάβῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Βασιλικῆς Τέχνης. Τὰ σχόλια ἔχουν ἀξία
μόνον ἐξωτερική. Αἱ εἰκόνες περικλείουν, κρυμμένη στὰ γραφικὰ
σημεῖα — καὶ περισσότερο ὑπὸ τὴν σχέσι μεταξὺ των — ὅλη τὴν
συμβολικὴ καὶ ἀριθμολογικὴ Γνώσι τῶν οἰκοδόμων τῶν Καθεδρικῶν
γαῶν τῆς Ἀνθρωπότητος, τῶν Τέκνων τῆς Κατανόησεως καὶ ἰδιαιτέ-
ρως τῶν Τέκνων τῆς Χήρας, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ ἀδελφικώτατα τὰ
ἀφιερῶνω.

Jacques HERMAN

Τὸ ἀνωτέρω ἀρθρον, μετὰ τῶν τριῶν σχεδίων, ἐδημο-
σιεύθη στὸ ΑΛΠΙΝΑ, περιοδικὸ τῆς ὁμωνύμου Μεγάλης
Στοᾶς τῆς Ἑλθετίας, ὑπὸ τὸν ἑλληνικὸ τίτλο Ηγροly-
prouse.

Ἰ π ο τ ὑ π ω σ ι ς ἐδῶ, δὲν σημαίνει τὴν ἐπὶ
Χάρτου σχηματογραφικὴν παράστασιν ἐδαφικῶν ἀνωμα-
λιῶν, ἀλλὰ περιληπτικὴν ἔκφρασιν μιᾶς δεδομένης κατα-
στασεως ἀνευ λέξεων, χάριν μείζονος ζωηρότητος καὶ
διεισδύσεως ἀπ' εὐθείας στὸν χῶρο τοῦ πνεύματος καὶ
τῆς ψυχῆς, μέσω τῶν συμβόλων.

Ἰ π ο τ ὑ π ω σ ι ς — στὴν ἐκκλησιαστικὴ ὀρολο-
γία — εἶναι τὸ ἐπίσημον Τυπικὸν ἢ Καταστατικὸν ἰδρύ-
ματος. Ἰποτίθεται, ὅτι ὁ παρουσιαστὴς τῶν σχεδίων
ἠθέλησε, μὲ τὸν ὄρον αὐτὸν στὸν τίτλο τοῦ σημειώμα-
τός του, νὰ ἐκφράσῃ τὸ βασικὸ διάγραμμα τοῦ Ἑσω-
τερισμοῦ.

Πολιορκώντας τὸ ὄραμα τῆς ἀνθιωμένης μυγδαλιᾶς

Πολιορκώντας τὸ ὄραμα τῆς ἀθισιμένης μυγδαλιᾶς
πασχιζόντας νὰ τὸ κλείσω μέσα στὰ τείχη τῶν λογισμῶν
μέσα στὴ φυλακὴ τῶν εἰρμῶν καὶ τῶν λέξεων,
δὲν κατάφερα παρὰ νὰ ἀποκλειστῶ σὲ μιὰ θέση
μακρὰ πολὺ ἀπ' αὐτό.

Ἐκεῖνο ἔπλεε

εὐτυχισμένο, ἀσυνείδητο, ἔκθαμβο

πάνω στὸ τρυφερὸ ἀγκάλιασμα τοῦ φωτός..

Ἐκεῖνο τραγουδοῦσε χωρὶς λογισμοὺς

χωρὶς βάναισες λέξεις κι' εἰρμούς

τὸ τραγούδι τῆς ὁμορφιάς

καὶ τῆς ἐντελέχειάς του.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΙΒΟΥ

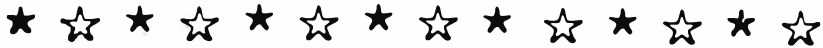
* *

... ἡ ἐκπαίδευσις, εἰς τὴν ἀληθινὴ τῆς ἔννοια, εἶναι ἡ κατανόη-
σις τοῦ ἑαυτοῦ, διότι μέσα στὸν καθένα μας εὐρίσκεται τὸ σύνολον
τῆς ὑπάρξεως. Τὸ σωστὸ εἶδος τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἐνῶ θὰ ἐναρρῦ-
νη τὴν μάθηση μιᾶς τεχνικῆς, θὰ πρέπει νὰ ἐπιτελῆ, κυρίως, κάτι
πολὺ μεγαλύτερας σημασίας· νὰ βοηθῆ τὸν ἄνθρωπο στὴν ἐμπει-
ρία τῆς καθολικῆς διαδικασίας τῆς ζωῆς. Αὐτὴ ἡ ἐμπειρία θὰ το-
ποθετήσῃ τὴν ἰκανότητα καὶ τὴν τεχνικὴ στὴ σωστὴ θέση τους.
Ἐκπαίδευσις εἰς τὴν σωστὴ ἔννοια εἶναι ἡ βοήθεια στὸν ἄνθρωπο νὰ
γίνῃ ὄριμος καὶ ἐλεύθερος καὶ ν' ἀβίβῃ σὲ ἀγάπη καὶ κολωσύνη.
Μόνον ἡ ἀγάπη μπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ στὴν κατανόησιν τοῦ ἄλλου.
Ἡ ὑψίστη λειτουργία τῆς ἐκπαιδεύσεως εἶναι ἡ προετοιμασία ἐνὸς
ὀλοκληρωμένου ἀτόμου, ἰκανοῦ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ζωὴ ὡς σύνο-
λον.

ΚΡΙΣΝΑΜΟΥΡΤΙ

Ἡ παρούσα κατάστασις τοῦ κόσμου εἶναι ἀσθενικὴ. "Ἄν ἤμεν
γιατροὺς καὶ ζητούσαν τὴν συμβουλὴ μου, θ' ἀπαντοῦσα Τη ρ ε ἱ -
τ ε Σ ι γ ῆ ν, φέρετε τοὺς ἀνθρώπους στὴ σιγὴ, διότι δὲν μπο-
ρεῖ ν' ἀκουσθῆ στὸν θορυβῶδη σημερινὸ κόσμον ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.
Ἐπομένως, τηρεῖτε σιγὴν.

ΚΙΡΚΕΓΚΑΡΔ

Π Ε Ρ Ι Μ Υ Θ Ω Ν

Ἔποδον Ἐὐαγγελίου ΤΣΙΤΣΩΝΗ

Πολλά κατὰ καιρούς, ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν περὶ μύθων, ὅμως ἡ ἐπάνοδος ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, προφορικῶς ἢ γραπτῶς, νομίζω ὅτι δὲν βλάπτει, τοῦναντίον ἀναναφέρει εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀκροατῶν ἢ ἀναγνοστικῶν τὴν σοφίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον, τὰ ὅποια περικλείουν οἱ μῦθοι.

Μῦθος γενικῶς, ὅπως γνωρίζομεν, καλεῖται καθὲ προφορικῆ διήγησις ἢ ὁμιλία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἔργον, εἰδικώτερον δέ, παραδόσις φανταστικῶν πράξεων, περὶ θεῶν καὶ ἡρώων.

Οἱ μῦθοι ἀποτελοῦν τὰ πρῶτα δημιουργήματα τῆς ἀνθρωπίνης φαντασίας, δίδουν τὴν ἀλληγορικὴν ἐξήγησιν τῶν φαινομένων, ὅπως τὰ ἀντελήφθη ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος. Κάτωθεν τῶν μύθων κυριεύεται ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας καὶ τῆς ἡμερώσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Μεταξὺ τῶν λαῶν, οἱ ὅποιοι ἐπλασαν μύθους, ἐπῆρξαν καὶ οἱ Ἕλληνες, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεώς των, ἀνέμιξαν μετὰ τῶν μύθων τὰς διαφόρους ἠθικὰς ἐννοίας, ἐδημιούργησαν διὰ τῆς φαντασίας των ὑπέροτρα ὄντα, τὸ ὅς θεοὺς καὶ ἐθεώρησαν ταῦτα ὡς κατευθύνον-

τα τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπλασαν θρησκείαν καὶ καθιέρωσαν λατρείαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐπέτυχον νὰ διαπαιδαγωγῆσιν καὶ νὰ ἡμερώσων, διὰ τῆς παροδου τοῦ χρόνου, τὸν ἄνθρωπον.

Ἄριστοι καὶ πλουσιώτατοι μῦθοι εἶναι οἱ ἑλληνικοί, οἵτινες, πλην τῶν ἄλλων, μᾶς βοηθοῦν εἰς τὴν γνώσιν τῆς θρησκευτικῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ τὴν κατανόησιν καθόλου, τοῦ ἀρχαίου βίου καὶ τῶν κυρίων αἰτίων τῆς ἀμυῆς τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Καὶ οἱ ποιηταὶ Ἡσίοδος, Ἀρχίλοχος, Σιμωνίδης καὶ ἄλλοι ἐχρησιμοποίησαν τὸν μῦθον διὰ διδακτικῶν σκοποῦς. Ὅμοίως, φιλόσοφοι καὶ ρήτορες,

ὡς ἐξετάσωμεν τώρα τι ἐνυπαρχει εἰς τοὺς μῦθους, ὥστε νὰ ἔχουν τόσον μεγαλὴν διδακτικὴν ἀξίαν.

(Ἐρευνῶντες, ἀνευρίσκομεν δημιουργίαν τινὰ τοῦ πνεύματος).

Ἡ ψυχὴ, ὡς γνωστὸν, ἔχει νόμους αὐστηρῶς καθωρισμένους. Ὅφείλει λοιπὸν νὰ ἐνεργήσῃ πρὸς ὀρισμένην κατευθύνσιν διὰ

νά δημιουργήση πέραν ἑαυτῆς.

Εἰς τὴν μυθολογικὴν βαθμίδα, ἡ ψυχὴ δημιουργεῖ ὑπὸ μορφὴν εἰκόνων, ἀλλ' αἱ εἰκόνες αὐταὶ διαμορφοῦνται ἐπὶ τῇ βάσει συναφῶν πρὸς τὴν ψυχὴν νόμων.

Ἐνα παράδειγμα:

Ὁ μῦθος τοῦ Μινωταύρου καὶ τοῦ Θησέως, ἀπεικονίζει, πιστῶς, τὴν ἀλήθειαν τὴν περιεχομένην εἰς αὐτόν.

Ὁ ἄνθρωπος, ἀπέναντι τῆς φιληδονίας του, εἶναι ὡς νὰ εὐρίσκεται ἐνώπιον τέρατος (Μινώταυρος). Τῆς προσφέρει τοὺς καρποὺς τῆς προσωπικότητός του, τοὺς ὁποίους αὐτὴ (ἡ φιληδονία) καταβροχθίζει. Τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται μέχρις ὅτου ὁ δαμαστής (ὁ Θησεύς) ἀφυπνισθῆ ἔντός τοῦ ἀνθρώπου. Γόττε, ἡ ἐποπτικὴ του διάνοια (ἡ Ἀριάδνη) τοῦ παρασκευάζει τὸ νῆμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπανευρίσκει ἑαυτόν, ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὸν λαβυρινθὸν τῶν αἰσθήσεων.

Ὁ κοινὸς ἄνθρωπος δὲν ἔχει συναίσθησιν τῆς δυνάμεως αὐτῆς, ἡ ὁποία ἐν τούτοις, δρᾷ ἐντός του καὶ γεννᾷ τὸν μῦθον, ὅστις ἔχει τὴν αὐτὴν διασκεινὴν πρὸς τὴν μυστικὴν ἀλήθειαν.

Καὶ ὁ Πλάτων μεταχειρίζεται τοὺς μύθους διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὰς ὑψηλότερας σκέψεις. Ὅσακις ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς, ὅσακις ἐγκαταλείπων τὰς ἀτραποὺς τοῦ φθορτοῦ κόσμου, ζητεῖ τὸ αἰώνιον Ὄν, μὴ δυνάμενος νὰ ἐκφρασθῆ μὲ εἰκόνας, προσφεύγει εἰς τὸν μῦθον.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι εἰς τὸν Φαῖδρον γίνεται λόγος περὶ τῆς

αἰωνίας ὑποστάσεως τῆς ψυχῆς. Ἡ ψυχὴ παραβάλλεται πρὸς δίφρον συρόμενον ἀπὸ δύο πτερωτοὺς ἵππους καὶ ὀδηγούμενον ἀπὸ ἓνα ἡνίοχον κ.λ.π. (ἀποφεύγομεν τὴν ἐρμηνείαν τοῦ μύθου, διότι ἔχει δημοσιευθῆ αὕτη εἰς τὸν «Ἰλισόν» κατὰ τὸ παρελθόν).

Ὁ Πλάτων λοιπὸν προσφεύγει εἰς τὸν μῦθον διὰ νὰ ἀναπαραστήσῃ τὴν ψυχὴν εἰς τὰς ποικιλομόρφους μεταμορφώσεις της. Καὶ εἰς ἄλλα του συγγράμματα ὁ Πλάτων μεταχειρίζεται τὴν συμβολικὴν ἀφήγησιν, διὰ νὰ περιγράψῃ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι ἀντιληπτὸν εἰς τὰς αἰσθήσεις.

Ἄλλο παράδειγμα:

Ὁ μῦθος τῆς ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας:

Ὅλοι ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας τὸν μῦθον αὐτόν, ἀλλ' ὡς ἴδωμεν πῶς ἐρμηνεύεται:

Τὸ χρυσόμαλλον δέρας συμβολίζει κάτι, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τοῦ εἶναι ἀπίρως πολύτιμον. Τὸ αἰώνιον. Εἶναι θησαυρός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπεχωρίσθη κατὰ τὸν ροῦν τῶν αἰῶνων καὶ τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἀποκτήσῃ ἐκ νέου, παρὰ ὑπερνικῶν τρομερὰς δυνάμεις.

Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὸ αἰώνιον στοιχεῖον, τὸ εὐρισκόμενον ἐντός τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀνήκει εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' οὗτος εἶναι κερωρισμένος αὐτοῦ.

Μεταξὺ αὐτῶν παρεμβαλλεται ἡ κατωτέρα του φύσις. Πρέπει νὰ τὴν ἀποκομίσῃ διὰ νὰ καταστῇ κύριος τοῦ προσφιλεστέρου

του θησαυροῦ. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται ὅταν ἡ θαθειά του συνείδησις (ἡ Μήδεια) τοῦ παρέχει ἀρωγὴν μὲ τὴν μαγικὴν τῆς δύναμιν. Ἡ Μήδεια ἀποβαίνει διὰ τὸν Ἰάσονα ὅ,τι ἡ Διοτίμα διὰ τὸν Σωκράτην.

Ὅπως βλέπομεν, ἡ σοφία τοῦ ἀνθρώπου ἔχει τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὸν τὸν πολῦτιμον θησαυρόν, ἀφοῦ κατανικήσῃ τὸ πεπερασμένον. Ἐκ τῆς κατωτέρας φύσεως, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξέλθῃ παρὰ ἀνθρωπότης κατωτέρα. Αὐτοὶ οἱ κατώτεροι εἶναι οἱ ὀπλισμένοι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι κατενικήθησαν ὑπὸ τῆς πνευματικῆς δυνάμεως τῆ συμβουλῆ τῆς Μηδείας, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος κατακτήσῃ τὸ αἰὼνιον, τὸ χρυσομαῶλον δέρας, δὲν διατελεῖ, ἀκόμη, ἐν ἀσφαλείᾳ. Πρέπει νὰ θυσιάσῃ μέρος τῆς συνειδήσεώς του (Ἄγγυτος ὁ μικρὸς ἑτερομήτωρ ἀ-

δελφὸς τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε καὶ τὰ μέλη του ἐσκορπίσεν εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ ἀνακόψῃ τὴν καταδίωξιν ὑπὸ τοῦ Αἰήτου).

Τοῦτο καθίσταται ἀναπόφευκτον λόγῳ τοῦ κόσμου τῶν αἰσθησέων, ὁ ὁποῖος δὲν δύναται νὰ νοηθῇ, παρὰ ὡς κόσμος πολλὰ πλῶς κατατεμαχισμένος.

Τὰ δύο ὡς ἄνω παραδείγματα μύθων, περιελκιδίωντων βαθιτάτας ἐννοίας, νομίζω ὅτι μᾶς πείθουν περὶ τῆς ἀξίας καὶ τοῦ μεγαλείου αὐτῶν. Ἐπομένως, ἐκείνα τα ὁποῖα ἔλεγε πρὸ 40 ἐτῶν ὁ ἀείμνηστος Διδάσκαλος μου καὶ Διδάσκαλος πολλῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Ἰλισοῦ», Ἀντώνιος Ἀδριανοπούλος, ἔπρεπε καὶ πρέπει νὰ τυχόν μεγαλῆς προσοχῆς.

Ἐλεγεν: «Ἐὐτυχεῖς ὅσοι κατενόησαν τὴν σοφίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν μύθων».

ACADEMIA ORPHICA YPTERA THS ALTHEIAS

ΚΕΝΤΡΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ

- ΞΕΝΩΝΑΣ Φυσικής, Ύγιεινης για ψυχοσωματική υγεία και ανάρρωση
- ΓΙΟΓΚΑ, σωματικές αναπνευστικές ασκήσεις, Μασάζ
- ΧΟΡΤΟΦΑΓΙΚΗ διατροφή
- ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ποιότητας — ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Το ειδυλλιακό κέντρο στο Μαρούσι

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ : "Όσοι όραματίζεσθε ένα καλύτερο κόσμο, αδιάφορα απ' τις ιδεολογίες του καθενός και αντιλαμβάνεσθε τη μεγάλη και επείγουσα ανάγκη, που υπάρχει σήμερα για αλλαγή, παρακαλούμε, επικοινωνήστε μαζί μας.

ΚΕΝΤΡΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ

Ἀνάβρυτα, Μαρούσι, τηλ. 6518683, 6595381,
8020219

(Είσοδος από οδό Ευκαλύπτων, 5ο στενό αριστερά ανεβαίνοντας τη Λ. Πενιέλης απ' το Μαρούσι για τα Μελίσια

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

“ Γ Λ Ι Σ Ο Υ , ,

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΡΜΙΟΣ

Κύπρο μου εὐλόγηέ με

Ἔκαμα τὰ πάθη Σου
ανεκτίμητο φυλακτό
καὶ τὸ κρεμάσα στο λαιμό μου.
Ἔκαμα τὸ αἷμα Σου
Θεῖα Μετάληψη
καὶ τὸ εναποθέσα μετὰ φόβου
Θεοῦ

μέσα στο Ἅγιο Δισκοπότηρο
τῆς ψυχῆς μου.
Πῆρα τὸ δάκρυ Σου,
ὠκεανὸ πόνου κι' εγκαρτέρησης,
ἀνοίξα κοίτη μέσα στις καρδιές
τῶν ἀνθρώπων
καὶ τὸ διοχέτευσα.
Πῆρα τὸ Ἅγιο Μῦρο Σου
ράντισα τὰ μάτια τῶν ἀπίστων
κι' εἶδαν τὸ Φῶς.

*

Θάλασσα τὰ κρίματα,
πελάγη οἱ ἁμαρτίες
Κι' Ἐσύ, κρινολευκὴ Παρθένα,
μέσα στὸν ἀρμαγεδώνα,
νὰ καρτερᾶς περῆφανα
τὴν Ἀνάσταση.

Σ' εὐλόγησαν οἱ ἅγιοι.
Κι' ἡ Παναγία ἡ Κυκκώτισσα
ἀκούμπησε τὸ Παιδί δίπλα Της
καὶ πῆρε Ἐσένα στὴν ἀγκαλιά
Της.

Καὶ πρόσταξε...

Ἐπεσαν τὰ πεῦκα
καὶ προσκύνησαν τ' ἀχνάρια
Σου.

Γονάτισαν οἱ πλατανοὶ
κι' ἔκαμαν τὰ χρόνια τους
χιλιάδες λαμπάδες
— πυρκαγιά οἱ φλόγες—
νὰ φωταῖ τὴ δοξα Σου
στο διαβά της.

Κύπρο μου, πολυπάθητη
Μάνα γλυκογάλαχτη...

*

Ξεστράτισε ὁ λογισμὸς,
καβαλλάρης περῆφανος στὰ αἰ-
θέρια κύματα
κι' ἤλθε νὰ Σοῦ φέρῃ
τὴ σμύρνα καὶ τ' ἀρώματα.
Ἀναζητήσε σταθμούς νὰ ξαπο-
στάση.

κι' ἦταν ἀναριθμητοί.
Ἀναζητήσε μορφές νὰ δροσισθῇ
κι' εἶδε μιά
μοναδική κι' ἀδισπαστή:
τὸ Λαὸ Σου.
Κι' εἶδε ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς
τοὺς ἀγγέλους τῆς πρωτοπορίας
καὶ τὶς ψυχές τῶν ἀθανάτων
νὰ Σέ ὑμνοῦν καὶ ν' ἀγάλλονται.

Κύπρο μου πολυπάθητη,
Μάνα γλυκογάλαχτη,
Εὐλόγησε με τὸν δούλο Σου...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΡΜΙΟΣ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΤΣΟΠΕΛΑ

Ὁ χορὸς τοῦ γαϊτανιοῦ

Ἄπ' τὸν πανύψηλο ἰστό
ποῦ ἡ κορυφή του χάνεται
στὰ βάθη τοῦ Ἄπειρου,
πήραν στὰ χέρια οἱ ἄνθρωποι
πολύχρωμες χορδές
κι ἓνα χορὸ μυστηριακὸ
τριγύρω, γύρω ἀπ' τὸν ἰστό
ἀρχίσαν νὰ χορεύουν.
Κι ὅσο ξετυλιγόντουσαν
τόσο οἱ χορδές μακραίναν
κι ὁ κύκλος ὅλο πλάταινε καὶ
πλάταινε...
μὲς τὴν Ἄπειροσύνη
κι οἱ ἄνθρωποι ξεμάκραιναν
ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλον.
Κι ἔτσι ὅλο χορεύοντας
τὸν κυκλικὸ χορὸ
ὅλο ξετυλιγόντουσαν ἀπ' τὸν
ἰστό οἱ χορδές,
ξετύλιγμα... ξετύλιγμα...
ὥσπου ἔφθασε ἡ ἄκρη τους
στὴν κορυφή τοῦ ἰστού.
Μὰ ὁ χορὸς δὲν σταματᾷ,
μυστηριακὸς καὶ κυκλικὸς
ἀνάστροφα τώρα τὶς χορδές
πιὰ στὸν ἰστό τυλίγει.
Ἄλληλοπλέκονται οἱ χορδές
σ' ἀρμονικὸ, ψηφιδωτό,
πολύχρωμο, μοναδικὸ ὑφάδι.
Κι ὁ κύκλος
ὅλο μίκραινει καὶ μίκραινει
ὥσπου
ἄνθρωποι, χορδές κι ἰστός
ἐνώθηκαν κι ὅλα γινήκαν ἓνα.
Εἶν' ὁ χορὸς τοῦ γαϊτανιοῦ
εἶν' ὁ χορὸς τοῦ Γυρισμοῦ
Ξεδίπλωμα... ξεδίπλωμα...
μὰ πάλι ξαναδίπλωμα
στὴν ἴδια τὴν Πηγή.

ΕΛΕΥΘ. ΔΡΟΣΑΚΗ

Τὶ εἶμαι; ποῦ πάω;

Ὁ νοῦς μου ἐπανδρωμένος μ'
ἐρωτήσεις
χάνεται μέσα στοῦ παρελθόντος
τὸ ἀπροσδιόριστο διάστημα
Μέσα στ' ἀτέρμονο μέλλον.

Τί εἶμαι, ποῦ πάω,

Οἱ ἀδιανόητες διαστάσεις τοῦ
σύμπαντος
ὑπογραμμίζουν τὴ μηδαμινότη-
τά μου,
μέσα σὲ κόσμο συγκλονιστικό.

Φόβος καὶ θάνατος!
Θάνατος ἢ ἀνακύκληση;

Δύναμη ἀνυπέρβλητη,
ἐνίαία καὶ ἄφθαρτη.
Ἐκθαμβὴ περιστρέφομαι
γύρω ἀπ' τὶς χίλιες ἐκφρά-
σεις σου.

Γύρω ἀπ' τὸ ἀπίθανο μικρὸ,
ὡς τὸ ἀπίθανο μεγάλο.
Ἄπ' τὸ ἀπειροστό, ὡς τ' ἄ-
πειρο.

Γύρω ἀπ' τὶς πολλὲς χιλιάδες
σπειροειδῆ νεφελώματα.
Γύρω ἀπὸ τ' ἀμέτρητα
πλανητικὰ συστήματα.

Ἄπ' τὰ γαλαξιακὰ συμπλέγματα
μὲ τὴ διάμετρο ἑκατομμυρίων
εἰσὼν φωτός.

Γύρω ἀπ' τὸ ἔμβολο ποῦ παλιν-
δρομεῖ
καὶ δίνει κίνηση, δίνει περιστρο-
φή,

δίνει θερμότητα δίνει φῶς
ἀπ' τὴν ἀνυπαρξία στὴν ὑπαρξη.
Ἐνέργεια, Μεγάλῃ Ἄγνωστῃ!
Ἐγὼ καὶ πνεῦμα.

Εἶμαι κι ἐγὼ μιὰ ἔκφραση δι-
κή σου;

Ποιὰ εἶναι ἡ οὐσία σου,
Μὴν εἶσαι σὺ ὁ Θεός,

Ἄδύναμη
ὑποτάσσομαι στὴν κυριαρχία σου.

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Σημειώσεις ΧΡΙΣΤΟΥ Α. ΡΙΖΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπιλογὴ βιοτικῶν ὑποθηκῶν καὶ μεταφυσικῶν δοξασιῶν τῶν ἀρχαίων

Ἑπὶ Χαράλ. ΜΠΑΡΑΚΛΗ

Λόγια τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων με ἀξία ἀποφθεγμάτων, σὲ συλλογές ἀνθολογικές, ἔχουν δημοσιευθῆ πολλά. Ἐπιλογὴ ἀποφθεγμάτων μεταφυσικῆς καὶ -εὐρύτερα- βιοτικῆς φιλοσοφίας, πρώτη φορά ἐκδίδεται, με τὴν ὑποδειγματικὴ ἐργασία τοῦ μαθηματικοῦ Χαρ. Μπάρακλη. Ὑποδειγματικὴ, διότι περιλαμβάνει, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπόδοση τῶν ἀρχαίων γνωμικῶν στὴ νεοελληνικὴ, τὸ πρωτότυπον, σὲ κατάταξη θεμάτων, καὶ συνοδεύεται ἀπὸ βιογραφικὰ στοιχεῖα τῶν συγγραφέων, καθὼς καὶ εὐρετήρια.

Ἡ ἐπιλογὴ Μπάρακλη ἔγινε κατόπιν μελέτης τῶν βιβλίων 30 καὶ πλέον ἀρχαίων συγγραφέων. Τὰ γνωμικά τους, τὰ θεωρεῖ ἀπόρροια μελέτης τῆς φύσεως καὶ τῆς ζωῆς, ἐπομένως ἀθάνατα στὸν χρόνον.

Δυστυχῶς, ὅμως, ἡ ἀρχαία σοφία δὲν συγκινεῖ τοὺς συγχρόνους, διότι δὲν ὑπολογίζονται οἱ ἠθικὲς ἀξίες ὡς πνευματικὴ ζωῆς. Ὅσο, ὅπως λέγει ὁ ἀνθολόγος,

«ἄταρχον καὶ ἄνθρωποι, ποὺ ἔχουν κουρασθῆ ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς φευτιᾶς, τῆς βίας καὶ τῆς κακίας· ποὺ ζητοῦν νὰ φωτισθοῦν με γνώσεις ἀληθινές καὶ ποὺ ρωτοῦν τί εἶμαστε, πῶς καὶ ἀπὸ τοῦ ἦλθαμε στὴ ζωὴ, ποὺ πηγαίνομε, ποῖο εἶναι τὸ ὀρθό, πῶς πρέπει νὰ ζοῦμε. Σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους θὰ κάνον καλὸ οἱ ἰδέες αὐτῆς καὶ θὰ εἶναι ἐνεργητικὴ βροχὴ σὲ ἐποχὴ μεγάλης ξηρασίας».

Πράγματι, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους με πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα καὶ ἀνησυχίες ὑψηλότερας ἰσχύος, ἡ ἐπιλογὴ τῶν ὑποθηκῶν τῶν Ἑλλήνων σοφῶν τῆς ἀρχαιότητος εἶναι πολύτιμη προσφορά καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ ἐκτιμηθῆ.

Μεταφυσικὸ ἡμερολόγιο :

Γ. Β. Βασιλείου

Ὁ πλήρης τίτλος τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Βασιλείου εἶναι: «Μεταφυσικὸ Ἡμερολόγιο. Ἀνάλαμπες ἀληθείας ὡς παραινέσεις καὶ

Θέματα Διαλογισμοῦ γιὰ κάθε μέρα τοῦ χρόνου». Εἶναι ἔκδοσις «τῆς Μεταφυσικῆς Ἀδελφότητος πνευματικῆς τελειώσεως». Ὁ συγγραφεὺς ἔχει γράψει καὶ ἄλλα ἔργα, ὅπως: «Εἰσαγωγή στὴ Μεταφυσικὴ Φιλοσοφία», «Τὸ Μυστικὸ τῆς ζωῆς καὶ τὸ Μυστήριον τοῦ θανάτου», «Μεταφυσικὴς διδασκαλίαις», «Σύστημα δυναμικῶν ἀσκήσεων τοῦ σώματος» κλπ. Προσεχῶς δὲ κυκλοφορεῖ ἕνα ἄλλο βιβλίον, μὲ τίτλον «Ὁρόσημα στὴν Ἀιραπό», ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν ἴδιον ὡς «φωτεινὸς ὁδηγὸς Πνευματικῆς Ζωῆς».

Οἱ σκεψεῖς τοῦ συγγραφέως, ποὺ εἶναι τεμαχισμέναι γιὰ νὰ

καλύψον τὴν ἔκτασιν τοῦ ἡμεροδείκτου, εἶναι, κατὰ μέγα μέρος, ἀξιόλογαι.

Γιὰτί, ὅμως, ὁ συγγραφεὺς, μὴ ἀρκούμενος στὰ εὔσημα τοῦ ἀναγνώστου, προβάλλεται ὡς «Διδάκτωρ Μεταφυσικῆς Φιλοσοφίας» καὶ «Διδάκτωρ Μεταφυσικῆς Ψυχολογίας»; Ποιὸς ἔδωκε —καὶ μὲ τί δικαίωμα καὶ τί κύρος— αὐτοῦς τοὺς «διδασκατορικῶς» τίτλους; Καὶ γιὰτί τοὺς προβάλλει ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ περὶ «πνευματικῆς τελειώσεως»; Μόνον τὰ ἐμπορικὰ μέντιουμ μᾶς ἔχουν, ἕως τώρα, συνηθίσει σὲ φανταχτεροὺς τίτλους ἀνυπάρχων, βέβαια, σχολῶν.

Κένα Οὐπανισάδ : Τοῦ Σρι Ἀουρομπίντο. Μετάφρασις Κώστα Στεφανίδου, μὲ συνεργασίαν Ν. Β. Βοζίκη

Οἱ Οὐπανισάδ (κατὰ λέξιν, Προσέγγισις) εἶναι κείμενα ἔρμηνευτικὰ τῶν Βεδῶν, τῶν Ἰνδικῶν Γραφῶν, μὲ τὴν μέθοδον τῆς Βεδάντα (τελικῆς γνώσεως). Εἶναι ἡ Ἐσωτερικὴ Διδασκαλία τοῦ Ἰνδοῦσμου.

Τὸ νέο αὐτὸ βιβλίον, ποὺ προσφέρει στὸ ἑλληνικὸ κοινὸν ὁ βαθεὺς μελετητὴς τῆς Ἰνδικῆς φιλοσοφίας Κώστας Στεφανίδης, εἶναι ἡ ἀναλυτικὴ ἔρμηνεία τῆς Κένα Οὐπανισάδ, τῆς «Μεγάλου» Οὐπανισάδ, ἡ ὁποία πραγματεύεται τὴν σχέση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ θεῖον καὶ τὴν ὁδὸν προσεγγίσεως στὴν ἀλήθεια, ὀριζομένην καὶ ὡς μακαριότητα. Ἡ ἔρμηνεία εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ περίφημου Ἰνδοῦ φιλο-

σόφου Σρι Ἀουρομπίντο Γκόζε (1872—1950), ὁ ὁποῖος, ἀφροῦ ἔδρασε ἐπὶ ὄρισμένο χρονικὸ διάστημα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἰνδίας ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν κηδεμονίαν, ἀφιερῶθηκε στὴν πνευματικὴ περιοχὴ. Ἰδρυσεν τὴν «Ἀσράμ» (σχολή) τοῦ Ποντινσερῦ καὶ ἔγραψε μέγαν ἀριθμὸν ἡμιθρησκευτικῶν καὶ ἡμιφιλοσοφικῶν βιβλίων, ποὺ εἶχαν μεγάλη ἀπήχησιν στὸν δυτικὸ κόσμον. Οἱ ἔρμηνεῖαι του ἤδη θεωροῦνται κλασικαί.

Ἡ Κένα Οὐπανισάδ ἀποτελεῖται ἀπὸ 34 ἐν ὄλῳ παραγράφους, ποὺ ἀναλύονται καὶ ἐρμηνεύονται σὲ 100 σελίδας τοῦ βιβλίου. Μελετῶντας αὐτὸ τὸ βιβλίον, ἀπο-

λαμβάνει κανείς την ποιητική ομορφιά και την φιλοσοφική βα-
θύτητα, τῆς ἀνατολικῆς σκέψε-
ως.

Ὁχτάβα ἔργων καὶ ἡμερῶν 1946 - 1976

Ντίνου Κονόμου

Ὅταν ἔκλεισα τὸ βιβλίο αὐτὸ —καὶ τὸ ἔκαμα τὴν ἴδια νύχτα ποὺ ἄρχισα νὰ τὸ διαβάσω ἀσταμάτητα— διερωτήθηκα: Τί εἶδους βιβλίο εἶναι; Ἀυτοβιογραφία δὲν εἶναι, σπειδεὶ ὁ συγγραφεὺς νὰ τὸ πῆ στὸ προλογικὸ του σημείωμα. Εἶναι, γράφει, «ἀντικαθρέφτισμα μιᾶς πνευματικῆς ἐργασίας τριάντα χρόνων, ἀνατόσπαστα δεμένης καὶ πλαισιωμένης ἀπὸ ἕναν ἀσυνθηκολόγητον ἀγώνα, μέσα σὲ ἀπειρες ἀντιξοότητες». Ἡ πνευματικὴ ἐργασία καθρεφτίζεται στὸ εἰδικὸ μέρος τοῦ βιβλίου μετ' ἴτλο «Ἀναγραφή δημοσιευμάτων 1946—1976», ποὺ περιλαμβάνει 400 θέματα (14 ἀυτοτελεῖς ἐκδόσεις, 247 δημοσιεύματα στους ἐννέα τόμους τοῦ περιοδικοῦ του «Ἑπτανησιακὰ Φύλλα» καὶ 109 ἀκόμη δημοσιεύματα σὲ διάφορες ἐφημερίδες καὶ ἄλλα περιοδικά). Στὸ Παράρτημα περιλαμβάνονται Κρίσεις γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῶν Γραμμάτων. Καὶ ἡ «Ὁχτάβα»: Ἔργα καὶ ἡμέραι—τίος; Τοῦ συγγραφέως; Μόνον ξίμεσα. Ὁ συγγραφεὺς ἀφηγεῖται τὴν μακροχρονὴ δ ο κ ι μ α σ ί α του, ἐξ αἰτίας τῆς ἀφοσιώσεώς του στὴν ιστοριοδιφικὴ ἐρευνα, τῆς ἀποφάσεώς του νὰ ὑψηρετήση τὰ Γράμματα καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς του ἐπιδόσεως. Ἀλλὰ τὸ κύ-

ριό θέμα τοῦ βιβλίου του εἶναι «τὰ ἔργα καὶ ἡμέραι» τῶν ἀντιμ α χ η τ ῶ ν του, τοῦ ἀποδεικνύοντα καὶ πολέμοιο τοῦ Πνεύματος. Εἶναι τότε ἕνα ἔργο πολεμικῆς, διαμαρτυρίας, ἕνα «κατηγορῶν»; Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῆ κανεὶς, ἔχοντας διαβάσει τις γεμᾶτες ἀπὸ ἀνθρώπινη ἐπιείκεια καὶ τρυφερότητα, ἀλλὰ καὶ εὐγένεια καὶ χιοῦμο, σελίδες, ὅσες ἀσπέρονται σ' ἐκείνους ποὺ ἐτυράνησαν τὸν ἀλάματον καὶ καλὸν πνευματικὸν ἐργάτη.

Ὅμως, θὰ ἐπαναλάβω ἄλλη μιὰ φορὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔγραψα πρὶν πέντε χρόνια (ΓΙΣΟΣ, τεύχος 92, Μάρτιος—Ἀπρίλιος 1972, σελ. 135), ὅτι ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ ποὺ ἀπάντησε στὸ δρομο τοῦ Ὁ Ντίνος Κονόμος ἀνακύπτει ἕνα ἠθικὸ πρόβλημα.

Τὸ τί προσέφερε ὁ Κονόμος στὰ Γράμματα —καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ προσφέρει— πυγώνεται ἀπορίτητα ἀπὸ τὴν ἀπαριθμηση τῶν ἔργων του, μεταξὺ τῶν ὁποίων ξεχωρίζουν οἱ τόμοι γιὰ τοὺς Ναοὺς τῆς Ζακύνθου καὶ τοὺς Ζακυνθινοὺς Φιλοκούς, τὰ ἀνέκδοτα κείμενα τῆς Ἐθνεγεροσίας, ποὺ ἐβραβεύθησαν ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, τὰ ἀνέκδοτα κείμενα τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Τεροτσέτη, ἡ βιογραφία τοῦ Διονυσίου Ρώμα καὶ τόσα ἄλλα. Οἱ «Κρίσεις» εἶναι ἡ μαρτυρία τοῦ

πνευματικοῦ μας κόσμου, ὅπου ξεχωρίζουν ὀνόματα κορυφαῖα, ὅπως τῶν Γρηγορίου Ξενοπούλου, Γεωργίου Ζώρα, Λίνου Πολίτη, Ἐμμ. Πρωτοψάλτη, Ἀνδρέα Καραντώνη, Γιώργου Φτέρη, Ι.Μ. Παναγιωτοπούλου, Βάσου Βαρίκα, Εὐαγγέλου Φωτιάδη, Λιονύση Ρώμα, Κωστή Μπασιᾶ, Κ.Ν. Τριανταφύλλου, Στέλιου Ἀρτεμάκη, Ι.Μ. Χατζηφώτη, Ἀγγέλου Φουριώτη, Ν. Τωμαδάκη καὶ Κ.Θ. Δημαρᾶ. Οἱ «Κρίσεις» τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων, μὲ πρωτόβαθμον τὸν σημερινὸ Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας κ. Κωνσταντῖνο Τσάτσου (ποῦ ἔχει γράψει ὅτι «εἶναι πραγματικὰ μεγάλη ἢ συμβολὴ» τοῦ Ντίνου Κονόμου καὶ «ιδιαιτέρως τὴν ἐκτιμᾷ, διότι γνωρίζει ὑπὸ ποίας δυσχερεῖς συνθήκας ἀνιδιοτελῶς τὴν προσφέρει»), μεταβάλλονται σὲ στοιχεῖα ἐνὸς ἀμείλικτου «κατηγορῶ» γιὰ ὅλους ἐκείνους, ποῦ συνέπραξαν νὰ δημιουργηθοῦν οἱ «δυσχερεῖς συνθήκες» ἢ ἀδιαφόρησαν καὶ ἀδιαφοροῦν πάντοτε.

Λέν μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά. Καὶ ἂς μὴν πᾶμε στὸ μακρινότερο παρελθόν, ὅταν ὁ Ντίνος Κονόμος ἀγωνιζόταν νὰ πάρῃ τὴν ταπεινὴ θέση τοῦ ἀρχιεφυλάκου Ζακύνθου, ἔχοντας ὅλα τὰ προσόντα: χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ, γιὰτὶ ἐμποδίζανε ἢ μικροπολιτικὴ καὶ ἢ γραφειοκρατία ἐπὶ χρόνια, ἕως ὅτου ἡ σεισμοφυλακὴ τῆς Ζακύνθου ἐτερμάτισε τὸ θέμα, γκρεμίζοντας καὶ ἀποτεφρώνοντας τὸ Ἀρχιεφυλακεῖον! Ἄς περιοριστοῦμε στὰ πλησιέστερα μὲ τὴν ἐποχὴ

μας χρόνια, ὅταν ὁ Κονόμος «ἐλέηθη» μὲ μία θέση στὴν Βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς. Ποία θέση; Ἀρχικά, θέση «ἐκτάκτου ἡμερομισθίου ὑπαλλήλου». Ἀργότερα, θέση μονίμου μὲν ὑπαλλήλου, ἀλλὰ ἔξω κατηγορίας, στὸ βοηθητικὸ προσωπικὸ, ὁμοῦ μετὰ τῶν μεταφορέων καὶ ἀποθηκωρίων. Ἐγινε, τέλος πάντων, ἕνας...γραφεὺς, ἀλλὰ «ἀνεξέλικτος». Καί, κατὰ τὴν ἐπταετία, ἀπολύεται δύο φορές, γιὰ νὰ ἀκυρωθῇ καὶ τὶς δύο ἡ παράνομη (ἐπὶ πλεον τοῦ ἀπάνθρωπου χαρακτηῖρος τῆς) ἀπόλυσις. Εἶχε ἀπολυθῆ ὡς «ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν», λόγῳ καρδιακῆς παθήσεως, ἢ ὅποια, ὅμως, δὲν ἐμπόδισε τὸν «ἀνεξέλικτον γραφέα» νὰ δημοσιεύσῃ, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἔτος, τρία βιβλία: α) Τὸ Ζακυθινὸ Ράσο στὴν Ἑθνεγεροσία, β) Ἱστορικὲς σελίδες καὶ ἀνέκδοτα κείμενα 1571—1821 καὶ γ) Πρακτικὰ μυστικῶν συνεδριάσεων τοῦ Βουλευτικοῦ ἀπὸ 3 Νοεμβρίου 1825 ἕως 17 Ἀπριλίου 1826... Καὶ ὅταν ἀπεδείχθη ὅτι «ὑπάρχουν δικασταὶ τὴν Ἀθήνα» καὶ γύρισε στὴν θέση του, ἔμεινε «γραφεὺς ἀνεξέλικτος», σὰν καὶ πρῶτα, παρὰ τὰ συνεχῆ διαβήματά του σ' ὅλους τοὺς ἑρμοδίους γιὰ λίγη δικαιοσύνη.

Ὅταν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ὑπάρχει τὸ ἔργον τοῦ Ντίνου Κονόμου καὶ οἱ περὶ τοῦτου Κρίσεις τῆς πνευματικῆς ἐποπτείας, ἀπὸ δὲ τὸ ἄλλο μέρος ὑπάρχει ὁ ιηχανισμὸς τῶν γραφειοκρατῶν, τῶν φθονερῶν, τῶν ἀσυγκίνητων ἐχθρῶν τοῦ Πνεύματος μὲ τὰ «ἔργα καὶ ἡμέρες» του, ὅπως μὲ

άφάνταστη χριστιανική καλωσύνη και άνοχη έκτιθενται από τον τελευταίο συγγραφέα, αν όχι και με ανθρωπιστική συμπάθεια, τί πρέπει να σκεφθῆ κανείς και – πρὸ πάντων – τί πρέπει να κάνει, αν τυχαίη νά ἔχη κάποια θέση χρέους στην τόσο αντιπνευματική μας πολιτεία;

Οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ Ντίνου Κονόμου και τοῦ ἔργου του (δύπως ἡρωική αὐτοθυσία και αὐταπάρνηση, ἔνθεος ζῆλος για τὸ ἔθνικὸ και πνευματικὸ ἔργο, πάθος στη διερεύνηση ἀγνωστων χειρογράφων και τεκμηριῶν τῆς ἱστορίας μας, συντηρητῆς τοῦ ἑπτανησιακοῦ πολιτισμοῦ, εὐσυνειδήτος μεθοδικότητα ἐπιστήμονος και προνομιούχος ἱκανότητα λογοτέχρου, πολέπλευρη και σημαντικὴ προσφορά, ἐρευνητῆς με σπάνια προσόντα, ἀπο τοὺς λίγους νεοέλληνας πνευματικοὺς ἀνθρώπους, πνευματικὸς ἀναβα-

πτιστῆς, με χεϊμαρρώδη εἰσφορὰ, ὁ πλέον παραγωγικός, ἀκαταπονητος) παρατιθέμενοι με τὴν θέση του ὡς «γραφέως 6' κατηγορίας ἀνεξελίχτου», ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια ἐργασίας και ἀντολογίστου ἔργου, συνθέτουν τὸ ἠθικὸ πρόβλημα, για τὴν τοποθέτηση παντὸς ὑποχρέου.

Ὁ Κονόμος δὲν θέτει τὸ πρόβλημα. Περιορίζεται, στὸ τέλος τοῦ ὀγδόου κεφαλαίου τῆς «Ὀχτάδα» του, νὰ διατυπώση τὴν εὐχή (ἢ τὴν προσευχή) νὰ τὸν ἀξιώση ὁ Θεὸς (που ἦταν ἡ μόνη παρηγορία και καταφυγή του στὶς δοκιμασίες) νὰ ζήσει ἔως τὸ 1996, για νὰ γράψῃ μιά νέα «Ὀχτάδα», με τὴν συμπλήρωση 50 ἐτῶν συγγραφικῆς ἐργασίας. Τὸ πρόβλημα τίθεται μονάχο του. Και περιμένει μιά λύση, αν ὑπάρχει σ' αὐτὸ τὸν τόπο συναίσθησις χρέους, ἀξιοπρέπεια, τιμῆ!

Χρ. Ριζόπουλος

ΚΩΣΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΙΗΣΟΥΣ

Ποῖος ὑπῆρξεν ὁ Ἰησοῦς; ● Αἱ διάφοροι περὶ αὐτοῦ ἀπόψεις ἐκτιθέμεναι ἀμερολήπτως. ● Ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὸν Ρενάν. ● Ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὸν Συρέ. ● Ἡ διδασκα-

λία τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη.

ΓΙΜΑΓΑΙ ΜΟΝΟΝ Δρ. 60

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΟΝ «ΙΛΙΣΟ»

Τοῦ κ. Κ. Κιτρινιάρη γιὰ τὸ βιβλίον του περὶ Τεκτόνων Ἀγωνιστῶν τοῦ '21.

Κύριε Διευθυντά τοῦ «Ἰλισοῦ»,

Μέ κατάπληξιν διάβασα στὸ 122 Τεύχος τὴν κριτικὴν, μὲ τὴν ὁποία καταξιώθηκε ἀπὸ τὸν κ. Χρ. Ριζ. τὸ βιβλίον «Ἑλληνες καὶ Φιλέλληνες Ἐλευθεροτέκτονες τοῦ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ, 1821—29», προσθέτω: πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί).

Τὸ βιβλίον κυκλοφορεῖ, ὅπως ξέρετε, σὲ «κλειστὸ» κύκλον. Δὲν δόθηκε στὸ ἔμποριον. Ἐγὼ δὲν τὸ ἔστειλα στὸν «Ἰλισό». Χωρὶς τουλάχιστον τὴν ἔγκρισή μου, θὰ ἔπρεπε νὰ δημοσιευθῆ ἢ κριτικὴ αὐτῆ; Ὡς τόσο, ἔγινε καὶ δὲν μοῦ μένει ἄλλο, παρὰ νὰ ζητήσω, καθ' ὃ, ἄλλωστε, ἔχω δικαίωμα, νὰ δημοσιευθοῦν στὴν ἴδιαν θέσιν, τὰ σχόλιά μου γιὰ τὴν «Κριτικὴ».

Θὰ ὑπογραμμίσω πρῶτα—πρῶτα ὅτι, ὅπως εἶναι γραμμὴν, δίνει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ Χρ. Ριζ. δὲν τὸ μελέτησε προσεκτικὰ τὸ βιβλίον, ἀλλὰ ἀπλῶς τὸ... ξεφύλλισε διαστικὰ. Ἔτσι:

1) Ἀρχίζει τὴν κριτικὴν του μὲ μιὰ ἀκαδημαϊκῆν, θὰ ἔλεγα, αὐθεντίας διδασχὴν σὲ μένα καὶ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ βιβλίου, μὲ σκοπὸν νὰ μᾶς ἐνημερώσῃ γιὰ τὸ πῶς καὶ πότε καθιερώθηκε ἡ δὴλωση τῆς τεκτ. ιδιότητος μὲ τὶς τρεῖς

στιγμῆς, τὸ πλέγμα γραμμῶν μὲ τὶς τρεῖς κουλούρες κ.τ.λ. κάτω ἢ δίπλα ἀπὸ τὶς ὑπογραφάς. Ἄλλὰ ἐμένα δὲν με ἀπασχόλησε, οὔτε καὶ ἦταν ἀπαραίτητο νὰ με ἀπασχολήσῃ. Τὸ θεωρῶ «δεδομένο» καὶ μνημονεύω τὶς σχετικὰς πολυτίμες ἔρευνες καὶ τὰ δημοσιεύματα τοῦ Καθηγητοῦ Πάνου Κρητικοῦ, παραθέτω δὲ «ἐκτὸς κειμένου» καὶ «Δείγματα ὑπογραφῶν γνωστῶν τεκτόνων» μὲ ὅλα τὰ εἶδη ὑπογραφῶν: Ὑψηλάντης καὶ Καποδίστριας, Ρώμας, Στεφάνου, Δραγῶνας, Θεοτόκης, Κωλέττης, Σωμῆ (ρος), Γενατᾶς, Γερακάρης, Φλογαίτης κ.ἄ. Ὅποιος διαβάσῃ τὰ βιογραφικὰ τοὺς θὰ πεισθῆ γιὰ τὴν τεκτ. ιδιότητά τους.

Ἡ κριτικὴ ρίχνει μὲ περιέργην ἀνευθυνότητα μιὰ σκιά ἀμφισβήτησεως στὴν ἀναγνώριση τῆς τεκτ. ιδιότητος ἀπὸ μόνην τὴν ιδιότητα τῶν ὑπογραφῶν πρὸς τὰ «Δείγματα» καὶ ἀφήνει νὰ ἐνοσηθῆ ὅτι ἴσως πολλοὶ ἦ, ἔστω, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς βιογραφούμενος δὲν ἦσαν τέκτονες, ἀλλὰ ἔβαζαν ἀπὸ ματαιοδοξία ἢ, ἴσως, καὶ ιδιοτέλεια τὰ τεκτ. σύμβολα. Αὐτό, ἂν βέβαια ἢ διαίσθησή μου δὲν με παρασύρει σὲ λάθος, δείχνει ἀνευλάβεια—θὰ ἔλεγα—πρὸς τὴν μνήμην Ἀγωνιστῶν σὺν τοῖς Μεταξάδες, τοῖς Καλλέργηδες, τοῖς Πανάδες, τοῖς Ὀρφανοῦς, τὸν Κοκκίνη, τὸν Πεταλά, τὸν Θέμελη, τὸν Πολυζωίδη, τὸν Δεσύλλα, τὸν Πονηρόπουλο, τὸ Νικητόπουλο, τὸν Ἀξιῶτη, τὸν Κουτσουμά, τὸν Σκανδαλίδη, τὸν Πρασακάκη κ.τ.λ. κ.τ.λ. Ὅλοι τοὺς εἶχαν ἀ-

νώτερη μόρφωση (γιατροί, λόγιοι, νομομαθείς κ.τ.λ.) και όποιος διαβάσει τὰ βιογραφικά τους θα είναι: αδύνατο νὰ δεχθῆ ὅτι θὰ επέτρεπαν στὸν ἑαυτὸν τους νὰ παρουσιαστοῦν μὲ ιδιότητα ποὺ δὲν εἶχαν: Ὑπουργοί, Διοικητές, Νομάρχες, Στρατηγοί... μὲ θυσίες καὶ αὐταπάρινηση. Τὸ γράφω ἄλλη μιὰ φορά, ἡ κριτικὴ δὲν μελέτησε, φυλλομέτρησε...

2) Στὴν ἀντιδικία μου μὲ τοὺς «ἀπὸ κathedras», ἐπικριτές μας ιστορικούς Δασκαλάκη καὶ Πρωτοψάλτη ἢ συμπαράστασι, τοῦ Χρ. Ριζ. ἦταν ἄτονη, ἀχρωμη καὶ... χαριστική —θὰ ἔλεγα—, ἀφοῦ περιορίζεται: νὰ παραθέτῃ τὴ δική μου διακριτικὴ, κατ' ἀνάγκην, ἐπιχειρηματολογία, χωρὶς νὰ προσθέτῃ (λόγω καὶ τῆς θέσεως ποὺ κατέχει), τίποτε ἀπὸ τὸ κατ' ἑρμηνείαν, ποὺ εὐκόλα θὰ μπορούσε νὰ ἀντλήσῃ ἀπὸ τὶς ἀντιφάσεις καὶ παραδοξολογίες τους.

3) Ὁ Φαδελφός. Δὲν ἔγινε ποτὲ Ἀριστράτηγος, ὅπως μὲ διορθώνει ὁ Χρ. Ριζ. Ἦταν μόνον Ἀρχηγὸς τοῦ Τακτικού, 1825—1828. Ἡ δράση του στὴ βιογραφία (σελ. 205). Ὁ «δαίμων» τοῦ Τυπογραφείου... Ὁ ἴδιος δαίμων καὶ στὸν «Πυθαγόρα», τὸ Νοέμβριο καὶ στὸν «Γιῶσφ» τὸν Ἀπρίλιο; Μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἔτσι. Δὲν τοῦ τὸ καταλογίζω.

4) Τὸ θέμα Ρωμαίη. Ἐγὼ δὲν ἀμφισβητῶ τὴν τεκτ. ιδιότητα τοῦ Ρωμαίη. Ἐκεῖνο ποὺ μὲ κάνει ἐπιφυλάκτικὸ ἀπέναντί του εἶναι ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔκανε (νὰ προδίδῃ δηλ.

τὶς κινήσεις τοῦ Ἰμπραήμ) δὲν μοῦ φαίνεται νὰ εἶναι σύμφωνα μὲ τὴν τεκτονικὴ δεοντολογία. Ὁ Σανταρόζα στὴ γνωστὴ ἐπιστολὴ του πρὸς τοὺς συμπατριῶτες του, τέκτονες καὶ μὴ τέκτονες ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὴ στρατιὰ τοῦ Ἰμπραήμ, τοὺς ἔγραψε: «Φύγετε ἀπὸ τὸν Ἰμπραήμ, ἐδῶ νὰ ρηθῆτε, νὰ ἀγωνισθῆτε γιὰ τὰ ἰδανικά τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ».

5) Ὁ Σάμουελ Χάου, ὁ θαυμάσιος αὐτὸς Ἀμερικανὸς γιατρός, εἶπα: βέβαιος ὅτι ἦταν τέκτων, ἀλλὰ δὲν θρῆκα στοιχεῖα νὰ τὸ τεκμηριώσω καὶ γι' αὐτὸ παραπέμπω στὸν Θ. Βαγενᾶ, ποὺ γράφει σελίδες πολλὲς γιὰ τὴν εὐεργετικὴν δράσιν του. Τὸ ἤξερα βέβαια πὼς ἤρθε στὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ τὴν Κρητικὴ Ἐπανάστασι, τοῦ 1866—69, ἀλλὰ ὄχι: γιὰ νὰ πολεμήσῃ, ὅπως γράφει ὁ Χρ. Ριζ. (ἦταν ὁ Χάου τότε 68 περίπου ἐτῶν καὶ ἤρθε μὲ τὴν κόρη του), ἀλλὰ γιὰ νὰ μισιράσῃ τ' ὄφιμα, ἱματισμοὶ καὶ ἄλλα ἐφόδια στοὺς «πρόσφυγες» Κρητικούς ποὺ εἶχαν καταφύγει στὰ νησιά τῶν Κυκλάδων.

Τελείωσα...

Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ μὴν προσθέσω μερικές φράσεις ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐπιστολῶν ποὺ μοῦ ἔστειλαν κορυφαῖοι σὲ ἀξίωμα καὶ γενικὴ ἐκτίμησι τέκτονες μὲ «ἐγκώμια» γιὰ τὸ διδύο: «Ἡ Ἀθήνα πρῶτα: «τὶ θήσασαυρὸς εἶνα: αὐτὸ τὸ διδύο!...». Ἡ Θεσσαλονίκη: «Καύχημα καὶ

ἀσπίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Παγκόσμιου Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ». Ἡ Κρήτη, ἡ Ρόδος, ἡ Κέρκυρα: «Ἐπιχειρήματα ἀκαταμάχητα κατὰ τῶν ἐπικριτῶν μας».

Περικόψετε ὅσο νομίζετε ἀπὸ

τὴν ἀδελφικὴν διάθεσιν φιλοφροσύνης καὶ ἀφῆστε β.τι μέλη.

Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐκτίμησιν καὶ εὐχαριστίας γιὰ τὴν δημοσίευσιν

Κ.Σ. Κιτρινιάρης

“ΙΛΙΣΟΣ,”

ΕΠΙΛΟΓΗ Α΄ ΤΡΙΕΤΙΑΣ 1956-1957-1958

ΕΠΙΛΟΓΗ Β΄ ΤΡΙΕΤΙΑΣ 1959-1960-1961

Ἐκαστος χρυσοπανόδετος τόμος Δρχ. 200

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς ἐσωτερικοῦ » 160

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς ἐξωτερικοῦ \$ 6

Πρός τὰ ποῦ βαδίζει ἡ κοινωνικὴ ἱστορία τῆς Εὐρώπης καὶ γενικώτερα ἡ ἱστορία;

Το ὠραιότερο δῶρο γιὰ καθὲ ἐποχὴ. Καὶ νὰ οἱ θερινὲς διακοπὲς πλῆσιαζοῦν. Ἀξίζει νάχετε γιὰ συντροφιά σας τὴν

“ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ”

Τοῦ Πάουλ Ἀμαντέους Ντήναχ

- Κείμενα ἐφαρμοσμένης μελλοντολογικῆς κοινωνιολογίας καὶ μεταφυσικῆς ἀναζητήσεως ●

(Σε δύο χρυσοδετούς τόμους, σὲ λογοτεχνικὴ μετάφραση ἀπ’ τὰ γερμανικὰ ἀπ’ τὸν καθηγητὴ κ. Γ. Παπαχατζῆ).

Ἐξωτερικὴ μορφή: Σελίδες ταξιδιωτικῆς πεζογραφίας. Ἐνα λογοτέχνημα ποιότητος, ἓνα ἐξαισιό ταξίδι στὶς κυριώτερες περιοχὰς τῆς κεντρικῆς καὶ δυτικῆς Εὐρώπης μίας συγκεκριμένης μελλοντικῆς ἐποχῆς, ὅπου ὁ συγγραφεὺς, οὐ μόνον ἐζήσῃ στο κοινωνικὸ τῆς περιβάλλον, ἀλλὰ καὶ εἶδε «σαν σὲ πανοραμικὴ ὁθόνη» (σελ. 417 ε.) (καὶ διάβασε καὶ σὲ βιβλία ἱστορίας) κι ὅλα τὰ ἐνδιάμεσα περιστατικὰ (ἀπ’ τὸν 20ο αἰῶνα καὶ πέρα).

Βαθύτερη οὐσία: Ἰδιότυπὸ σοσιαλιστικὴ Πανευρώπη (καὶ οἰκουμένη). Οἱ ἱστορικὲς τυχὲς τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης (21ος ἕως 39ος αἰ.) καὶ ἡ παραλληλοδρομὴ ἰσοχρονὴ ἐξελικτικὴ πορεία τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Σὰν ἓνα θαυμάσιο δραματικὸ θέαμα ἐκτυλίσσονται τὰ αὐθεντικὰ περιστατικὰ, τὰ ἀληθινὰ γεγονότα, ποῦ θὰ πραγματοποιηθοῦνε — τόσο τὰ πρὸ κοντινὰ μας ὅσο καὶ τὰ χρονικὰ ἀπώτερα — μέσα στὸ πολιτιστικὸ καὶ κοινωνικὸ κλίμα τῆς μακρινῆς κείνης μελλοντικῆς ἐποχῆς, ποῦ θὰ τὴν ζήσουν οἱ ἀπόγονοι τῶν τωρινῶν Εὐρωπαίων, ἐκτυλίσσονται μπροστὰ στὰ μάτια τῆς ψυχῆς τοῦ προικισμένου με πνευματικὴ καλλιέργεια ἀναγνώστη. Ἀρκεῖ νάχει ἀποφασίσει τὸ προσωπικὸ διάβασμα.

Παραδεκτὲς ἐρμηνεῖες: Εἴτε ἓνα ἀπ’ τὰ σπανιότερα φαινόμενα παραψυχολογίας — μὲ «ἀναμνήσεις προϋπαρξέως» καὶ μὲ παλινδρομὴ πνευματικὴ πορεία μίας ἀτομικότητος μὲ ἰσχυρὸ ψυχодυναμισμό διὰ μέσου μεγάλων χρονικῶν διαστημάτων — εἴτε (γιὰ ὅσους δὲν πιστεῦν στὰ μεταψυχικὰ) μελλοντολογικὲς ἐνορασεις μὲ εκπληκτικὲς ἱκανότητες προγνώσεως. Μεταξὺ ἄλλων, ἀπεικονίζει ὁ συγγραφεὺς (σελ. 492 καὶ 493) καὶ τὴν τελικὴ ἐκβάση προαιωνίων διενέξεων ἀνάμεσα στὶς δυο γειτονικὲς χώρες ἐκατέρωθεν τοῦ Αἰγαίου. Ζωντανὲς «ἐμπειρίες» ποῦ τὶς «εἶδε» καὶ τὶς «ἐζήσῃ» ὁ συγγραφεὺς.

Ἔμεις: (Κολλάρος (Σταδίου 38), Ἐλευθεροῦδάκης (Νίκης 4), Πύρινος Κόσμος (Ἰπποκράτους 33), Σιδερὲς (Σταδίου 44) σὰς προμηθεύουμε εὐχαρίστως τὸ βιβλίον αὐτὸ σὲ τιμὴ κόστους ἐκτυπώσεως (δρχ. 185 ὁ καθὲ τόμος) σὺν δρχ. 35 κόστος βιβλιοδεσίας. Τηλεφῶνο μεταφραστοῦ 717.072 (πρωί). Ἐκεῖ θὰ εἰδοποιήσετε ἂν σὰς πεί ο βιβλιοπώλης ὅτι «ἔχει ἐξαντληθῆ αὐτὸ τὸ βιβλίον».

ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ, ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 33 — ΑΘΗΝΑ,
Τηλ. 3602883. Στο βιβλιοπωλείο μας θα βρῆτε ὅ,τι κυκλο-
φορεῖ στὰ Ἑλληνικὰ γύρω ἀπό:

- Ἐσωτερικὴ φιλοσοφία
- Γιόγκα — Ἰνδικὴ φιλοσοφία
- Ἐρησκείες — Ἱερὰ κείμενα
- Παραδοσιακὰ κείμενα — Μελέτες
- Μεταφυσικὴ φιλοσοφία
- Ἀρχαῖα Μυστήρια
- Ἰδέες γιὰ τὴν Νέα Ἐποχὴ

Μερικὰ ἀπὸ τὰ βιβλία πὸν διαθέτουμε:

- 1) Γνώση (Ἐσωτερικὸς Χριστιανισμὸς) — Μπόρις Μουράβιεφ
- 2) Οἱ Διδάσκαλοι τοῦ Γκουρτζιέφ — Ραφαήλ Λεφόρ
- 3) Ἀναζητώντας τὸν κόσμον τοῦ θαυμαστοῦ — Πήτερ Οὐσπένσκου
- 4) 5 διαλέξεις στὴ νέα Ψυχολογία » »
- 5) Φύλλα ἀπὸ τὸν Κῆπο τοῦ Μορύα Α' — Μορύα
- 6) Ταὸ τὲ Τσ'ινγκ — Λάο Τσέ
- 7) Αὐτοβιογραφία ἐνὸς Γιόγκι — Π. Γιγκανάντα
- 8) Εἰσαγωγή καὶ ἀνάλυση στὴν ἐπιστήμη τῆς Γιόγκα — Ἔρνεστ Γούντ
- 9) Τὸ τρίτον μάτι — Λόμπσανγκ Ράμπα
- 10) Τὸ ἀνοίγμα τοῦ τρίτου ματιοῦ — Β. Σ. Ἄλυτερ
- 11) Ὁ Γλάρος Ἰωνάθαν — Ρ. Μπάχ
- 12) Ὁ Προφήτης — Καλὶλ Γκιμπράν
- 13) Αἰγυπτιακὴ βίβλος τῶν νεκρῶν — Ἑρμῆς Τρισμέγιστος
- 14) Μυστικοθεοσοφικοὶ διάλογοι Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμέγιστου
- 15) Ἀρχὲς Ἀστρολογίας — Κ. Κάρτερ
- 16) Κοιλὰς τῶν ρόδων — Πῶλ Ντίναχ 2 τόμοι
- 17) Ἐγκυκλοπαίδεια Ἀποκρυφισμοῦ — Π. Γράβιγγερ, 6 τόμοι
- 18) Χάρτης Ἀστρολογίας Ἐγχρωμὸς — Διαστάσεις 60 X 90 ἐκ.
- 19) Ψυχολογία τῆς συμβολικῆς τῶν Γραφῶν — Μωρίς Νίκολ
- 20) Περιπέτειες ἐνὸς προσκυνητῆ — Ἄγνωστου
- 21) Φιλοκαλία — Ἱερῶν Νηπητικῶν, 5 τόμοι
- 22) Ἀπόκρυφα Παλαιᾶς Διαθήκης
- 23) Μύση ἀνθρώπινη καὶ Ἡλιακὴ — Α. Μπέλλη
- 24) Θυμαπάτη Α. Μπέλλη
- 25) Οἱ Ἄθλοι τοῦ Ἡρακλῆ, Α. Μπέλλη
- 26) Μύσις — Ρ. Στάινερ
- 27) Σχόλια στὰ Χρυσὰ Ἔπη τοῦ Πυθαγόρα — Ἱεροκλῆς
- 28) Τὰ θεολογούμενα τῆς ἀριθμητικῆς — Ἰάμβλιχος
- 29) Ἐπισκοπήσεις ἐπὶ τῆς Μυήσεως — Ρενέ Γκενὸν
- 30) Μπαγκαβάτ Γκιτὰ
- 31) Μαχαμπάρατα
- 32) Ραμαγιάντα
- 33) Ἡ σκέψη τοῦ Βούδα

Ἡ ζωὴ πρὶν ἀπὸ 1.000 ἐκατομμύρια ἔτη

Ὁ Σοβιετικὸς ἐπιστήμων Τιμοσέγιεφ ἀνεκάλυψε μονοκύτταρον φυτὸν ἡλικίας τοῦλάχιστον 1.000 ἐκατομμυρίων ἐτῶν, ὅπως ἀνεκοίνωσε τὸ πρακτορεῖον Τάας. Τὸ φυτὸν, καθὼς καὶ μικροπολιθώματα καὶ ἄλλα λείψανα πρωτογόνων ὀργανισμῶν, εὐρέθησαν σὲ μιὰ ὀπή θράχου τῆς λεγομένης Οὐκρανικῆς ἀσπίδος. Ὁ Τιμοσέγιεφ ἐχρονολόγησε τὰ εὐρήματά του στὴν ἀρχὴ τῆς πρωτοζωϊκῆς ἐποχῆς, ἤτοι πρὸ 2.000 ἐκατομμυρίων ἐτῶν. Ἔως τώρα, προσέθεσε τὸ Τάας, δὲν ἦσαν γνωστὰ ὀργανικὰ λείψανα ἀρχαιότερα τῶν 600—700 ἐκατομμυρίων ἐτῶν.

Ἡ ζωὴ τῶν φυτῶν

Ἡ ἐταιρεία Γουόρνερ Μπρόδερς ἀνεκοίνωσε ὅτι θὰ γυρίσῃ ταινία μὲ τίτλο «Ἡ μουσικὴ ζωὴ τῶν φυτῶν». Θὰ περιλαμβάνῃ μιὰ σκηνὴ τῆς ὅπου ἔνας Ἀσιάτης ἱερεὺς θὰ περιγράψῃ τὴς ἀστροφυσικὲς λεπτομέρειες τοῦ Σειρίου Β καὶ τῆς τροχιάς του, πού ἀπεδείχθη

ὅτι εἶναι μέχρι τῆς ἐλαχίστης λεπτομερείας σύμφωνες μὲ τὰ τελευταῖα δεδομένα τῆς ἀστερονομίας.

Δικαιώματα γυναικῶν

Ἡ Ονιέσκο ἀνεκοίνωσε ὅτι κατ' ἀπόφασιν ἄρμοδιων ὀργανῶν τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν τὰ ἔτη μέχρι καὶ τοῦ 1985 θὰ εἶναι ἀφιερωμένα στὰ δικαιώματα τῆς Γυναίκας: Ἰσότητα, Ἀνάπτυξη, Εἰρήνη.

Γιὰ τὸ 1980 προγραμματίζεται διεθνὴς διάσκεψις.

Ὄντα «ἀθάνατα»

Τὸ πρακτορεῖον «Φράνκ — Πρεσσ» μετέδωσε ὅτι: ἐάν στὸ ἐξωτερικὸ διάστημα ὑπάρχουν ὄντα, θὰ εἶναι ἀθάνατα. Ἡ ἀποψὶς αὐτὴ δὲν προέρχεται ἀπὸ κανένα σύγγραμμα ἢ ἐντυπο «ἐπιστημονικῆς φαντασίας», ἀλλὰ ἀπὸ τὸ περιοδικὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Τεχνολογίας Μασαχουσέτης. Σ' ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα τεύχη, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀστερονομικοῦ καὶ ἰονοσφαιρικοῦ κέντρου δόκτωρ Φράνκ Ντραϊγκ ἐγγράφει: «Ἡ ἐπιστήμη εἶχαμε ὀρθρὸ λάθος μὴ συγ-

κεντρώσασα τήν έρευνά της σέ σήματα άθανάτων, διότι τούς άθανάτους πρό παντός πρόκειται ν' ανακαλύψουμε. Νομίζουμε ότι οί άνώτεροι πολιτισμοί βρήκαν τήν άθανασία, μά και άν δέν άληθεύη αυτό γενικώς, θά είναι δυνατόν νά ύπάρχη μέγας άριθμός άθανάτων όντων. Με τήν λέξη «άθανατος» έννοούμε ζωντανά όντα άορίστου διαρκείας, μέ συνεχή άποθέματα μνήμης».

Παραψυχολογία

Άνεκονώθη από τό "Ίδρυμα Έρευνών Στάνφορντ (ίδρυθέν τό 1946, μέ προσωπικό 3.000 άτόμων και δαπάνη 90 έκατομμυρίων δολλαρίων κατά τό 1975) ότι τό «διάδασμα τής σκέψους μπορεί νά έπιτευχθή από άπόσταση 2.800 μιλίων, κατά τά πορίσματα του δόκτορος Μπέρτολντ Σθάρτς.

Άτομα μέ έξαιρετικές ικανότητες:

— «είδαν» νοητικώς σκηνές πού έξετυλίχθησαν, υπό έπιστημονικών έλεγχων, στην Κολομβία τής Νοτ. Άμερικης.

— «άκουσαν» τόν θόρυθο κούβιας πολλά μίλια μακρυά.

— περιέγραψαν λεπτομερώς ένα έπιστημονικό έργαστήριο όπου μετεφέρθησαν νοητικώς.

— ίχνογράφησαν ένα τοπίο, πού και ένας εύρισχόμενος εκεί κοντά δέν θά τό μπορούσε, διότι παρεμβάλλονται κτίρια.

Ό δόκτωρ Έδγαρ Μίτσελ, πρόεδρος του Ίνστιτούτου Νοητικών Έπιστημών, έδήλωσε ότι

τά πορίσματα των έρευνών είναι άνυπολογίστου σημασίας.

Τά βρέφη - φώκιες

Η Μπριζιτ Μπαρντό έκαμε μία φιλόδοξη έκστρατεία: Πήγε στον Καναδά για νά σταματήση τήν «γενοκτονία» τής μικρής λευκής φώκιας, αλλά απέτυχε και επέστρεψε άπαγορευμένη στό Παρίσι.

Η έκστρατεία της από άνθρωπιστική πλευρά ήταν δικαιωμένη. Πολλές έφημερίδες υιοθέτησαν τήν στάση της. Από οικολογικής άπόψεως, ή Μπριζιτ Μπαρντό είχε επίσης δίκιο. Οί έπιστήμονες είπαν ότι, σέ μία έποχή πού γίνεται λόγος για τήν έξαφάνιση όλοκλήρων συνομοταξιών ζώων και προστασίας του περιβάλλοντος, ή διάσωση τής φώκιας είναι άπαραίτητη.

Έτσι, ή Μπριζιτ έφθασε μέ ιδιωτικό άεροσκάφος στό Κεμπέκ και θέλησε νά σταματήση τούς κυνηγούς τής μικρής φώκιας, πού έτοιμάστηκαν νά κυνηγήσουν αυτό τό ζώο μέ τό πολύτιμο δέρμα, πού γίνεται γουναρικό για τίς κοσμικές κυρίες. Η Μπαρντό ζήτησε νά δει και τόν πρωθυπουργό κ. Τρυντώ και νά ζητήσει τήν συμπαράστασή του, ώστε ή «δολοφονική» έξόρμηση των κυνηγών νά μή γίνει. Άλλά ό κ. Τρυντώ άρνήθηκε νά τήν δεχθεί. Είδε τήν άποστολή της σαν «γελοία διεξοδό στην άνία της».

Τελικά, ή Μπριζιτ Μπαρντό έφθασε στον τόπο του έγκλήματος, στη Νέα Γη, χωρίς όμως και

Παρισινή γελοιογραφία του Rouzet.

νά παρεμποδίσει τους κυνηγούς να πραγματοποιήσουν την εξόρμησή τους. Πάνω από 50.000 μικρές φώκιες είχαν εξοντωθεί, με το χτύπημα στο κεφάλι: «όπως ή τεχνική των ειδικών επιβάλλει» και το δέρμα τους, είχε κιόλας μεταφερθεί σε έξη καναδικά και νορβηγικά σκάφη, που ήταν άγ-

κυροδολημένα εκεί για να πραγματοποιήσουν την αποστολή αυτή.

«Η κυβέρνηση του Καναδά δεν είναι άμετοχη σ' αυτή την μικρή «γονοκτονία». Έχει δώσει άδεια και μάλιστα έχει καθορίσει για το έτος αυτό να εξοντωθούν 97.000 φώκιες.

Θά μπορούσε να είχε δικαιωθεί ή Μπριζίτ Μπαρντό στην έκστρατεία της. Άλλά πρέπει να παραιτηθούν προηγουμένως οι κυρίες που θέλουν την πολύτιμη λευκή γούνα της μικρής φώκιας. Έπρεπε, επίσης, να παραιτηθούν οι έμποροι από την «χρυσή δουλειά», που κάνουν. Και οι κυνηγοί, που έχουν ένα πόρο ζωής με το άπάνθρωπο αυτό κυνήγι, να δρούν μιάν άλλη δουλειά.

Είναι γεγονός ότι ζήτησαν από τις ενδιαφερόμενες κυβερνήσεις του Καναδά και της Νορβηγίας να τους δρούν μιάν άλλη απασχόληση. Και μιιά κυβέρνησις δέν έτήρησε την υπόσχεσή της. Και, όταν τους κάλεσαν για την έξοικωτική εξόρμηση, αποκρίθηκαν καταφατικά. Διότι είναι εργαζόμενοι άνθρωποι και διότι θά πάρουν ό καθένας 300—400 δολάρια για το κυνήγι της μικρής φώκιας.

Θάνατος άστέρου - γέννησις άστερίσκων

Ο θάνατος από έκρηξη ενός τεραστίου άστέρου, προκαλεί την γέννηση πολλών καινούργιων άστέρων και με αυτό τον τρόπο είναι πιθανόν να γεννηθήκαν οι περισσότεροι καινούργοι άστέρες και τά συστήματα πλανητών.

Την θεωρία αυτή υποστηρίζουν διακεκριμένοι επιστήμονες, όπως ο δρ Άλλιστερ Κάμερον, του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, για να εξηγήσει τί είναι εκείνο

που συμπίπτει τους Γαλαξίες ώστε με τά σύννεφα σκόνης να σχηματίζονται άστέρες και πλανήτες.

Ανακοίνωσις στην έτήσια συνέλευση της αμερικανικής φυσικής εταιρίας, αναφέρει ότι μιιά απόδειξις του φαινομένου αυτού υπάρχει στην σύνθεση όρισμένων μεταωριτών. Η άσυνήθιστη άφθονία ούσιων, όπως το «όξυγόνο - 16», αποτελεί ένδειξη, ότι σ' αυτό το σημείο του σύμπαντος είχε συμβή λίγο πριν από τον σχηματισμό του ήλιου και των πλανητών, μιιά μεγάλη έκρηξη, ή «Σούπερ Νόβα».

Επιστήμονες του τμήματος γήινου μαγνητισμού του Ινστιτούτου Καρνέτζι της Ουάσιγκτων ανέκαλυψαν τώρα ότι ώρισμένοι άστέρες όρίζονται κατά μήκος της άκρης ενός επεκτεινομένου δακτυλίου άερίου, που, ως φαίνεται, παράγεται από μιιά «σούπερ νόβα», που συνέβη πριν από 600.000 χρόνια. Οι ήλικιές όλων αυτών των άστέρων συμπίπτουν σέ μιιά χρονική περίοδο 8χι: λιγώτερο των 100.000 και 8χι: περισσότερο του 1.000.000 ετών.

«Κραυγές ζωής»

Αναγνώστης της «Καθημερινής» έγραψε ότι οι σκύλοι της γειτονιάς του χάλασαν τον ύπνο και καλεί την «Εταιρία Προστασίας των Ζώων» να τον προστατέψη μαζεύοντας τά σκυλιά.

Αυτός —του απήντησε ένας άλλος αναγνώστης (6 κ. Κωστής Γουναλάκις, 25ης Μαρτίου 39, Ζεφύριο Αττικής) —μοιάζει με

κάποιον που κάποτε, επειδή τον ένοχλούσε το θρόνισμα που έκανε ο άερας τα θράνα μέσα από τα φύλλα ενός και μοναδικού δένδρου του δρόμου του, μιλά μέρη ξεπάτωσε το δένδρο κι' έτσι ο δρόμος έχασε το μοναδικό του «άδέσποτο» φτωχό δένδρο κι' έμεινε τήν δροσιά του».

Και έγραψε έν συνεχεία: «Πρέπει να μάθουμε να μιάς άρέσει ή έστω να άνεχόμεθα το γούρισμα του σούλου, το καούρισμα τής γάτας τόν Γενάρη, τó λαλημα τού κόκορα τó πρωί, τίς κραυγές τής πάπιας και τó δένδρο που στέκεται έμπόδιο στό δρόμο μας, γιατί όταν λείψουν κι' αυτά τότε θά πάθει γύρω ή ζώη, ή πραγματινή ζώη».

Συνιέλεια τού κόσμου τó...2036

Ο Άμερικανός μαθηματικός Φόν Φέρστερ, έκαμε ειδική έργασία γύρω από τó πληθυσμιακό και τó οικολογικό πρόβλημα τής ανθρωπότητας και κατέληξε στό συμπέρασμα ότι τó ανθρωπινό γένος άπειλείται με άφανισμό από δύο ζείνα, τόν υπερπληθυσμό και τήν μόλυνση τού περιβάλλοντος.

Άν συνεχισθεί με τόν αυτόν ρυθμόν, ή αύξησης τού πληθυσμού στόν κόσμο, τó έτος 2036 θά ξεσπάσει πείνα σέ σημείο που ó ένας άνθρωπος, θά τρώσώνει τόν άλλο για να επιδιώσει. Άλλά, έντελώς συμπτωματικά, με τήν συνεχιζομένη βιομηχανική ανάπτυξη, τó ίδιο έτος, τó 2036,

θά έχει μολυνθεί ή άτμόσφαιρα και θά υπάρχει τέτοια έλλειψη όξυγόνου, ώστε οι άνθρωποι θά πεθαίνουν από άσφυξία!...

Συνεπώς, τó ανθρωπινό γένος θά ζει άνωδύτως μόνο μέχρι τó 2036. Άν όμως περιορίσει τήν αύξηση τών γεννήσεων και αντιμετώπισει με ρωμιακά μέτρα τó οικολογικό πρόβλημα, άν σταματήσει τήν μόλυνση τής άτμόσφαιρας και τών ύδάτων, τότε θά είναι δυνατόν να υπάρξει σωτηρία.

Τό ίδιο αυτό θέμα άπασχολεί τόν Άμερικανό κοινωνιολόγο, κ. Σάμουελ Φλόρμαν, όχι όμως από τήν άποψη τού τέλους τού ανθρωπίνου γένους και τής «βιαστικής αυτοκτονίας», όπως λέει ó Μαθηματικός Φόν Φέρστερ, αλλά τής ανάγκης να υπάρξει μια ίσορροπία ανάμεσα στην βιομηχανία, τήν παραγωγή και στό περιβάλλον. Υποστηρίζει: «Οι άυριανοί πολιτικοί θά πρέπει να γίνουν οικολόγοι και τεχνολόγοι. Διότι τότε μόνο θά ξέρουν να εκτιμήσουν τήν αντικειμενική πραγματικότητα και να πάρουν σωστές αποφάσεις που θά προστατεύουν και τόν άνθρωπο αλλά και τó φυσικό περιβάλλον, μέσα στό όποιον ζει».

...ή Κατακλυμός

Άν δέν έλθη τó 2036 ή συντέλεια τού κόσμου, θά γίνει κατακλυσμός περί τó 2276, δηλ. 240 χρόνια άργότερα από τήν διάφηση τής πρώτης προφητείας. Αυτή τή φορά, τόν κατακλυσμό προδύεπου ένιστήμο-

νες, διότι από τον Νότιο Πόλο ξεκινούν ὄγκοι πάγου πού θά λειώσουν.

Κατά τούς ὑπολογισμούς τῶν εἰδημόνων 90% ἀπό τὸ γλυκὸ νερὸ τῆς Γῆς εἶναι «κλειδωμένο» στὸν Ἀνταρκτικό. Σχηματίζει ἕναν κύβο πάγου πού περιέχει πάνω ἀπὸ 7 ἑκατομμύρια κυβικά μίλια πάγου!

Ἐάν ἕ πάγος αὐτὸς λειώσει, ἢ στάθμη τῶν ὠκεανῶν καὶ τῶν θαλασσῶν θά ὑψωθῇ κατὰ 65 μέτρα!

Οἱ εἰδήμονες ὑπολογίζουν ὅτι πρὶν ἀπὸ 120.000 χρόνια ἢ στάθμη τῶν ὠκεανῶν ἦταν κατὰ 6 μ. ψηλότερη, κι' αὐτό, γιατί τότε κατέρρευσε ἕνα «σεντόνι» τῶν πάγων τοῦ Ἀνταρκτικοῦ.

Τώρα ἐπίκειται κατάρρευσις τοῦ λεγομένου δυτικοῦ σεντονιοῦ, πού χωρίζεται ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸ ἀπὸ τὰ Τρανσανταρκτικά βουνά. Τὸ ἀνατολικὸ σεντόνι εἶναι μεγαλύτερο καὶ θεωρεῖται σταθερὸ ἐνῶ τὸ δυτικὸ κινεῖται κι' ἡ ροή του κυμαίνεται γύρω στὸ μισὸ μίλι τὸν χρόνο.

Ἐνα δὲν προέβλεψαν οἱ «παγολόγοι», ὅτι μέσα στὰ 300 χρόνια ἀπὸ σήμερα «κάτι» θά ἔχει γίνει καὶ θά ἐξουδετερώσῃ τὸν κίνδυνο. Καὶ ἂν δὲν ἔχει γίνει τίποτε ἄλλο γιὰ τὴν σωτηρία τῆς Γῆς, ὅμως τότε θά ὑπάρχουν δυνατότητες νὰ μεταναστεύσῃ ὁμαδικῶς ὁ πληθυσμὸς τῆς εἰς τὸ Διάστημα...

Τὰ Ἀνασθενάρια

Ἐγιναν καὶ ἐφέτος τὰ Ἀνα-

σθενάρια στὸν Λαγκαδᾶ καὶ τὴν Ἁγία Ἐλένη Σερρῶν —ὄχι, ὅμως, καὶ τὴν Μαυρολεῦκη, διότι ὁ ἐκεῖ Μητροπολίτης δὲν ἐπέτρεψε νὰ δοθοῦν στοὺς πυροβάτες αἱ εἰκόνες τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, πού κατακρατεῖ.

(Εἶναι περίεργο —ἔγραφε ὁ κ. Σπ. Ἀλεξίου στὴν «Καθημερινή»— γιατί μερικοὶ Μητροπολίτες πολεμοῦν τὸ ἔθιμο μὲ τόσο φανατισμό).

ἘΓιατί —λένε— εἶναι εἰδωλολατρικὸ κατάλοιπο καὶ πῶς στὴν ὄλη τελετῇ, πρὶν ἀπὸ τὴν πυροβολασία καὶ στὴ διάρκεια τοῦ χοροῦ στὰ κάρβουνα γίνονται ἐκδηλώσεις διονυσιακοῦ χαρακτήρα. Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Γίνονται κάτι τέτοια, ὅπως ἡ θυσία τοῦ ταύρου, οἱ χρωματιστὲς κορδέλλες, οἱ χοροὶ πού προηγούνται τῆς τελετῆς καὶ ἄλλο πολλά. Οἱ ἀνασθενάρηδες ὅμως ἀρνοῦνται κάθε σχέση τους μὲ τὴν εἰδωλολατρεία. Προσεύχονται στὰ εἰκονίσματα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας καὶ τοῦ προστάτη τους Ἁγίου Αὐτοκράτορα Κωνσταντίνου. Ὁ Ἀρχιανασθενάρης πρὶν ξεκινήσει, γονατιστὸς παρακαλεῖ νὰ ἔχη τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ καὶ μετὰ ὁ ἴδιος μὲ δέος, ἀλλὰ καὶ πίστη, μοιράζει τὶς εἰκόνες στοὺς πυροβάτες, σὰν τὸ μόνον τους ἐφόδιο γιὰ νὰ προχωρήσουν στὸ θαῦμα. Ἀκόμα ζητᾶνε τὴν εὐλογία τοῦ παπᾶ καὶ ἀπὸ τὸ ἱερὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀρχίζει ἡ μυσταγωγία τους.

Γιατί λοιπὸν ὄλα αὐτὰ νὰ μὴ μετρᾶνε καὶ νὰ στέκουν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ μας ὑπεύθυνοι στὰ εἰ-

δωλολατρικά. Δέν ζητᾶνε βοήθεια ἀπὸ τὸν Διόνυσο, οὔτε ἀπὸ τὸν Δία, τὸ Χριστὸ καὶ τὸν Ἄγιο ἐπικαλοῦνται. Καὶ εἶναι περιέργο πῶς ἡ Ἐκκλησία μας ἀντὶ τῆς ἐκμεταλλευτῆς τῶ φαινόμενο, γιὰ τὴν ἀποδείξει πῶς δύναμη ἔχει ἢ πίστι, ἀντὶ τῆς πῆ γὰ τὴν κατορθῶναι ὅποιος πιστεύει στὸ Χριστό, ἔρχεται καὶ σφραγίζει: ἕνα, τὸ μοναδικὸ ἴσως στὴν ἐποχὴ μας φανερὸ θαῦμα μὲ ὁμαδικὸ ἀποτέλεσμα, σὺν ἔργο δαιμονικό. Ἄν εἶχε ἀγκαλιάσει τοὺς ἀναστενάρηδες, ἂν τοὺς εἶχε σταθῆ κοντὰ θὰ μπορούσαν, σιγὰ - σιγὰ μὲ τὸν χρόνο, νὰ ἀφῆναι αὐτὰ τὰ ἀρχαιοελληνικὰ κατάλοιπά τους καὶ νὰ ἔστεκαν μόνον σὲ χριστιανικὲς ἐκδηλώσεις. Λένε οἱ παλαιοὶ τοῦ Λαγκαδά, πῶς στὰ πρῶτα χρόνια ὅταν ἤλθαν οἱ πρόσφυγες καὶ ἔκαναν αὐτὲς τὶς γιορτές, πῆγαινε ὁ ἴδιος ὁ Δεσπότης καὶ τοὺς εὐλογοῦσε. Δέν συνεχίστηκε αὐτὴ ἢ καλὴ συνήθεια γιὰτὶ ἦταν ἄλλοι κληρικοὶ ποὺ μετέτρεψαν τὶς εὐλογίες τῆς Ἐκκλησίας σὲ κατάρεις καὶ ἄλλοι τοὺς κλείδωσαν τὶς εἰκόνες. Τὶ ἄλλη ἀπόδειξη θέλουν γιὰ τὴν πίστι τῶν ἀπλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων;).

Ἐφέτος, παρηκολούθησαν τὰ Ἄναστενάρια Γερμανοὶ νευροψυχίατροι, οἱ ὁποῖοι, σὲ μιὰ προσπάθεια νὰ ἐξηγήσουν τὸ φαινόμενον τῆς ἀκατίας τῶν πυροδωτῶν:

1ον. Ἐκῆσαν ἔνεση σὲ ἕνα ἀπὸ πυροδότες μὲ σκοπὸ νὰ τοῦ

ἐντείνου τοὺς πιθανοὺς πόνους ἀπὸ τὶς ὑψηλὲς θερμοκρασίες τῶν ἀναμιμμένων κάρβουνων. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν φυσιολογικό: Ἡ ἔνεση δέν τὸν ἐπηρέασε!

2ον. Μὲ εἰδικὸ κινηματογραφικὸ μηχάνημα διαπίστωσαν ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἐπαφῆς τῶν ποδιῶν μὲ τὰ κάρβουνα εἶναι 25—30 δέκατα τοῦ δευτερολέπτου. Παρατήρησαν σχετικὰ ὅτι ἡ θερμοκρασία ποὺ δέχονται τὰ πόδια τῶν ἀναστενάρηδων εἶναι 50° καὶ ὄχι: 450° ποὺ ἔχουν τὰ κάρβουνα λόγω τῆς ταχύτητος κινήσεως.

3ον. Μὲ εἰδικὸ πομπὸ ποὺ πρόσδεσαν μὲ λευκοπλάστη στὰ πόδια τοῦ πυροδότη, τοῦ ἔκαναν τηλεγκεφαλογραφήματα. Ἐξετάσθηκα ἔτσι καὶ ἡ περίπτωσις νὰ εἶναι ἐπιληπτικοὶ οἱ ἀναστενάρηδες.

4ον. Καὶ τελείωσαν τὴ μελέτη τους μὲ μιὰ σειρὰ 566 ἐρωτήσεων, ποὺ ὑπέβαλαν σὲ ὄλους τοὺς ἀναστενάρηδες.

Οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες ὑποσχέθησαν, ὅτι ἐντὸς τοῦ 1978 θὰ ἔχουν καταλήξει σὲ συμπεράσματα. Βέβαια, ὑπάρχουν πολλοί, ποὺ δέν περιμένουν τίποτε ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, τούτη ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη. Εἶναι, λέγουν αὐτοὶ, θέμα πίστεως. Μεταξὺ τῶν τελευταίων, δέν εἶναι, ἀσφαλῶς, οἱ φανατικοὶ Μητροπολίτες. Γιατὶ, ἐὰν ἐπίστευαν στὴν ἐκδοχὴ τῆς πίστεως, θὰ ἐσέροντο διαφορετικὰ...

Ο ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

Μεταξύ μας

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Τὰ Γραφεία τοῦ «Ἰλισοῦ», Δραγατσανίου 6, ἄροφος 6ος, (Πλατ. Κλαυθμώνος), εἶναι ἀνοικτὰ μόνον κάθε Δευτέρα, Τετάρτη καὶ Παρασκευή 9.30 - 12.30 π.μ. Τηλέφ. Γραφείων 3246 - 837.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

Παρακαλοῦμεν ἀποστέλλετε μὲ ταχυδρομικὴν ἢ τραπεζιτικὴν ἐπιταγὴν εἰς τὴν διεύθυνσιν: «Κωστὴν Μελισσαρόπουλον, Δραγατσανίου 6, Ἀθήνας, 122». Ἀποστολαὶ μὲ τραπεζιτικὰς ἐντολὰς μᾶς δυσκολεύουν

ΑΛΛΑΓΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΝ

Τεῦχη ἀποσταλῆντα στοὺς κατωτέρω συνδρομητὰς μας, ἐπεστράφησαν ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον μὲ τὴν σημείωσιν: «μετώκησε» ἢ «ἄγνωστος». Παρακαλοῦνται ὅσοι τοὺς γνωρίζουν νὰ τοὺς εἰδοποιήσουν, ἢ νὰ μᾶς δώσουν τὰς διευθύνσεις των.

ΑΘΗΝΩΝ

Νικ. Δουφεξῆς, Δαβάκη 30, Καλαμάκι. Στυλ. Καλός, Κηφισίας 71.
Ἰλία Λιβυκοῦ, Πυθίας 9. Ἀθαν. Μπούρας, Μητσαίων 7.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Γεωρ. Ζαχάρης, Πάρ. Φωκίωνος, Δράμα. Καλλ. Παπαχαρλάμπους, Μελενίκου 5, Θεσ/νίκη. Νικ. Μουταφίδης, Ἀλεξανδρείας 9, Θεσ/νίκη.

ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΑΝ ΤΟΝ ΓΗΙΝΟΝ ΒΙΟΝ

Μιχ. Γαβριηλίδης, Ἀθήναι.
Ἀνδρέας Κνιθάκης, Γλυφάδα.
Ἰσμήνη Νίσκου, Ἀθήναι.
Ἐλ. Παλσιοδημοπούλου, Ἀθήναι.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ (μὲ τὴ σειρὰ λήψεως)

Ἀθαν. Ἀβέλλιου: Τὸ βίος τοῦ Ἀπολύτου (ποιήματα), 1976.

Ἀλέκας Δήμου: Ποιήματα, Δεκ. 1976.

Γιώργου Σάντη: Προσφορὰ III (ποιήματα). Λευκωσία 1977.

Στυλ. Κατσίκια Ἀναφορὰ στὸ Λόγο (ποιήματα). Ἀθήνα 1977.

Μαρίτσας Παρασκευᾶ: Πορεία (ποιήματα) Ἀθήνα 1977.

Ἄντ. Παπαδάκη: Δύο χρόνια μὲ τοὺς ἀνθρώπους ("Ἐνα σκυλάκι διηγείται). Ἀθήνα 1977.

Ἄννας Πλαίσα - Ἀντωνοπούλου: Ζάκυνθος, ἡ πολυαγαπημένη. Ἀθήνα 1977.

Σπυρ Κωνσταντινίδη: «Στὰ χρώματα τῆς Ἰριδας». Ἀθήνα 1977.

Κύπρος Χρυσάνθης. Συμφωνία στὸν ἀέρα τῆς ἐνάτης τοῦ Μπετόδεν. Λευκωσία 1977.

Δρ Εὐαγγέλου Σαβθοπούλου: Οὐτοπία καὶ πραγματικότητα. Πειραιεὺς 1977.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Νέα Σύνορα (Οκτ. - Δεκ. 76)

Ὁ Κόσμος τῆς Ψυχῆς (Ἰαν.-Φεβρ.)

Ἡπειρωτικὴ Ἔστια (Ἰαν.-Φεβρ.)

Κρητικὴ Ἔστια (Φεβρ. - Μάρτ.)

Περιοδικὸ Ἑλληνίδων Βορ. Ἑλλάδος (Μάρτ.-Ἀπρ.)

Κρίκος (Μάρτ.-Ἀπρ.)

Εποπτεία (Μάρτ.-Ἀπρ.)

Πολιτικὸ κριτήριον (Μάης)

Πνευματικὴ Κύπρος (Μάρτ.-Ἀπρ.)

Σταθμοὶ (Μάιος)

Ὁ Φυσιολάτρης (Ἰοῦν)

ΕΛ. ΠΑΛΑΙΟΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ

Στην άκμή της πνευματικής της ζωής, εγκατέλειψε τον γάμον

θιον ή Ελένη Παλαιοδημοπούλου, Πρόεδρος επί μακρόν έτη της Θεσσαφικής Στοάς «Αλευών», θυθίσασα εις θλίψιν δια την φυσικήν άπώλειάν της τά Μέλη της έν Ελλάδα. Θεσσαφικής Έστιαρίας. Η είδησις της μεταστασεώς της εξέπληξε, διότι λίγες ήμέρες πριν, πλήρης ζωτικότητας, προήδρευσε, ως συνήθως, της συνεδριάσεως της Στοάς, προς την οποίαν μετέδωσαν ενδιαφέρουσαν όμιλίαν τοδ Κρισναμούρτι, άπαντώσα καταλλήλως εις πάσαν έρώτησιν.

Συλλυπούμεθα την οικογενειάν της δια την σκληράν άπώλειαν.

Ζητεί Αλληλογραφίαν

Συδρομητης του ΙΛΙΣΟΥ άπο το Τορόντο του Καναδά, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνα ή Έλληνίδα, δι' ανταλλαγήν σκεψων και ιδεών.

Στά Γραφεία του ΙΛΙΣΟΥ δίδεται προθύμως ή διευθυνσις του ξενητεμένου στον Καναδά.

Ίδιοκτήτης: Έκδόσεις «Ίλι-σός» Συν.Π.Ε., Δραγατσάνιου 6. Έκδότης - Διευθυντής: Κωστής Ν. Μελισσαρόπουλος, Πλατ. Έθνικής Τραπεζής 3, Φιλοθεη. Προϊστάμ. Τυπογρα-φείου: Ε. Σωτηρόπουλος & Σία, Κερατσινίου 72, Τ.Τ. 209-Τηλ. 5224728.

Τιμή τεύχους δρχ. 30
Αθήναι, Μάιος - Ίουνιος 1977

ΑΝΤΙΓΙΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΙΛΙΣΟΥ»

Άλεξ)πολις: Έλ. Γιαννώτας
Βόλος: Γ. Κουκουβίνος
Δράμα: Φιλ. Τζάλλας
Ζάκυνθος: Ν. Ταμπαλής
Ηρακλειον: Λ. Κουντής
Θεσσαλονικη: Ίω. Στάσας, Άν. Χρηστίδης
Ίωάννινα: Μιχ. Πραπίδης
Καβάλα: Κ. Παπαγεωργίου
Κερκυρα: Α. Άβραμίδης, Κ. Άγιους
Κομοτινή: Ίω. Σαμουρκασιδης
Λαμία: Κ. Φαλίδας
Λάρισα: Άριστ. Σοφίτης
Μυτιλήνη: Άριστ. Αρμούνας
Ξάνθη: Εύελπις Ράνος
Πάτραι: Άθ. Κοντοσάκις
Ρόδος: Μ. Φωστιέρης
Σύρος: Π. Ζαραφωνίτης
Χαλκίδα: Θ. Οικονόμου
Χανιά: Ν. Βαρδάκης
Άμμόχωστος: Άνδρ. Τσόκκος
Λεμεσός: Άντώνιος Στυλιανού
Λευκωσία: Άχ. Ζαβαλλής
Πάφος: Κ. Καθητζιώτης
Ίσταμπούλ: Γ. Βακαλόπουλος

ΒΙΒΛΙΑ ΕΙΣ ΚΥΠΡΟΝ

Άντ. Στυλιανού, Βιβλιοπωλειον, Σαριπόλου 15, Λεμεσός

Ζ Η Τ Ο Υ Ν Τ Α Ι

**ΙΑΤΡΟΣ, με είδικές γνώσεις διαιτητι-
κῆς καὶ Φυσιοθεραπείας**

ΔΑΣΚΑΛΟΣ, Σωματικῶν ἀσκήσεων

ΦΥΣΙΚΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ

**ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ, ἐπὶ τῶν Δημοσίων σχέ-
σεων**

Παρά Πρωτοποριακοῦ Ἀνθρωπιστικοῦ Σταθμοῦ Ὑγείας
στὸ Μαρούσι, κατὰ προτίμηση μὲ Ι. Χ. αὐτοκίνητο.

**ΚΕΝΤΡΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ
ΑΝΑΒΡΥΤΑ ΜΑΡΟΥΣΙ ΑΤΤΙΚΗΣ**

Τηλ. 6521560, 6595381, 8020219

**ΕΚΔΟΣΙΣ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ**

Επικειμένης τῆς ἐπανεκδόσεως
τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιογραφίας Ἐ-
ναστάσεως 1821», παρακαλοῦνται
ὄσοι ἐκ τῶν κ.κ. συγγραφέων ἐξέ-
δωσαν ἀναλόγου περιεχομένου ἐρ-
γασίας ἀπὸ τοῦ ἔτος 1974 καὶ ἐν-
τεύθεν, ὅπως ταχυδρομήσουν ἐν
ἀντίτυπον εἰς τὴν δ)νσιν: κ. Σώ-
ζοντα Θωμόπουλον—Νερούτσου 3
—Αθήναι 201, προκειμένου νὰ
περιληφθοῦν εἰς τὴν ἐν ἀρχῇ Βι-
βλιογραφίαν.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΤΕΥΧΟΣ

ΤΟΥ «Ι Λ Ι Σ Ο Υ»

Λόγω θερινῶν διακοπῶν, τὸ
προσεχὲς τεύχος τοῦ «ΙΛΙΣΟΥ»
θὰ κυκλοφορήσῃ διὰ τὸ δῆμιον
Σεπτεμβρίου - Ὀκτωβρίου.

Τὸ ὠραιότερο δῶρο
ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΒΙΒΛΙΟ

Βλέπε Τιμοκατάλογον Βιβλίων
εἰς σελ. 2 ἔξωφύλλου

(Ἄποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν)

Ἐγγράψετε νέους συνδρομητὰς

Συνδρομὴ 1977 δρχ. 150 (ἔξωτερικοῦ \$ 6.00)

Ἄλλοι οἱ συνδρομηταὶ ἐσωτερικοῦ ἔχουν δικαίωμα
νὰ ἀγοράζουν τοὺς τόμους ἐπιλογῆς

A' Τριετίας 1956—1957—1958

B' Τριετίας 1959—1960—1961

ἕκαστον πρὸς δρχ. 160 ἀντὶ δρχ. 200

Ἡ συνδρομὴ τοῦ 1977 εἶναι δρχ. 150. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸ \$ 6.

Αἱ συνδρομαὶ ἢ ἀντίτιμον διδλίων νὰ ἀποστέλλονται μὲ
ταχυδρομικὴν ἢ τραπεζικὴν ἐπιταγὴν ἐπ' ὀνόματι Κωστή Μελισ-
σαροπούλου, Δραγατσανίου 6, Ἀθήνας 122. Ὅχι ἐπ' ὀνόματι
«ΙΛΙΣΟΥ». Ὅχι μὲ τραπεζικὴν ἐντολήν

Κυκλοφορεῖ

τὸ βιβλίον

Η ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΙΣ

Τοῦ Ἁγγλου συγγραφέως

ΙΡΒΙΝΓΚ ΚΟΥΠΕΡ

Τὸ μεγάλο πρόβλημα

τῆς Μεταφυσικῆς

σὲ ἐκλαϊκευση

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Δρχ. 80